

KRÁL' POLOVIČNEJ KRVI

Mária Šuliková & Michaela Laškodyová

Kráľ polovičnej krvi

Diel I. Mardan

I

Noc proroctiev bola tradícia tak stará, ako elfské národy. Elfská mládež, stojaca jednou nohou ešte v nerozvážnom detstve a druhou vo veku dospelosti, bola vtedy požehnaná veštbou o svojom osude, ktorú z hviezd vyčítala Hviezdna veštkyňa. Elfovia dávali týmto veštbám veľkú pozornosť. Brali ich ako požehnanie alebo výstrahu. Buď sa nimi riadili alebo sa im snažili predísť.

Mordelai mala tridsať osem rokov, keď sa tejto slávnosti zúčastnila. V ľudskom ponímaní by už dávno nebola považovaná za mládež, no v dlhých, zdanlivo až nesmrteľných elfských životoch, sa na vek pozerali celkom inak.

Okrem nej sa na jazernom nádvorí mesta Lauvale zoskupil ďalší tucet elfských mladých. Okolo Zrkadlového jazera, ktoré tvorilo centrum nádvorja, stáli divoké deti lesných elfov, bledé deti temných elfov a dve deti dračích elfov. Ani jedno však nebolo ako Mordelai. Mordelai totiž nebola obyčajnou elfkou.

Jej tmavosivá pokožka, biele vlasy a oči farby ametystu síce napovedali, že je spelenou, no nebolo to tak. Nie úplne. Mordelaina matka síce spelenou bola, no jej otec bol Mezzeiah, kráľ temných elfov. Hoci králi nemali vo zvyku priznať sa k ľavobočkovi, Mezzeiah svoju dcéru prijal, dal jej titul princeznej a zaistil jej domov v Temnom lese i postavenie v elfských ríšach. Iba vďaka tomu sa Mordelai mohla zúčastniť noci proroctiev. Žiadny iný miešanec takéto privilégium nikdy nedostal.

Uprostred Zrkadlového jazera stála Hviezdna veštkyňa. Táto jedinečná nočná elfka mala tmavomodrú pokožku pokrytú súhvezdím Orlice, pod ktorého žiarou sa kedysi narodila. Vôkol nej sa na hladine odrážali hviezdy, takže to pôsobilo, akoby stála na nočnom nebi, ako keby bola jeho súčasťou. Hoci jazero nebolo plytké, elfka sa vôbec nepotopila, voda jej nesiahala ani len po členky. Vykročiac vpred, prešla po hladine k okraju jazierka, pri ktorom stála Mordelai. Položila dlaň na jej hlavu a uprela do jej ametystových očí svoj zdanlivo slepý zrak so slovami:

„Dcéra dvoch národov sa stane matkou mnohých, avšak nikdy nepovije mužovi dieťa.“ Preniesla pohľad na Mezzeiaha, stojaceho za svojou dcérou, aj keď si nikto nebol istý, či ho vidí alebo nie, a dodala: „Toto dieťa nebude pokračovať v krvnej línii dvoch národov, kráľa temných elfov ani spelenskej šamanky.“ Potom zložila ruku z dievčinky a vrátila sa do stredu jazera, opäť bez ponorenia sa do vody.

Mordelai sa obrátila na otca v očiach mala vinu a či strach z počutého. Otec ju pohladil po líci a zašepkal, že všetko je v poriadku, nech sa nestrachuje. Aj on sám sa však zadumal nad osudovou veštbou Hviezdnej veštkyne.

Nočná elfka prešla k ďalšiemu adeptovi, a síce k dcére dračích elfov. Položiac dlaň na ňu, riekla: „Dcéra dračích elfov sa stará o všetkých, ktorí to potrebujú. Stará sa o všetky národy, ktoré sa skláňajú pred jej cisárskym majestátom.“

„Budúca cisárovná,“ zašumelo medzi elfami stojacimi opodiaľ. Červenovlasé dievča vzrušene pozeralo na rodičov i na ostatné deti.

Potom Hviezdna veštkyňa zopakovala gesto aj na chlapcovi, ktorý sa na budúcu cisárovnú veľmi ponášal; ostatne tak, ako sa na seba podobali všetci dračí elfovia. Červené vlasy ich spájali navzájom a zároveň odlišovali od akéhokoľvek iného elfského národa.

„Syn dračích elfov sa dotýka koruny svojej družky,“ povedala, ukazujúc voľnou rukou na dievča, ktorému veštila pred chvíľou.

Aj toto proroctvo dalo vzniknúť vzrušenému šumu. „Budúci cisár! Tí dvaja sú budúci cisársky pár!“

Rodičia dračích elfov narástli od pýchy, pevne zvierajúc svoje ratolesti za plecia. Ostatní prítomní sa otočili k ich deťom a uklonili sa pred nimi. Dračie dievča vystrašene cúvlo a chcelo sa skryť v otcovom plášti, no pohľadom zvedavých elfov neuniklo. Zato chlapec si nečakanú slávu užíval. Stál hrdo a prezeral si všetkých, ktorí sa mu klaňali.

II

Mardan nikdy nezapadal do spoločnosti, v ktorej vyrastal. Ako by aj mohol zapadnúť medzi elfov, keď v jeho žilách kolovala okrem elfskej krvi aj ľudská? Hoci lesní elfovia mu nikdy nedali najavo, žeby ho kvôli tomu podceňovali či šikanovali, predsa sa tam nikdy necítil vo svojej koži. Jediný čas, kedy bol skutočne sám sebou, bol ten strávený s inými miešancami, ako bol on. V Lesoch Lauvalie ich žili desiatky a Mardan s nimi cítil spriaznenie. Rád sa s nimi túlal po lesoch, spolu lovili a učili sa všetkému, čomu ich elfovia chceli priučiť: lukostreľbe, bojovému tancu, ručným umeniam.

Boli však aj veci, ktoré ako polovičný nemohol dosiahnuť. Nemohol sa učiť jazdiť na levoch z Údolia bielych levov, ani lietať na gryfoch z Hikraijských vrchov. Nemohol vkročiť do srdca elfských ríš, mesta Lauvale, kde sídlil cisársky dvor. Nemohol vidieť tváre rodu, ktorý je potomstvom drakov a starých elfov.

Mohol iba žiť v ríši lesných elfov a byť vďačný zato, že elfovia sa ku miešancom nestavajú nepriateľsky. A tak to robil. Bol šťastný so svojimi priateľmi, inými polovičnými, a nikomu nespôsoboval problémy, nikoho neobťažoval svojou prítomnosťou.

A predsa sa jedného dňa ocitol na úteku. Na úteku z Lesov Lauvalie, ktoré považoval za svoj domov. Nevedel, prečo ho maskovaná skupina elfov prenasledovala, no hovoriť sa s nimi o tom nedalo. Koža dorezaná šípami, ktorým sa len tak-tak vyhol a predsa sa oňho obtreli, bola toho jasným dôkazom.

Hnal svojho žrebca dňom i nocou, lesom aj mestami, Alvarionom aj podzemným tunelom, spájajúcim Východné zeme so Západnými. Kôň nevládal, nohy sa mu triasli a od pysku mu stekala pena. Šíp, ktorý ho skolil, bol pre neho vyslobodením zo zbesilej jazdy.

Mardan klial a plul nadávky. Koňa mu bolo ľúto; bol to predsa len dar od jeho ľudského otca. Nemohol však poľaviť v úniku. Vybehol z tunela v Zemi dračích lordov a bežal ďalej po vlastných, kľučkujúc pomedzi hustý lesný porast. Tu a tam sa skryl v jaskyni a párkrát si myslel, že je v bezpečí, lebo videl elfov prehnat' sa okolo jeho úkrytu. Onedlho však začul, ako prečesávajú okolie, a musel pokračovať.

Po nespočetných hodinách, po niekoľkých dňoch skrývania sa a úteku, vbehol do ďalšieho lesa. Bezhlavo sa rútil vpred, pátrajúc očami po možnom úkryte. Keďže jeho elfský sluch zatiaľ nezachytil, žeby prenasledovatelia vstúpili do lesa, riskol spomalenie. Dych mal horúci a srdce mu splašene búšilo. Svaly ho boleli. Celé jeho telo volalo po odpočinku.

Vliezol do hustého krovia. Nedbal, že ho ihličie škriabalo na už aj tak rozboľavenej koži; dôležité bolo, že ho celkom zakrylo. Hlava sa mu krútila a v sluchách počul svoj rýchly pulz. Hútal, či malo význam utekať pred smrťou elfskými šípami, keď ho teraz možno porazí z vyčerpania.

Po dlhej chvíli si uvedomil, že stále nezachytil známky prenasledovania. Nepočul kroky ani hlasy, zemou neduneli konské kopytá. Lesom panovalo ticho, narúšané iba spevom vtáctva a bzučaním hmyzu.

Opatrne vyšiel zo skrýše a jastril očami po okolí. Odmietol myšlienku vrátenia sa, aby zistil, či prenasledovateľov naozaj striasol. Radšej si nájde bezpečnejšie miesto. Ktovie, čo objaví na druhej strane tohto lesa, možno nejakú dedinu alebo mesto.

Kráčal už pomaly. Stále sa obzeral, ale okrem lesnej zveri ho nesledoval nik. Po niekoľkých hodinách chôdze les zhustol a zveri ubudlo, ani včely už nebzučali, vtáctvo nespievalo. Zdalo sa, že sa deň chýli ku koncu. Mardan sa pozrel do korún stromov a zistil, že vôbec nemusí nastávať večer. To len stromy tak zhustli, že do lesa prenikalo minimum slnečného svetla. Všetky rastliny, kamene i kríky pôsobili v závoji šera ponuro.

Mardan si uvedomil, že ho obkľúčilo ticho. Až podozrivo hlboké ticho. Počul len svoj vlastný dych a ešte stále nie celkom upokojené srdce. Zmocňoval sa ho zlý pocit. Napriek tomu však kráčal ďalej, lebo vrátiť sa znamenalo vbehnúť do náruče vrahov.

Členky sa mu zamotali do hmly a pod oblečenie zaliezol vlhký chlad. Hmla i chlad pochádzali od blízkeho jazera, ktorého voda bola čierna ako noc a čneli z nej ostré skaly pôsobiace ako zuby nejakého obrovského tvora. V tom okamihu, kedy sa tento výjav spojil so spomienkou, Mardan prudko zastavil a srdce mu zabúšilo.

V knihách, kde sa písalo o elfských ríšach, videl kresbu tohto miesta. Pamätal si jeho názov, volalo sa *Jazero obsidiánového draka*. Verilo sa, že skaly, ktoré čnejú z jeho povrchu, sú skutočnými zubami dávnovekého draka. Údajne na tomto mieste skonal, jeho čierne šupiny sa premenili na vodu jazera, jeho kosti vystlali dno a zuby dodnes trčia z hladiny.

A ešte jednu vec o tom mieste si Mardan pamätal: že leží v Temnom lese, v ríši temných elfov, na území kráľa Mezzaiaha.

Teraz pochopil, prečo ho elfovia neprenasledovali do lesa. Nie preto, lebo ich striasol, ale preto, lebo vstúpiť na územie kráľa temných elfov bez jeho pozvania či dovolenia, sa rovnalo istej smrti.

Na nič viac pomyslieť nestihol. Zrazu pocítil ostré štipnutie na krku a vzápätí padol tvárou na zem.

Do tichej lesnej ríše sa ozvalo žuchnutie, keď na ihličím vystlanú zem zoskočila elfka ukrytá v kapucni a plášti. Vystrela sa nad svojím úlovkom a pohľadom si ho

premerala. Videla, že nie je tak celkom elf, ale ani človek. Už skôr sa jej zazdalo, že sa jedná o miešanca – sledovala ho, odkedy sa vkradol do lesa. Teraz, keď sa priblížil k palácu kráľa Mezzeiaha, zakročila. Ak má tento narušiteľ lesa vstúpiť do kráľovho domu, tak jedine ako zajatec.

Zviazala mu členky a druhý koniec lana si prevesila cez rameno. Aj keď nebol ľahký, predsa len sa jednalo o dospelého muža, elfka ho dotiahla okolo jazera až do paláca v srdci Temného lesa. Počas cesty sa Mardan neprebral. Neprebral sa ani vtedy, keď ho posadila a oprela o stĺp jednej z chladných siení. A dokonca ani vtedy, keď sa okolo neho nahrnuli desiatky temných elfov, aby si pozreli nového zajatca. Nemohol sa prebrať, pokiaľ mal v krku zabodnutú šípku, ktorú mu elfka uštedrila. Nedovolil mu to uspávací jed, ktorý zbraň obsahovala.

Elfka šípku vytiahla až vo chvíli, keď do siene vstúpil kráľ Mezzeiah. Mardan sa v tom momente začal preberať a hoci najskôr len malátne, predsa vnímal, kto sa okolo neho nachádza.

Ako prvého uvidel Mezzeiaha. Kráľ temných elfov bol vysoký, štíhly a elegantný, mal tvrdú tvár a nemilosrdné ebenové oči. Na dlhých lesklých čiernych vlasoch mu spočívala koruna so vsadenými obsidiánmi a ametystmi. Premeriaval si mladíka studeným pohľadom.

„Čo si nám to sem pritiahla, Mordelai?“ opýtal sa Mardanovej únoskyne a tu si Mardan všimol elfku, ktorá si zložila z hlavy kapučnu. Vlastne ako elfka nevyzerala – nemala bledú pokožku ako temní elfovia, ale tmavosivú, ba až čiernu. S tou jej kontrastovali strieborné vlasy a fialové oči žiarili ako dva ametysty na čiernom nebi. Mardan by ju nazval spelenou, lebo vyzerala celkom ako oni. No tí predsa temným elfom neslúžili!

„Potácal sa okolo Jazera obsidiánového draka. Vbehol do lesa, lebo ho prenasledovali východní elfovia. Tí sa vojsť neodvážili,“ vysvetlila Mordelai.

Mezzeiah sa nemusel ani zohnúť k zajatcovi, aby si ho dokonale prezrel. Na Mardana jeho pohľad z výšky pôsobil arogantne, ale nedovolil si nič povedať. Veľmi dobre si uvedomoval, že možno práve prežíva svoje posledné okamihy života.

„Ani sa nemusím pýtať na dôvod, prečo ho prenasledovali,“ riekol kráľ znudene a vzdychol. „ako sa hovorí, vrana k vrane sadá. Miešanec našiel miešanca.“ Preniesol opäť pohľad na Mordelai a opýtal sa: „Čo s ním chceš teraz robiť?“

„Ja som iba priviedla toho, kto vstúpil do Temného lesa bez vášho vedomia. Rozhodnutie, čo sa s ním stane, je na vás, otec.“

Mardan zažmurkal a potriasol hlavou v snahe oslobodiť sa z doznievajúcich účinkov omamného jedu. Nebol si istý, či práve počul dobre. Tá podivná bytosť nazvala Mezzeiaha otcom? Kráľa temných elfov?

Mezzeiahovi neunikol jeho zmätený výraz. Usmial sa, čo na jeho nemilosrdnej tvári pôsobilo strašidelne, a povedal: „U vás na východe sa elfskí králi ku svojim potomkom polovičnej krvi nepriznávajú, však?“ Nečakajúc na odpoveď, ukázal na Mordelai a dodal: „Mordelai je mojou dcérou, jej matka je spelená. Tam u vás by ju čakal rovnaký osud ako

teba. Bola by prenasledovaná a možno aj zabitá za svoj pôvod. V Temnom lese je princeznou, ktorou sa narodila. Toto je tiež jedna zo záležitostí, prečo ma východné ríše nemajú v láske – a prečo im ja rád robím naprotiveň.“

Zdalo sa, že Mezzeiah je patrične hrdý na naklonené vzťahy s elfmi z Lauvalie. To Mardana nijako neprekvapilo, od kráľa temných elfov sa to dalo očakávať. Keď však premýšľal nad všetkým, čo mu Mezzeiah práve povedal, tak naňho tento temný kráľ prestával pôsobiť tak temne. Ba naopak; jeho postoj voči Mordelai bol veľkorysý a milosrdný. Jeho chovanie vôbec nebolo také, ako ho opisovali východní elfovia. Veď podľa tých by Mardan bol už dávno mŕtvy zato, že vstúpil do Temného lesa bez Mezzeiahovho dovolenia. Ale stále bol tu a rozhodovalo sa, čo s ním. Východní elfovia tiež nikdy nehovorili o kráľovej dcére – miešanke. Mardan začínal chápať, že všetko, čo sa o tomto mužovi na východe hovorilo, bola prifarbená pravda, inak tiež zvaná lož.

Tieto skutočnosti rozviazali Mardanovi jazyk. „Vy viete, prečo ma zahnali až sem?“ odvážil sa opýtať.

Mezzeiaha chlapcova otázka prekvapila. „Oni ťa sem nezahnali, to ty si sem pred nimi ušiel,“ vyviedol ho z omylu. „Oni ťa vlastne vôbec nemali v úmysle naháňať. Chceli ťa zabiť. Nemám pravdu?“ Ukázal na Mardanove dorážané ruky i nohy.

Poloelf sklonil hlavu. „Prečo? Prečo ma chceli zabiť? Kto to bol?“

„Úbožiak,“ poľutoval ho kráľ, „temer prišiel o život a ani nevie kvôli čomu a koho rukou.“

„Čističi,“ odpovedala Mardanovi Mordelai, „nebol si prvý, koho napadli. Ale si prvý, kto im ušiel.“

Mardan zamračene dvihol pohľad zo zeme na Mordelai a Mezzeiaha. Pokračoval kráľ: „Čudujem sa, že si o nich ešte nepočul. Brázdia Lesy Lauvalie a prenasledujú polovičných. Pýtaš sa prečo? Hlásajú, že miešanie elfskej krvi s inou je hriech a že očistia elfské ríše od tohto hriechu.“

„A vládcovia elfských zemí s tým nič nerobia,“ dodala Mordelai skepticky.

Mezzeiah si odkašľal: „Ehm, áno, Mordelai tým chcela povedať, že elfskí králi a kráľovné si nevedia dať s čističmi rady.“

„Ty si s nimi poradiť vieš,“ oponovala mu elfka, „nikto sa neopováži vstúpiť do tvojej ríše, ani čističi nie. Neprenikne sem ani len tá ich skazená myšlienka.“

„Áno, je zrejmé, že ich strach nás chráni pred ideou čističov,“ priznal Mezzeiah a odkašľal si. „Tak, keďže sme si to vyjasnili, zopakujem svoju otázku. Čo s ním chceš urobiť, Mordelai?“

Mardanovi akoby strelili facku. Rýchlo sa vrátil do pozície, kedy o jeho osude rozhodujú kráľ temných elfov a jeho dcéra. V hrudi sa mu búrilo srdce z nespravodlivosti, ktorú si na polovičných vymysleli takzvaní čističi. Čo s tým však mohol urobiť? Teraz, keď bol stále spútaným väzňom temných elfov?

Mordelai už otcovi neodpovedala tak, ako pred chvíľou. Neodpovedala ani slovné. Namiesto toho sa zohla sa a rýchlym pohybom prerezala Mardanove putá.

Mezzeiah pokrčil plecami. „Nech je po tvojom. Koniec koncov, ty si ho našla, bol tvojím zajatcom. Keď si sa rozhodla dať mu slobodu, budiš.“

Mardan sa pokúsil postaviť, ale hlava sa mu zamotala a bol by spadol nazad na zem, keby ho nepodoprela Mordelai. Oprela ho chrbtom o stĺp a pustila. Mardan nevedel, čo si o tom má myslieť – o tom všetkom. Miešanka, ktorá ho zajala, mu teraz dáva slobodu a pomáha ako priateľovi. Temný kráľ, ktorý trestá nezvaných hostí, pôsobí priateľskejšie než elfovia, z rodu ktorých Mardan pochádzal – a ktorí ho z ničoho nič vyhnali zo svojej zeme. To je azda celý svet naopak?

Keď nabral rovnováhu, opýtal sa: „Hovorí sa, že každého, kto neohlásene vstúpi do vášho lesa, trestáte smrťou. Prečo mňa ušetríte?“

Mezzeiah sa zasmial. Vždy ho dobre pobavili povedačky, ktoré o ňom rozširovali východní elfovia. „Pretože čističi ťa chcú mŕtveho. Pretože ty si jediný, kto im kedy ušiel. A tiež preto, že zaujímaš moju dcéru.“

Mordelai mala na jazyku námietku, no Mezzeiah ju zastavil: „Nemusíš nič hovoriť. Si moja krv, Mordelai, dobre viem, kedy ťa niečo alebo niekto zaujme. V našom národe máš mnoho priateľov, no žiadneho podobného tebe – s dvojakou krvou. Teraz ti ho osud poslal rovno domov.“

Nato kráľ temných elfov odišiel. Nechal Mordelai, nech sa o svojho nového priateľa postará a ona sa veru postarala. Našla mu miesto, kde by sa mohol zložiť. Bol to prýbytok postavený v korunách niekoľkých košatých stromov neďaleko paláca. Pozostával z jednej skrýše, v ktorej sa dalo spať, a lanovými mostíkmi bol prepojený s niekoľkými terasami zlátanými na okolitých duboch.

Mardan v dome na chvíľu osamel, kým Mordelai zašla po večeru. Keď sa vrátila, postavila na malý stolík podnos s jedlom, dvoma pohármi a fľašou vína. Mardanovi hlasno zaškvrkalo v bruchu, keď sa k nemu doniesla vôňa pokrmu. Ani nevedel, kedy naposledy jedol, muselo to byť ešte pred jeho útekem z Lesnej ríše. Jeho hlad zvíťazil nad slušnými spôsobmi a už sa napchával.

„Jasné, poslúž si, nenechaj sa núkať,“ podotkla Mordelai a zatiaľ čo Mardan zjedol svoju i jej porciu v bleskurýchlom čase, ona nad ním len krútila hlavou. „Keď to do seba tak nahádžeš, som zvedavá, ako dlho sa ti to podarí udržať v žalúdku.“

Rozliala víno do oboch čiaš a jednu mu podala so slovami: „Začnime odznova. Moje meno je Mordelai a všetko, čo o mne potrebuješ na začiatok vedieť, už povedal otec.“

„Moje meno je Mardan,“ predstavil sa, keď prehltol posledné sústo a vzal si od nej pohár. „Žil som v Lesnej ríši, až kým sa ukázali tí...“

„...čističi,“ dokončila za neho Mordelai. „Chápem, že si ešte nemal čas nad tým premýšľať, lebo si mal plné ruky práce s likvidáciou našej večere, ale... Čo budeš teraz robiť?“

„Vôbec netuším,“ priznal Mardan. „Kam ísť, za kým... Všetko, čo poznám, sú Lesy Lauvalie, nič viac.“

„No, na začiatok by si sa mohol vyzliecť a ľahnúť si,“ povedala Mordelai, načo Mardan vytreštil oči a rozkašľal sa, lebo mu zabehlo víno. Mordelai prekrútila očami a ozrejmla: „Po tej naháňačke si riadne doráňaný. Ošetrím ti rany.“

Mardan zahanbene sklonil hlavu a poslušne sa vyzliekol. Chvíľu zaujato sledoval, ako dievčina vstala a prešla ku stolíku, kde mala všelijaké nádoby s tekutinami rôznych farieb. Zažala malý horák, nad ktorým zohrievala čiru kvapalinu a ani maliar pridávala po kvapkách z ďalších fľaštičiek, akoby chcela vytvoriť novú, doposiaľ nevídanú farbu. Párkrát sa k nemu obrátila a skúmavo si ho premeriavala, potom znova pridala do lektvaru čosi ďalšie. Keď bola hotová, na prekvapenie jej to netrvalo dlho, vypla horák a s fľaštičkou podišla k Mardanovi. Časť jej objemu naliala na tkaninu, ktorú bez zbytočných slov priložila na ranu. Mardan zasyčal a trhol sebou.

„Zabudla som ťa varovať, bude to štípať,“ okomentovala jeho reakciu.

Mardan sa zamračil, ale prehltoť poznámku, že jej varovanie mohlo prísť aj po dokončení liečenia. Radšej sa zamyslel nad skutočnosťou, že v týchto končinách je všetko inak, než ho učili a nezabudol to aj poznamenať nahlas: „Mal som zato, že temní elfovia vedia namiešať iba jedy, nie lieky.“

Poloelfka pokrčila plecami a zatiaľ čo sa presúvala k ďalšiemu zraneniu, hovorila: „Každý jed je zároveň liekom. Je to iba o množstve, aké použiješ. Niekoľko kvapiek lieku ti zacelí ranu, ak je tých kvapiek priveľa, stáva sa z lieku jed, ktorý do teba vypáli dieru.“ Kútikom oka videla, že sa Mardan vydesil a tak s úškrnom priliala do ohňa: „Ostáva ti dúfať, že ja poznám správne množstvo.“

„Díky, to som potreboval počuť.“ Zatiahol Mardan.

Podivný jed a či liek Mardana vniesol do hlbokého spánku. Držal ho celú noc i nasledujúci deň a prepustil ho až podvečer. Keď sa prebral, zistil, že je v domčeku sám. Stuhnutý po dlhom snívaní vstal a našiel pohostenie, ktoré mu tam nechala Mordelai, čomu sa potešil, pretože hlad rozhodne mal. Nahádzal do seba večeru a vyliezol na terasu. Vlastne pri svojom príchode si nestihol okolie ani poprezerieť, preto sa to rozhodol napraviť.

Zdvihol pohľad do výšav, kde lanové mosty vytvárali spleť prerezávajúcu koruny stromov. Užasnuto vzdychol, keď sa mu nad hlavou prehnal nejaký mladý elf, ktorý sa práve zhupol lanom k neďalekej terase dubového domčka. Bol by ho nadšene nasledoval, ale keď sa zbrklejšie pohol, zistil, že sa mu zamotala hlava. Asi to bol dozvuk Mordelainých liekov. Uznal za vhodné ísť teda menej adrenalínovou cestou. Niekoľko lanových mostov ho doviedlo naspäť na zem a po tmavej tráve prešiel až ku obrovskej fialovej mase, čo ho zaujala z terasy. Bol to bambusový les.

Uchvátené vstúpil a sledoval, ako jeho chodidlá zanechávajú v tmavej pôde modré stopy. Nevedel sa prestať kochať; v Lauvalii bol zvyknutý na čarovnosť zelene, avšak tu bolo všetko tak oslnivo odlišné. Farebné. Usmial sa, keď mu vietor zavial do tváre a započúval sa do zvukov bambusov, ktoré sa o seba obtierali a jemne do seba narážali. Bolo to upokojujúce a s nastupujúcim šerom i mrazivé.

Takto očarene si vykračoval, až kým neprišiel do srdca tohto lesa a nenašiel jazierko. Avšak tak ako všetko, aj ono hralo mnohými farbami. Teda spočiatku si myslel, že je to to jazero, ale keď prišiel bližšie, zistil, že maliarovi ukradli paletu ryby. Žiarivé svetielkujúce ryby.

Hladina jazierka bola zdanlivo pokojná, ale len do chvíle, kedy ju rozčerila postava vynárajúca sa z hlbín. Mardan o krok cúvol, keď si uvedomil, že je to Mordelai. Dlaňami si utrela vodu z tváre a prešla aj po vlasoch, ktoré sa jej mokrotou lepili na telo.

„Z liekov si sa vyspal dosť skoro. Zvyčajne to trvá aj týždeň,“ poznamenala, čím Mardanovi dala najavo, že o ňom vie, aj keď stojí za jej chrbtom. Ten si odkašľal a otočil sa, mumľajúc ospravedlnenia za vyrušenie.

Podľa zvukov spoznal, že Mordelai vyliezla z vody a prikrčila k nemu. „Dokedy mi chceš stáť chrbtom?“

Mardan by prisahal, že ešte nestretol ženu, ktorá by ho tak často privádzala do rozpakov. Obrátil sa k nej tvárou. Mordelai už bola zahalená, ale Mardanovi aj tak neuniklo, že jej pokožka vôbec nie je tak dokonale tmavá, ako sa javila. Na tvári, na rukách i na krku bola čierna farba prerušená bielymi miestami. Na prvý pohľad dokonale ebenová kráska mala v skutočnosti po tele škvrny ako mávajú strakaté kone či lovecké psy.

„Tak už poznáš tajomstvo tejto pomiešanej princeznej,“ poznamenala Mordelai, ktorá si nemohla nevšimnúť Mardanov udivený výraz. „Bohovia sa nevedeli rozhodnúť, či mám vyzerat' ako spelena alebo ako tmavá elfka, tak z mojej pokožky urobili plátno, ktoré si môžem sama domal'ovať, ako sa mi páči,“ ozrejmila s úsmevom. Skutočne sa nezdalo, žeby si zo svojej fľakatej tváre robila zbytočné starosti, no Mardanovi jej aj tak prišlo ľúto.

„Ešte dlho ma budeš urážať tým súcitom?“ spýtala sa ho skepticky, načo on iba pokrútil hlavou a sklopil zrak. „Som iná. Rovnako ako ty, akurát na tebe to tak nevidno. Sme iní než všetci čistokrvní v elfských ríšach a vieš čo? Táto odlišnosť nás spája.“

„Myslím, že nepoznám žiadneho poloelfa, ktorý by si to myslel,“ podotkol Mardan.

„Možno by bolo dobré im to povedať.“

Mardan s povzdychom zvesil plecia, keď priznal trpkú skutočnosť: „Čoskoro to už nebude komu povedať... Tí čističi sa vážne nezastavia pred ničím?“

„Pred ničím, čo poznáme,“ pokrčila plecami Mordelai, „ale my nepoznáme ani poloelfa, ktorý by si myslel, že nás odlišnosť spája. A predsa sme tu my dvaja, ktorí sa o tom bavíme.“

Jej hravý tón Mardanovi vôbec nepomáhal pochopiť, či si z neho strieľa alebo hovorí v hádankách vážne. „Chceš mi tým niečo naznačiť?“

Mordelai sa koketne zasmiala a vykročila preč od jazierka. „Možno to niečo, čo zastaví čističov, je potrebné iba objaviť rovnako ako polovičných, ktorých spája odlišnosť,“ doložila tak hravo, až sa zdalo, že spieva, a ak jej správanie náhodou už aj tak nebolo dosť čudné, pobehla vpred tanečným krokom.

Mardan sa s obrovským otáznikom v hlave rozbehol za ňou.

III

Čas v Temnom lese ubiehal Mardanovi rýchlo ako voda v rozbúrenej rieke. Dni sa menili v týždne, tie zasa prerástli v mesiac. Jeho rany sa veľmi rýchlo zahojili a aj po modrinách ostali len spomienky. Mal málo času premýšľať nad čističmi a nad osudom polovičných, pretože Mordelai ho každý deň vláčila hore-dolu po Temnom lese. Spoznal zákutia, ktoré doteraz poznal iba z kníh, a dokonca aj niekoľko takých, o ktorých žiadne knihy nepísali. Jazero obsidiánového draka a fialový bambusový les boli iba čriepkami veľikánskej farebnej mozaiky, na ktorú sa Temný les v jeho očiach premenil. Už ho nevnímal ako šedé miesto plné temnoty.

Páčili sa mu opálové kaskády, čo boli vodopády, ktorých korytá sa trblietali akoby boli naplnené tekutou perleťou. V skutočnosti zato však mohli opály, ktorými boli dna jazierok vystlané. Žila tam malá komunita vodných žienok, ktoré sedeli na okrajoch koryt a máčali si v nich bledé nôžky. Vyzerali mierumilovne, ale Mardan sa nenechal zmiatť. Stačilo sa pozrieť na ich ostré zuby a už srdce bilo na poplach.

Spoznal lúky, na ktorých elfovia pestovali liečivé i jedovaté rastliny. Mordelai ho ušetrila rozprávania o ich zbere a spracovávaní, lebo to patrilo k tajomstvám temných elfov. Vzala ho aj na lúky, kde bolo zakázané odtrhnúť čo i jediné bylinku pod hrozbou smrti. Bolo to miesto, kde žili čierne jednorozce a iba tie mohli spásat' tamojšiu kvetenu. V opačnom prípade, ak by sa niekto opovážil hanit' ich pastviny, sa celkom jednoducho mohol dotýchny zoznámiť s ich ostrým rohom zblízka.

Čierne jednorozce pôsobili na Mardana drsnejšie než tie biele, ktoré čas od času vídaval v Lesoch Lauvalie. Tie tunajšie mali v strieborných očiach divý výraz, nie mierumilovný. Ich srst' bola uhľovočierna a hriva vyzerala ako dym; vlnili sa v nej všetky odtiene sivej. Taktiež hrozba, že niekoho prebodnú, sa vymykala predstave o mierumilovných stvoreníach.

Hmlové mýtiny boli miestom, ktoré si pamätalo vojnu dryádich klanov. Odohralo sa to tak dávno, že si sotva pamätali najstaršie kroniky temných elfov, no dodnes tam nevyrástol ani jediný nový strom. Údajne bola zem nasiaknutá toľkou krvou stromových víl, až sa otrávil a aj pôda zahynula. Jediné, čo túto pustatinu skrývalo pred svetom, bola nepriehľadná hmla. Mordelai tvrdila, že tam určite žijú Takaičania, deti hmly, ale keďže chodiť na to miesto bolo prísny tabu, nemala si to ako overiť.

Do Gryfieho hniezda sa štvrali pol dňa po skalách. Žiadneho gryfa tam našťastie nenašli, ale bol odtiaľ nádherný výhľad na kopce Temného lesa. Zreteľne sa dalo rozoznať, kde rastie fialový bambus, kde je hmlová mýtina, kde náruče košatých dubov chránia palác temného kráľa. V diaľke sa na severe črtali štíty Dračieho chrbta a na juhu zasa roviny južného kráľovstva Lior. Boli však ďaleko-predaleko za smaragdovým morom, na ktoré sa ponášala strecha Temného lesa. Hustý porast sa jemne vlnil v poryvoch vetra presne ako voda v oceáne.

Mardan si Temný les zamiloval. Aj keď z jeho kútov číhali záhady, zákazy či hrozby, z ktorých sa ježili chlpy, aj tak sa toto miesto dostalo mladému poloelfovi pod kožu. Cítil sa tam dobre, odvážil by sa dokonca tvrdiť, že sa tam cíti byť doma. Zavše tomu

napomáhala aj skutočnosť, že sa tu nenachádzali žiadni čističi a nikto ani len krivo nepozrel na dvoch miešancov, čo sa preháňajú po lese. Rovnako, ako temní elfovia prijímali Mordelai takú aká je, prijali aj jeho. Nikdy by nečakal, že práve u tohto elfského národa objaví toľkú priateľskosť a ústretovosť.

Netrúfal si predpovedať, ako sa jeho život povinie ďalej. Či naveky ostane v Temnom lese alebo sa pokúsi vrátiť do Lesov Lauvalie, alebo ho nohy ponosú krížomkrážom po svete. Občas, keď ho nechala Mordelai vydýchnuť, sa nad tým zamýšľal, ale nikdy nenašiel odpoveď. Až jedného dňa prišla odpoveď sama od seba, aj keď v tej chvíli ešte Mardan nevedel, že sa tým dňom jeho život začne poberať takým nečakaným smerom.

Táto odpoveď sa prihnala na chrbte jedného z čiernych jednorožcov, ktorých temní elfovia osedľávali. Posol z kráľovského paláca ani nezosadol, keď ich pozdravil a povedal: „Kráľ povoláva Mordelai a Mardana do paláca! Máte sa tam dopraviť bezodkladne po vypočutí tohto posolstva.“

Mordelai s Mardanom nedbali. Mezzeiah nemal vo zvyku po nich takto oficiálne niekoho posielat', takže Mordelai pojala podozrenie, že sa deje niečo, čo si veru vyžaduje pozornosť zvedavej poloelfky. A Mardan, nuž, ten nemal na výber než cválať spolu s ňou.

IV

Elfskí vládcovia boli najvyššou autoritou vo svojich ríšach. Mohlo sa zdať, že nad nimi nik nedrží ruku, no nebolo to tak. Jestvovala ešte jedna moc, pre ktorú boli králi a kráľovné iba dvoranmi. Bol to cisár. Cisár pochádzal z rodu dračích elfov a dračích zaklínačov. Potomkovia dávnovekej elfky Soalin a draka Kalína boli v elfských ríšach uznávaní ako posvätný rod, ktorý z cisárskeho trónu vládol všetkým kráľovstvám elfov.

Cisár mohol kedykoľvek zvolať snem kráľov. Nerobil to často, no pokiaľ sa naskytla dôležitá, súrna, veľká záležitosť, tak vyslal poslov, ktorí sa bez kráľov nesmeli vrátiť na cisársky dvor.

Nuž a takýto náhly snem zvolal cisár aj teraz. Posol, ktorý doručil pozvanie do ríše temných elfov, stál v trónnej sieni kráľa Mezzeiaha. Nečakal na odpoveď, pretože pri takomto povolaní kráľ na výber nemal. Nemohol odmietnuť. Posol čakal, kedy sa kráľ pripraví na cestu, aby vyrazili.

„Otec, volali ste nás,“ prehovorila Mordelai, ktorá vošla do siene v spoločnosti Mardana.

„Mordelai, Mardan, pripravte sa na cestu. Pôjdete so mnou na cisársky dvor,“ rozhodol kráľ bez nejakých zbytočných rečí, čím šokoval nielen oslovenú dvojicu, ale aj cisárskeho posla. Svoj nesúhlas vyjadril hlasným odkašľaním, ale kráľ ho nebral na vedomie.

„Na cisársky dvor? My dvaja? Ale, ale to je...“ habkala Mordelai.

„Neslýchané,“ dopovedal za ňu posol, čím na seba strhol pozornosť. Svoje pohoršenie vyjadril nasledovne: „Pokiaľ je nám všetkým známe, tak bytosti polovičnej krvi nemajú právo vstúpiť na posvätnú pôdu cisárskeho dvora.“

„Nemusíš mi pripomínať zákony, sám som ich pomáhal písať.“ Napomenul poslovu prostorekosť Mezzeiah, načo doložil: „To ale neznamená, že s nimi súhlasím. Apropos, Mordelai je princezná temných elfov a ako taká na dvor môže ísť. Tohto mladíka beriem ako svedka udalostí, ktoré sa v elfských ríšach musia neodkladne vyriešiť.“

Posol už nič nepovedal. Všetci vedeli, že aj keby naďalej namietať, Mezzeiah by ho jednoducho nepočúval.

Mordelai pochopila, o akých udalostiach jej otec hovorí. Uistila sa: „Chceš otvoriť tému čističov.“

Kráľ prikývol a Mardanovi sa uľavilo. Myslel si, že pokiaľ sa tohto problému dotkne jeden z elfských vládcov, tak sa to určite niekam pohne!

„Ten hlavný dôvod, prečo po nás cisársky dvor poslal, je ale iný,“ pokračoval Mezziah. „Blíži sa slávnosť. Krst ohňom cisárskych dvojčiat a ich zasnubná hostina.“

Mardanovi zažiarili oči, nikdy by si nebol pomyslel, že uvidí krst ohňom a zúčastní sa zasnubnej hostiny cisárskej rodiny. Bude tam síce trňom pre oko, ale pri predstavách, čoho sa stane svedkom, ho to momentálne vôbec netrápilo. Hoc si bol celkom istý, že až k tým pohľadom opovrhnutia a znechutenia dôjde, nebude mu to príjemné.

Len čo sa ráno slnečné lúče dotkli zeme, zoskupila sa výprava kráľa Mezzeiaha a vydala sa na cestu. Mezzeiah sa hrdo niesol na chrbte obrovského čierneho pantera – takého mohli osedlávať len členovia kráľovského rodu. Tí ostatní osedlávali chrby čiernych jednorozcov.

Cesta na cisársky dvor im trvala dlho. Šli rovnakou cestou, akou Mardan kedysi ušiel z elfských zemí na západ, niektoré miesta ešte spoznával a vynárali sa mu nepríjemné spomienky. Mordelai ho však nenechala vešať hlavu a vždy ho niečím rozosmiala.

Hoci ľudia pri cestovaní zo Západných zemí do Východných (i naopak) využívali cestu ľudskými kráľovstvami po povrchu zeme, elfovia volili cestu Podzemnou ríšou, ktorú obývali spelenovia. V tej si výprava temných elfov urobila zastávku na načerpanie síl. Mordelai pozdravila svoju matku; Mezzeiah tejto dávnej láske priniesol kamenné kvety z Temného lesa. Boli to sivé rastliny, ktorých stonky vyzerali ako z kameňa – aj toľko vážili – a po odkvitnutí zrodili drahokam. Pri správnej starostlivosti, dostatočnej temnote a vlhku, mohli žiť a rodiť aj stovky rokov. A že v Podzemnej ríši bolo tmy i vlhka na rozdávanie, o tom niet pochýb! Takýto vzácny dar pre Mordelainu matku napovedal, že Mezzeiah ju má stále rád. Ako kráľ síce mohol prijať Mordelai za dcéru a dať jej titul princeznej, no pojať za manželku ženu inej rasy bolo v kráľovskej rodine prísne tabu. Kedysi sa proti tomuto nariadeniu búril – dokonca obhajoval svoj vzťah so spelenou aj pred cisárom. No tento boj prehral. Napokon sa dohodli, že aj keď nemôžu byť oficiálne spolu, Mezzeiah vymenuje ich dcéru za princeznú a tá bude doma v jeho paláci aj v Podzemnej ríši. Azda netreba zdôrazňovať, že týmto počínom nahneval ostatných elfských kráľov, kráľovné a v nemalej miere i cisára. Nemohli však proti nemu nič podniknúť – on je otcom Mordelai a podľa starých zákonov iba otec môže rozhodnúť o osude dcéry, nik iný. Ani cisár nie. Keď sa

Mezzeiah rozhodol, že bude Mordelai žiť po jeho boku v Temnom lese, nemohli tomu nijako zabrániť.

Mordelai tento príbeh vyrozprávala aj Mardanovi. Ten už bol presvedčený, že temný kráľ využije naozaj každú príležitosť, aby nazlostil ostatných vládcov. Teraz už jeho pohnútky chápal. Muž, ktorého sa kedysi desil kvôli rozprávaniam východných elfov, bol teraz jeho veľkým obľúbencom. Skutočne bol rád, že zablúdil práve do Temného lesa a na podtrhnutie týchto myšlienok si ešte aj prikývol, no potom svoju pozornosť venoval okoliu tajomnej ríše spelenov.

Čítal o tomto mieste veľa bájí a legiend. Všade boli prevažne vyzdvihované čarovné jazerá, ktoré vyličia akúkoľvek ranu; i takú, v akej závoji prichádza smrť. Čítal i o tom, že do týchto podzemných chodieb neradno nosiť svetlo sveta, ale dôvod pochopil, až keď vstúpil do podzemia. Akonáhle totiž fakľu zhasli, ríša Spelenov ich objala vo svojom mrazivo krásnom zovretí. Na prvý pohľad studené kamene sa rozžiarili ani hviezdy na kamennej oblohe, fosforeskujúce zelené stromy či tráva hriali príjemným teplom, ktoré ostro kontrastovalo s predstavou zatuchnutej a chladnej jaskyne.

Mardan nevychádzal z údivu, keď okolo neho preletel žiarivý motýľ, či sa na temnom kameni mihla svetielkujúca jašterica. Alebo ako v žilách najvyššieho a najstaršieho stromu videl pretekať život, akoby počul pulzovať srdce samotnej kamennej krajiny.

Keď tadiaľto prechádzal počas svojho nedávneho úteku, vôbec nemal čas obdivovať krásy podzemného sveta. Vtedy bol hlavne rád, že ušiel svojim prenasledovateľom. Zato teraz si užíval spelenskú ríšu každým dúškom. Podobne ako si doteraz užíval Temný les. Bavilo ho objavovať nové zákutia.

„Pozeráť sa na teba pri objavovaní neznámeho miesta je ako sledovať malé dieťa s novou hračkou. Najprv si bol celý unesený z Temného lesa a teraz z Podzemnej ríše.“ zhodnotila jeho nadšenie Mordelai, keď mu umožnila pohliadať jedného zo šablozubých jaskynných panterov, ktorým na čiernych chrbtoch svetielkovali modravé pásy.

Mardan bez hanby prikývol. „Svet skrýva veľa nádherných miest. Teším sa, že ich môžem spoznávať. Temný les a Podzemná ríša sú celkom iné, než som čakal, oveľa krajšie. A ešte ma čaká cisársky dvor. Nikdy by som si nepomyslel, že sa mi dostane cti tam ísť.“

„Budeš prvý polovičný, ktorý tam kedy vošiel. Okrem mňa, isteže.“ Podotkla Mordelai.

„Veď práve,“ hlesol a v jeho hlase bolo počuť rovnaký diel vzrušenia i strachu z onoho miesta, ktoré bolo pre neho donedávna zakázané.

Mordelai chápala jeho nadšenie – veď ktorý polovičný elf mohol hovoriť o návšteve cisárskeho dvora? No zároveň vedela, že tam budú výsostne nežiadúcimi osobami a vznešení elfovia im to dajú poriadne pocítiť. Hlavne keď nebudú v blízkosti jej otca, kráľa Mezzeiaha. Iba z rešpektu k nemu sa ich totiž budú snažiť aspoň prehliadať.

„Musím ti ale povedať, že cisársky dvor je ako hocijaký iný kúsok priestoru vystlaného kameňom. Akurát čo tam žijú namyslení panovační elfovia, ktorí si o sebe

myslia, že sú viac než zvyšok sveta a akákoľvek inakosť im smrdí natoľko, že ju radšej vyhodia, zbavia sa jej, než aby na ňu museli pozerat'." Vysypala zo seba kyslo Mordelai a sledovala, ako Mardanove očakávania otrásením klesajú. „Nemáš sa načo tešiť; ani skutočnosť, že budeme na dvore samotného cisára neprekričí opovrhnutie našou existenciou zo strany elfov.“

„Noo, to znie ako dvor plný čističov,“ poznamenal Mardan.

„Nik nepovedal, že nie je,“ odvetila záhadne Mordelai a vyrazila za otcom. Ten práve dal pokyn, že odpočinok skončil a opäť vyrážajú na cestu. A tak pokračovali so zmiešanými myšlienkami nadšenia, strachu a obáv, až kým nezastavili pred cieľom svojej cesty.

V

Východné elfské ríše boli v mape zakreslené ako jedna rozľahlá zem zvaná Lauvalia. V skutočnosti sa jednalo o dve elfské kráľovstvá, ktoré však žili tak vrastené jedno do druhého, že ich zvyšok neelfského sveta vnímal ako jeden celok. Prvá elfská ríša, ktorú Mezzeiahova družina prekročila na východnej pevnine, boli Lesy Lauvalie, domov lesných elfov. Mardan sa tam neustále obracal, pretože to bola jeho bývalá domovina. Jednak mal stále pocit, že ho odniekiaľ sledujú čističi a jednak bol zvedavý, či náhodou nenatrafí na iného poloelfa. Ani čističi, ani poloviční, sa však neukázali.

Lesy Lauvalie sa uzatvárali okolo druhého elfského kráľovstva, v ktorom sídlil rod najvyššie postaveného elfského druhu. Mesto Lauvale bolo domovom dračích elfov, sídlom cisárskeho dvora. Neboli to však iba dračí elfovia, kto v tomto meste žil. A ani samotné mesto nebolo také, aké mávajú ľudia.

Lauvale sa rozprestieralo na stolovej hore, ktorá čnela z prostriedku Lesov Lauvalie ako srdce elfskej ríše. Túto horu tvorilo niekoľko kaskádových terás a každá z nich patrila jednej zvláštnosti mesta. Celkom dole, na úrovni Lesov Lauvalie, žili lauvalskí jazdci. Boli to lesní elfovia, ktorí osedľávali chrbty vznešených bielych levov žijúcich v lesoch. Tvorili ochranu posvätného mesta a dračieho rodu. Skupina týchto jazdcov sa pripojila k Mezzeiahovej družine a sprevádzala ju do vyšších kruhov Lauvale.

O stupeň vyššie ležalo Jazerné nádvorie, na ktorom sa odohrávala Noc proroctiev. Prechádzajúc cez toho miesto Mordelai Mardanovi vyrozprávala, ako na tomto mieste Hviezdna veštkyňa odhalila tváre budúcich vládat'ov cisárskeho dvora.

„Takže tým dvom bolo predpovedané veštkyňou, že sa stanú cisárskym párom a kvôli tomu ich teraz idú zasnúbiť?“ uist'oval sa Mardan, že ju pochopil správne. „A po terajšom cisárovi prevezmú vládu.“

„Správne,“ pritakala Mordelai.

„To je vážne celé založené iba na slovách nejakej veštkyne?“ Mardan nerozumel, prečo sú elfovia takí závislí na veštách. Ako polovičný ani nevedel o tom, že nejaká Noc proroctiev existuje. Skutočnosť, že niekomu veštica povie, čo má robiť a on to slepo nasleduje, mu pripadala pritiahnutá za vlasy. „Nikto sa ich neopýtal, či to vôbec chcú? Iba

odovzdane kráčajú po chodníku, čo im vystlala veštba? Ved' to je ako byť v zajatí, nemôť sa slobodne rozhodnúť...“

„V zajatí vlastného osudu,“ riekla Mordelai. „Hviezdna veštkyňa je posvätnou osobou aj pre dračích elfov a to už je čo povedať. Tlmočí veštby z hviezdnej ríše. Hovorí sa, že priamo od bohyně Zuntarie.“

„To nič nemení na tom, že je to čudné. Viera elfov v proroctvá im berie slobodnú vôľu,“ trval Mardan na svojom.

„Ja ti neberiem slobodnú vôľu mať tento názor,“ uzavrela túto kapitolu Mordelai, „nevyrastal si v rovnakom učení ako ostatné elfské deti, takže túto vieru zakorenenú nemáš.“

Nad Jazerným nádvorím sa otvárala kaskáda, na ktorej ležali prekrásne záhrady plné kríkov rastúcich do nádherných tvarov. Neraz sa dalo ocitnúť zoči-voči drakovi alebo gryfovi, ktorých telá tvorili zelené lístky. Koruny prastarých stromov sa navzájom spájali lianami, po ktorých prechádzali hliadky malých zelených škriatkov žijúcich v harmónii so stromovými vílami. Ovzdušie napĺňala sladká vôňa rôznofarebných kvetín, bzukot včiel a uchu lahodiaci spev vtáctva.

V záhradách stáli vysoké štíhle domy z bieleho kameňa, prerastaného hnedými koreňmi a konármi okolitých stromov. Typické boli do neba čnejúce vežičky a úzke okná, ktoré obrastal brečtan. Každý z týchto domov sa dal pokladať za malý palác a práve v nich žili dračí elfovia. Cisársky palác bol samozrejme najvyšší a mal najviac vežičiek.

Čo sa nachádzalo na poslednej kaskáde mesta sa Mardan zatiaľ nedozvedel. Videl iba vysoké skaly obrastené machom, ktoré obklopovala červená žiara. Nestihol sa ani opýtať, čo tam je, lebo Mezzeiahova družina prudko zastala. Museli urobiť cestu inej skupine.

„Dračí elfovia,“ šprihla Mordelai Mardanovi, keď sledovali štvoricu jazdcov podobajúcich sa jeden druhému ako vajce vajcu. Všetci mali sýtočervené vlasy – nie ryšavé, ale skutočne červené ako krv. Oči mali divokých farieb, aké sa bežne nevidali – hlavne žlté a oranžové.

Mardan ešte nikdy dračieho elfa nevidel. Teraz mohol spokojne uznať, že naozaj vyzerajú divokejšie než akýkoľvek iný elf. A rovnako divoko vyzeralo aj to, na čom jazdili. Neboli to kone ani jednorožce a už vôbec nie biele levy. Tie tvory mali síce konskú stavbu tela, namiesto srsti však mali hladkú hadiu kožu, ktorá bola na chrbte spevnená dračimi šupinami. Aj chvost pôsobil ako hadí a bol zakončený sýtočervenou hrivou, rovnakou aká pokrývala aj dlhý krk toho stvorenia. Vlnila sa ako ohnivé jazyky. Na hlave sa týčil jediný roh, ktorý bol zahnutý dozadu.

„Čo sú zač?“ spýtal sa Mardan Mordelai. „Nejaký špeciálny druh jednorožca?“

Mordelai sa pobavene rozosmiala. „Otec, počul si? Že špeciálny druh jednorožca!“ Jej otec iba pohoršene zavrtel hlavou, ale nekomentoval rozhovor tých dvoch.

„To je kirin,“ vysvetlila Mardanovi, keď sa dosmiala, „hovorí sa, že pochádzajú z Nebeského kráľovstva a že dračím elfom ich darovali bohovia. Patria k dračím elfom

rovnako, ako patria biele levy k lauvalským jazdcom. Iba dračí elf môže vysadnúť na chrbát kirina. Ako to, že o nich nič nevieš? Veď si žil v okolitých lesoch.“

Mardan pokrčil plecami. „Síce som tu žil, ale rovnako ako ja som sa nikdy nemohol pozrieť do tohto mesta, ani nič z mesta nepreniklo ku mne. Veď dodnes som nevidel na vlastné oči ani dračieho elfa.“ Premýšľal, prečo nebol kirin spomenutý v žiadnej z kníh, ktoré kedy čítal. No tie knihy aj Temný les opisovali celkom inak než aký bol v skutočnosti. Elfovia boli v utajovaní podstatných vecí naozaj dôslední. Keď sa k polovičným niečo nemalo dostať, tak sa nedostalo.

Cestovatelia z Temného lesa boli vovedení do rozsiahlej siene, kde ich mal privítať samotný cisár. Už pri vchádzaní dovnútra si Mardan s Mordelai všimli nepríjemné pohľady a mrmlanie okolitých elfov. Zaiste komentovali ich nežiadúcu návštevu. Keď sa obzrel k Mordelai, tá vyzerala, že elfov dokonale ignoruje, preto sa o to pokúsil aj on a zamestnal myseľ nádherne vykladanou podlahou, z ktorej by sa azda dalo i jesť. Vyobrazený tam bol pár, aký dal vzniknúť dračím elfom. Drak Kalin a elfka Soalin. Nebotyčné stĺporadie a strop vyzdobený stovkami tvárí dračích cisárov.

Mardan si povzdychol, pretože sa do neho zabodla krivda z povýšenectva hlavného elfského rodu. Nemohol čakať iné, veď boli v ich domovine, a predsa ho takáto výstava samolúbosti zamrzela. Mordelai si to všimla a preto k nemu priskočila s provokačným rypnutím: „To je ale namyslenosť, však? Hovorila som... nečakaj príliš veľa.“

Mardan sa už-už nadychoval, že jej ide protirečiť, pretože toto mu rozhodne nepovedala. Určite nie takto, lež nedostal možnosť, pretože sa do nich ako jedovaté dýky zapichli pohľady prichádzajúcich kráľov i kráľovien.

„Dnes je deň otvorených dverí?“ predniesla domýšľavo kráľovná nočných elfov. „Nevedela som, že aj miešanci majú povolený vstup. Kam to tento svet speje.“

„Oni tu sú so mnou,“ odvrkol jej Mezzeiah skôr, než by čokoľvek stihla povedať Mordelai, nedajbože Mardan.

„To ma neprekvapuje,“ poznamenal kráľ lesných elfov, vedúci pod pazuchu svoju kráľovnú, „nedodržiavať zákony bolo vždy tvojou výsadou.“

„Zato vašou výsadou je prehliadať jatky, ktoré sa vám dejú priamo pod nosom.“ Autorom tohto uštipačného bodnutia nebol nik iný než Mordelai. Navyše pritom drzo hľadela priamo do očí lesného kráľa, ktorý od zlosti obelel ako stena.

Mardan sa čudoval, ako Mezzeiah dokáže zachovať vážnu tvár, keď jeho dcéra práve rozdúchavala medzirasovú slovnú vojnu. Stúpil priateľke na nohu a vyčítavo pokrútil hlavou.

„Čo?“ sykla naňho. „On začal. Koledoval si o to, pajác nafúkaný.“ Toto už kráľ lesných elfov našťastie nepočul, pretože pohľadovo odkráčal aj so svojou kráľovnou preč. „A ty sa prestaň tváriť, akoby som strhla drakovi šupinu! Čo ťa tak pobúrilo?“

„Je to kráľ lesných elfov. Tak trochu je to aj môj kráľ, chápeš...“

„Uhm a ako tento *tak trochu tvoj kráľ* zabránil tomu, aby si bol ty vyhnaný z domova a stovky ďalších pobití?“ Zavrtela hlavou a nadurdene založila ruky na prsiach, dodávajúc: „Tamten nie je tvoj kráľ, Mardan. Kráľ sa o svoj ľud stará. To, že ťa tu nechal

žiť, nič neznamená. Necháva tu žiť aj srnčiu zver a tá je hlavným chodom na dnešnej hostine.“

Vtom na nich Mezzeiah sykol, aby boli ticho. Do siene totiž vstúpili poslední členovia elfskej smotánky, ktorá sa tu dnes mala zísť na základe cisárovho pozvania. Bolo to niekoľko dračích elfov, medzi nimi aj štvorica, ktorej predtým Mezzeiah uvoľnil cestu. Postavili sa čelom ku ostatnej spoločnosti a jeden z nich usadol na zlatom zdobený stolec, ktorý čnel na vyvýšených schodíkoch pod priesvitným baldachýnom.

„Cisár,“ pošepla Mordelai svojmu kamarátovi. Mardan si všimol, že cisár bol starší od ostatných. Aj keď u elfov sa to ťažko určuje, vek dračieho cisára prezradilo niekoľko zlatých prameňov v inak červených vlasoch. Z legend vedel, že dračí elfovia starnú práve takto: namiesto šedin prichádzajú zlaté pramene. Vraj sa tak približujú k dračím bohom. Niektorí dokonca tvrdili, že dračí elf nestarne, ale iba múdrie a zlaté vlasy ho pripodobňujú k bohovi múdrosti Kailonovi. Ten má totiž zlaté šupiny.

Avšak Mardanovi pozornosť ukradla iná osoba než cisár. Stála pod jeho trónom po boku vysokého mladíka. Podobali sa tak veľmi, že určite museli byť dvojčatá, hoci v tomto si Mardan celkom istý nebol. Všetci dračí elfovia sa totiž na seba veľmi podobali. A predsa sa mu zdalo, že krásavica, ktorá si privlastnila jeho pozornosť, bola niečím iná. Ťažko by to popísal, lebo výzorom to nebolo. Mala rovnako červené vlasy ako jej spoločníci a rovnako žlté oči ako mladík vedľa nej. Zrazu ho posadlo nutkanie spoznať túto elfku.

Do reality ho vrátilo Mordelaino štuchnutie pod rebrá. „Nezízaj na ňu tak. To je princezná Laethia a ak nechceš, aby ti Halatir rozbil hubu zato, že na ňu zazeráš, tak sklop pohľad k zemi.“

Mardan zahanbene poslúchol, ale nedokázal upokojiť svoje srdce ani myšlienky. Sám sa čudoval, kde sa v ňom berie toľký záujem o nejakú elfku. Nemohol však nič viac než sa pokúsiť upokojiť.

„Budeme musieť dohovoriť lauvalským jazdcom. Prečo sem pustili miešancov?“ prehovoril mladík stojaci vedľa Laethie, ktorého meno Mordelai pošepla Mardanovi do ucha: „Halatir.“

Tu vykročil do popredia kráľ Mezzeiah a krátko sa pred cisárom uklonil so slovami: „Títo dvaja poloviční sú tu so mnou, pretože sú svedkami niečoho, čím by sa cisár mal zaoberať.“

Spod baldachýnu sa ozvalo akési odkašľanie a cisár prehovoril: „Mal som pocit, že ja som pozval kráľov a kráľovné elfských národov, aby sa zúčastnili na dnešnej slávnosti. Teraz mám pocit, že nás sem zvolal kráľ Mezzeiah, aby riešil nejaké svoje záležitosti.“

„Nie sú to žiadne moje záležitosti, jasný cisár,“ vyviedol ho z omylu Mezzeiah, „sú to záležitosti všetkých elfských ríš.“

„Tak si vypočujme, čo má kráľ Mezzeiah na srdci. Aj tak nám bez toho nedovolí v pokoji sláviť dnešok.“ Pokynul mu cisár, aby pokračoval.

Mezzeiah sa ani nezamračil nad cisárovou narážkou, iba galantne vystúpil do popredia a nadškrtol onú neodkladnú záležitosť: „Zvyčajne ste zvyknutí, že so sebou vodím len moju dcéru, avšak dnes som priviedol i ďalšieho polovičného. Mladíka Mardana.“

V úteku pred jasnou smrťou bol dohnaný až do Temného lesa. Pochádza z Lesov Lauvalie, ktorých vládca sa však voči tomuto vražednému vyplieňovaniu vôbec nijako nepostavil. Odvrátil sa od ohyzdnej pravdy, že svoj vlastný ľud necháva zabíjať!“ Mezzeiah sa síce snažil udržať kludný tón hlasu, no nevraživosť sa v ňom beztak našla a zlostný pohľad, ktorý venoval kráľovi Tanaelorovi, ju len podtrhoval. Ako hlavného aktéra svojho príbehu si vzal Mardana, ale rozprával tak, akoby šlo o jeho vlastnú dcéru a práve to bol dôvod, prečo sa na krátku chvíľu nechal uniesť emóciami.

Kráľ Tanaelor spopolavel hnevom, pretože takáto pozornosť, akú mu priviedol kráľ Temných elfov, nebola žiadúca.

„Nedeje sa to len v lesoch Lauvalie, toto nenávistné vyvražďovanie je všade. Na celom území elfskej ríše. Všade striehnu čističi a zabijú každého, kto je polovičnej krvi.“ Vyriekol sa Mezzeiah a obrátil sa ku cisárovi, aby od kráľa lesných elfov odviezol pozornosť. „Toto je vec, otázka a problém, ktorý by sme mali začať okamžite riešiť.“

„Niečo také sme nikdy nemuseli riešiť,“ zapojila sa do hovoru aj kráľovná nočných elfov, „nemuseli sme riešiť miešancov. Bolo ich málo a ich existencia sa nijako nedotýkala diania v elfských ríšach. Tak prečo teraz? Prečo sa vôbec rodí toľko polovičných? Čo bol kedysi ojedinelý prípad raz za desiatky rokov, to sa teraz deje každý druhý rok.“

„Prečo sa elfovia vôbec znižujú k plodeniu miešancov s ľuďmi či inými rasami?“ Nikto poriadne nevedel, kto vyslovil takýto ostrý komentár. Každý sa obzeral, ale nik sa k jeho autorstvu nepriznával. Zato odpoveď si našiel a bol to lesný kráľ, kto ňou zabfodol do Mezzeiaha:

„Možno by nám túto záhadu mohol ozrejmiť kráľ Mezzeiah. Pamätám sa, ako tu obhajoval svoj vzťah s istou spelenou. Z tohto neprípustného spojenia sa narodila dcéra, ktorú povýšil do stavu princeznej.“

Všetky pohľady sa upreli na temného elfa. Nenechal sa rečami ostatných ovplyvniť. Prezrel si ich rovnako pohrdavo oni jeho a rozhovoril sa: „Už som sa presvedčil o tom, že vysvetľovať vám pojem zamilovanosť nemá zmysel, nuž tak vám to poviem inak. Čo nenájdete doma, hľadáte inde a hľadáte dovtedy, kým to nájdete, aj keby to bolo v Podzemnej ríši spelenov.“

Do hrobového ticha, ktoré po jeho prejave zavládlo, sa ozvalo Mordelaino vyprsknutie a Mardanov neúspešný pokus o utíšenie jej smiechu. Následne sa dvihla vlna pohoršenia a kritiky nielen kvôli Mezzeiahovmu vyjadreniu, ale aj na adresu nevychovej miešanky.

„Prečo sa stále musíte pýtať na dôvod?“ pokračoval Mezzeiah po akom-takom utíšení ostatných. „Chod vecí sa skrátka deje. Viete azda, prečo sa v dávnych dobách stvoritelia rozhodli stvoriť tento svet a staré národy? Prečo sa uložili na spánok a nechali dozor nad svetom svojim mláďatám? Prečo sa drak Kalin vzdal polovice srdca a zachránil elfku Soalin? Prečo sa spojili v dovtedy nevídanom pute, z ktorého napokon vznikol rod dračích elfov? Prečo slnko vstáva na východe a usína na západe?“ Na okamih sa odmlčal a uvedomil si, že všetci ho v tichosti počúvajú. Potešený pozornosťou pokračoval: „Niektoré veci sa proste udejú. Bez dôvodu, bez hlbokého významu. My s tým nič

nespravíme, nijako im nezabráname. Môžeme ich len prijať a prispôbiť naše životy a tým aj svet zmenám, ktoré sa dejú a budú sa diať vždy.“

Po Mezzeiahovom prejave ostal cisár ticho. Aj ostatní králi a kráľovné mlčali. Ozvala sa dračia elfka Laethia, od ktorej to nik nečakal: „Nezáleží predsa na tom, prečo sa rodí stále viac polovičných. To nie je problém, ktorý kráľ Mezzeiah predostrel. Problém je v tom, že polovičných elfskej krvi niekto vyhľadáva a zabíja. A my s tým nič nerobíme. Prečo s tým nič nerobíme?“ obrátila sa s otázkou na cisára.

Cisár si slabo odkašľal, čo už Mardanovi začínalo liezť na nervy. Mal pocit, že to robí naschvál, azda z nervozity, z rozpakov. „K útokom dochádza na územiach elfských kráľov. Je v ich právomoci sa s týmto problémom vysporiadať.“

„Dovolím si nesúhlasiť, cisárska jasnosť. Nočná ríša pojem čističi nepozná. Poloviční našej krvi k úhonne neprichádzajú.“ Namietala kráľovná nočných elfov.

Aj Mezzeiah obhájil svoje kráľovstvo: „Do Temného lesa sa neodváži vkročiť nik, koho tam nepozvem. Čističov by tam čakala okamžitá smrť. Takže sa zrejme budem musieť opraviť, čističi sa rozpínajú iba po východných elfských ríšach. Zatiaľ.“

„V tomto meste žiadni miešanci žiť nemôžu, takže tu nikto o čističoch počuť nemohol,“ povedala nahlas Mordelai. Obdarila lesného kráľa ďalším drzým pohľadom a doložila: „Zdá sa, že lesná ríša v tom ostala sama.“

„Pohadzujete si zodpovednosť ako horúci zemiak!“ zastavila ich rečnenie Laethia. „Tak teda lesná ríša. Prečo s problémom čističov niečo nerobí kráľ lesných elfov?“ oborila sa na Tanaelora, do ktorého sa zabodli všetky pohľady.

Ten sa zhlboka nadýchol a povedal: „My... my si s čističmi nedokážeme poradiť. Tá skupina neznámych elfov je vynikajúco vycvičená a zohratá. Musím priznať, že sme na ňu krátky.“

„Alebo im to skrátka vyhovuje,“ pošepala Mordelai Mardanovi. On nijako nezareagoval. Vždy si myslel, že kráľ lesných elfov nemá s miešancami žiadny problém. Mordelai mu ale nasadila do hlavy chrobáka. Naozaj všetko nasvedčovalo tomu, že mu besnenie čističov neprekáža.

Dračia elfka ešte chvíľu dusila lesného kráľa: „Prečo nepožiadate o pomoc cisársky dvor? Prečo sem problematiku čističov musí priniesť kráľ spoza mora?“

Cisár chvíľu skákal pohľadom od svojej budúcej nástupkyne na zúfaleho kráľa Tanaelora, ten sa práve nevznešeným koktaním snažil vymyslieť dôvod, prečo nepožiadal o pomoc. Cisár ho zachránil pred ďalším ponížením odkašľaním, tentoraz nie z nervozity, ale kvôli pozornosti a uzavrel debatu: „Nariaďujem kráľovi Lesov Lauvalie, aby sa vysporiadal s čističmi na svojom území. A ak kráľ Tanaelor požiadá, tak šípy i meče dračích elfov budú k dispozícii, aby pomohli s touto nemilou záležitosťou. Koniec koncov i poloviční sú stále časťou národa elfov.“

VI

„Vysvetlíš mi, načo som tu, keď som sa ani nedostal ku slovu?“ čudoval sa Mardan, keď skončila elfská porada.

Mordelai ľahostajne mykla plecami: „Chceš počuť svetský dôvod alebo skutočný?“
„Tých dôvodov je viac?“

„Tvoja prítomnosť dodala váhu otcovým slovám. Si živý svedok toho, čo robia čističi.“ Odpovedala mu najskôr vážne a potom jej hlas preskočil do zvyčajnej hravej tóniny: „No a samozrejme otec tým, že ťa sem priviedol, dvihol krvný tlak asi každému v tomto meste, pobúrnil cisára, poukázal na pokrytectvo lesného kráľa a slepotu cisárskeho dvora, porušil zopár zákonov, vyplazil jazyk levej ochranke a... no a tak.“

„Prečo mám pocit, že toto bol ten skutočný dôvod?“ hlesol Mardan.

„A nie jeden,“ prikývla Mordelai a obaja s Mardanom zachytili pobavený pohľad, ktorým ich obdaril temný kráľ. Mardan si bol zaručene istý, že trafil klinec po hlavičke.

Ubytovatí boli v jednom z palácových domov, ktorý pri každej návšteve Mezzeiaha slúžil ako jeho dočasný príbytok. Podobné domy mali aj družiny nočných a lesných elfov. Do slávnosti, kvôli ktorej boli na dvor pozvaní, ostávalo ešte niekoľko hodín a Mezzeiah využil tento čas na oddych po ceste. Nejestvoval však spôsob, ako by udržal svoju dobrodružnú dcéru pred ukázaním mesta dračích elfov Mardanovi. Samozrejme, on si to nenechal ujsť. Bol okrem Mordelai jediným polovičným, ktorému sa podarilo prekročiť prah tohto mesta, a chcel z neho vidieť čo najviac.

„Čo je tam hore?“ spýtal sa na najvrchnejšiu kaskádu, z ktorej bolo vidno ich machové skaly v oranžovej žiare.

„Ohňopád,“ ozrejmila mu Mordelai, „uvidíš ho dnes večer. Slávnosť sa bude konať tam.“

Počas svojej potulky prešli azda každou záhradou. Stretli množstvo elfov a najmä tých dračích. Raz zazreli aj Tanaelora a Mardanovi sa len tak-tak podarilo odtiahnuť Mordelai ďalej, lebo mala veľkú chuť vyparitiť niečo, načo by lesný kráľ spomínal ešte dlho. Všadeprítomní laualskí jazdci čoby stráž poctivo hliadkovali a nechápavo krútili hlavami nad dvoma miešancami, ktorí sa prechádzali po meste, akoby im patrilo.

„Poznám jedno dievčatko, volá sa Auren,“ prehodil medzi rečou Mardan, kým sledovali oddiel laualských jazdcov, ako strieda inú skupinu pred bránami cisárskeho paláca. Pohybovali sa dokonale zosynchronizovane, ako jeden muž. Videli medzi nimi omnoho menej žien než mužov a to primälo Mardana myslieť na malú kamarátku, ktorú poznal zo života v lesnej ríši. „Jej najväčším snom je stať sa laualskou jazdkyňou. Ale je miešanka, takže sa jej to nikdy nepodarí.“

Mordelai ho buchla do ramena. „Nikdy nehovor nikdy. Tiež bolo povedané, že polovičný nesmie prekročiť bránu Lauvale a aha, sme tu.“

„To je iné, Mordelai. Sme tu vďaka tvojmu otcovi a spolu s ním zasa odídeme. Ale takú protekciu, aby laualskí jazdci do svojich radov pustili miešanca, nevybaví ani on.“

„Pesimista,“ zahuhňala Mordelai.

Keď začalo zapadať slnko, dali sa na cestu späť. Mordelai sa rozhodla ozvláštniť im návrat tak, že sa každý rozbehne vlastnou cestou a uvidia, kto bude v dome temných elfov skôr. Sprvu ju Mardan videl pomedzi kríky a stromy, no potom sa mu celkom stratila z dohľadu. Ich súťaž mu pripadala nefér, pretože Mordelai už v Lauvale veľakrát bola a poznala každý jeho kút, kdežto on si poriadne nepamätal ani cestu, ktorou sem prišli. Napodiv však k palácu trafil. Odľahlo mu a poobzeral sa: nikde Mordelai nevidel, čo znamenalo, že vyhral.

Cúval a hľadal, odkiaľ sa jeho kamarátka vynorí, keď vtom doňho ktosi vrazil. Alebo skôr on do niekoho vrazil. A nebola to ani Mordelai, ani Mezzeiah. Nebol to žiadny temný elf. Mardana zľal pot, keď si všimol, že vôbec netrafil k palácu temného kráľa, ale pomýlil si ho s domom dračích elfov.

„Prepáčte, nechcel som, ja...asi som zablúdil,“ ospravedlňoval sa a ponúkol pomocnú ruku elfke, ktorú vrazil na zem. Tá mu dovolila, aby ju vytiahol na nohy a len čo mu stála zoči-voči, poloelf ju spoznal. Bola to princezná Laethia, na ktorej počas porady mohol oči nechať.

„To si ty! Ten polovičný, ktorého priviedol kráľ Mezzeiah!“ spoznala aj ona jeho. Mardan sa pripravoval na nepríjemné poznámky ohľadom jeho prítomnosti v meste alebo v jej záhrade a ostal celkom prekvapený, keď sa naňho Laethia prívetivo usmiala so slovami: „Ako sa ti v Lauvale páči?“

„Ja, no, to... Ehm, je to veľmi pekné mesto. Ja už pôjdem, prepáčte, že som vás vyrušil. Zablúdil som.“ Chcel sa vypoklonkovať preč skôr, než sa príženie žiarlivý Halatir, na ktorého ho upozornila Mordelai, ale dračia elfka nemala v úmysle sa s ním tak skoro rozlúčiť. Položila mu ruku na plece a riekla:

„Nechod'. Ešte som nikdy nehovorila s polovičným. Ostaň chvíľu.“

„Nikdy?“ začudoval sa Mardan. „Ani s Mordelai? Ved' tá už tu bola.“ Odpoveďou mu bolo zavrtenie hlavou. Uvedomil si, že Mordelai tu už síce bola, no to predsa neznamená, že hovorila s každým dračím elfom žijúcim v meste. Bolo hlúpe myslieť si opak.

Napätie z neho trochu opadlo, keď priznal: „Ani ja som ešte nikdy nehovoril s dračou elfkou.“

Opäť sa na neho usmiala a jemu sa rozklepali kolená. Rád by povedal, že to spôsobilo čaro vlastné všetkým dračím elfkám, ale nebolo to tak. Videl ich dnes mnoho a žiadna z nich v ňom nevyvolávala takú príjemnú slabosť ako Laethia.

„Volám sa Laethia,“ predstavila sa mu, načo on odvetil:

„Ja viem.“ Vzápätí mu došlo, ako podivne odpovedal a rýchlo svoju chybu napravil: „Ja som Mardan.“ Aby zahnal nervozitu, ktorá sa ho zmocňovala, pokračoval: „Páčila sa mi tvoja reč predtým... na tom stretnutí. Bojovala si za nás polovičných. Vďaka.“

„Nie je za čo ďakovať. Ako povedal cisár, poloviční sú tiež súčasťou elfského rodu. Je prirodzené, že bránim svojich druhov.“

Mardan na ňu pozrel s panikou v očiach. Nazvala práve polovičných svojimi druhmi? „Ako to myslíš, svojich druhov? Dračia elfka nás nemôže nazývať druhmi, my sme iní, nie sme ako vy...“

„Odpusť mi, *pán iný*, že som sa opovážila nazvať ťa svojím druhom,“ povedala naoko urazene, no v skutočnosti si z Mardana uťahovala.

„Nie, zle si ma pochopila, myslel som to tak, že...“ Mardan sa naozaj snažil zachrániť šlamastiku, v ktorej sa ocitol. Obliala ho horúčava, ktorá mu vystúpila do tváre ako rumenec.

Laethia sa na jeho rozpakoch schuti zasmiala. „Pokoj, pokoj, ja som ťa pochopila veľmi dobre.“ Docielila, že sa Mardan sa prestal zamotávať do vlastných slov. „Vieš, ako vznikli dračí elfovia?“

Mardan nečakanej otázke prikývol. „Spojením drakov a elfov, to vie aj dieťa.“

„Takže úplne rovnako ako napríklad ty. Aký je rozdiel medzi spojením draka s elfom a spojením elfa s človekom?“

Mardan začudovane nadvihol obočie. „Ty prirovnávaš rod dračích elfov ku mne? Ku miešancovi?“

„Nemám rada ten výraz,“ zahriakla ho, „miešanec, to znie tak...špinavo, podradne. Si elf polovičnej krvi. Takisto ako ja. Elfka polovičnej krvi.“

„A polovičnej dračej.“

„Vieš mi povedať, aký je v tom rozdiel?“

Mardan mlčal. Zdalo sa mu neuveriteľné, že táto dračia elfka, žena z výšin elfskej smotánky, sa prirovnáva k nemu a jemu podobným. Nikdy nikoho nepočul zamýšľať sa nad cisárskym rodom ako nad polovičnými. Ani on sám si takúto myšlienku nepripúšťal. Zároveň však v Laethiiných slovách nachádzal logiku.

Zavrtel hlavou.

„Vidíš, nie sme takí rozdielni,“ riekla Laethia a chcela ešte niečo dodať, no vtom ju vyrušilo volanie prichádzajúce zvnútra domu:

„Princezná Laethia! Vráťte sa, prosím! Je načase prichystať sa na slávnosť!“

Laethiin úsmev, ktorý Mardanovi toľko učaroval, náhle zmizol. Celá tvár jej zväžnela a Mardan pocítil, že elfku zachvátilo napätie. „Je to tu. Dôležitá chvíľa sa blíži.“ Z tónu jej hlasu nebolo jasné, či sa nadchádzajúceho večera obáva alebo sa naňho teší. Bola to akási zmes oboch pocitov. „Prídeš sa pozrieť?“

Prikývol: „Ak ma odtiaľ niekto nevyhodí.“

„Nevyhodí. Si hosťom princeznej Laethie. Tak teda večer,“ rozlúčila sa s ním a nechávajúc ho v záhrade, pobrala sa dovnútra.

Mardan hľadel za jej odchádzajúcou postavou, kým nezmizla v dome. Potom sa pokúsil nájsť Mezzeiahov príbytok. Podarilo sa mu to až na tretí pokus a Mordelai, ktorá tam naňho už dávno čakala, si na jeho zablúdení poriadne zgustla.

Krst ohňom bol dôležitým míľnikom v živote dračieho elfa. Bol to prechod do dospelosti. Mladý elf v ten okamih získal všetky schopnosti, ktoré mu z dračej krvi

náležali. Odomykal ich oheň. Ten bol kľúčom, ktorý odomkol truhlicu dračej mágie, a zároveň bol pokladom v nej. Krst ohňom bol skutočným krstom v skutočnom ohni. Počas rituálu sa dračí elf ponoril do plameňov, ktoré mu neublížili – práve naopak, posilnili ho. Stal sa z neho plnohodnotný dospelý dračí elf.

To všetko sa Mardan dozvedel cestou na najvyššiu kaskádu mesta. Kráčal spolu s Mordelai a jej otcom v sprievode, kde ich prítomnosť dokonale ignorovali vládcovia lesnej ríše a o niečo menej kráľovná nočných elfov.

Vrchol mesta Lauvale bol zarastený červenými javormi. V ich džungli čneli dve vysoké skaly pokryté zeleným machom. Spomedzi vrcholov týchto dvoch skál sa rútil vodopád, ktorý hral oranžovými, žltými i červenými farbami. Vyzeralo to, akoby sa k zemi rútil tekutý oheň.

Mardan sa s týmto postrehom zdôveril svojej priateľke a tá naňho začudovane pozrela. „Nevyzerá to tak, Mardan. Ono to také naozaj je. Povedala som ti predsa, že je to ohňopád.“

„Takže je to vážne tekutý oheň? Ale veď také dačo neexistuje!“

„Keď sa musíš popáliť, aby si sa presvedčil, tak tam choď strčiť ruku,“ mykla plecami. Mardan samozrejme nešiel. Stačilo, že sa priblížili k okraju jazera, do ktorého dopadal ohňopád, a už ho ovanul horúci vzduch, aký mohol cítiť iba v blízkosti skutočného ohňa.

Elfskí králi a kráľovné sa rozostúpili v bezpečnej vzdialenosti od plameňov šľahajúcich z jazera. Zakrátko sa celý ten priestor zaplnil všetkými dračími elfmi. Boli ich stovky, hlava na hlave a jeden ako druhý. Boli medzi nimi dospelí i deti – v popredí stál samozrejme cisár.

„Princezná Laethia a princ Halatir!“ oslovil tých dvoch, kvôli ktorým sa celá udalosť konala. „Vstúpte do ohnivého objatia. Vkročte dnu, nechajte svoju nevinnosť plameňom, a prijmite dary, ktoré vám zanechal váš dračí predok Kalin.“

Dvojčatá sa postavili pred planúcu clonu. Ako prvá sa pohla Laethia. Vykročila vpred a ocitla sa v záplave padajúceho ohňa. Zlieval ju tak, ako zlieva voda človeka stojaceho pod vodopádom. Plamenné jazyky objímali celé jej telo.

Mardan zatajil dych. Vedel, že dračiemu elfovi oheň ublížiť nemôže, ale aj tak celý stfpol. Napäto očakával ston alebo výkrik; čokoľvek, čo by naznačilo, že Laethiu plamene pália. Okamžite by sa vrhol do ohnivého jazera a vytiahol by ju odtiaľ. Aj za cenu vlastného popálenia.

Namiesto toho však Laethia vyšla na druhej strane ohňopádu. Pálčivé jazyky salamandrov akoby sa jej vôbec nedotkli: ani len oblečenie nemala obhorené, pretože bolo ušité z dračích šupín a tie sú ohňovzdorné.

Mardanovi odľahlo, že sa jej naozaj nič nestalo.

Vtom Laethia skrivila tvár v bolestnej grimase a padla na kolená. Tekutý oheň jazera jej siahal do pol pása a v jeho praskaní zanikal elfkin krik.

Mardanom trhlo dopredu a určite by bežal Laethii na pomoc, nebyť Mordelainho zadržania. Držala ho oboma rukami za ramená, krútila hlavou a čosi mu hovorila. Mardan

ju ale nepočúval, pohľad mal neustále prilepený na dračej elfke, ktorá nevedno prečo trpela.

Keď sa vztýčila vo svojej výške, horela. Aspoň tak sa zdalo. Rozopäla ruky po celej dĺžke a vystrela sa, pričom z nej oheň opadol. Namiesto plameňov mala na chrbte pár nádherných červeno-zlatých krídel. S poslednými iskrami, ktoré odleteli z jej krídel, utíchol aj jej rev.

Mordelai pustila Mardana, ktorý teraz s otvorenými ústami zíval na nádhernú bytosť v blčiacom jazere. Plamene tancujúce vôkol nej sa jej odrážali v očiach a zvýrazňovali tak jej ohnivý pohľad. V horúcom vzduchu jej povievali vlasy ako koruna krásy. Na dokonalej tvári sa jej však zračilo aj vyčerpanie z prežitej bolesti, ktorou ju pokrstil oheň.

Laethia vzlietla do vetra, ktorý jej čerstvé krídla príjemne chladil, a vyletela až na vrchol jednej z dvoch skál tvoriacich rám ohňopádu. Len čo si tam vydýchla, prišiel na rad druhý dračí elf, ktorý mal toho večera prejsť krstom ohňom. Halatir.

Zopakovalo sa všetko, čo aj pri Laethii, len s tým rozdielom, že jeho Mardan zachraňovať nechcel. Mordelai poznamenala, že by jej vôbec nevadilo, keby Halatira plamene zožrali, pretože je arogantný a nemá rád polovičných. Mardan sa prinútil nerozosmiať, ale všimol si, že Mezzeiah si neodoprel aspoň úsmev. Poloelf Halatirovej premene pozornosť nevenoval; radšej sa díval dohoro na Laethiu.

„Okatejšie to nejde?“ zaryla doňho Mordelai, keď si všimla, čo Mardan robí. „Až ti Halatir rozmláti ksicht na kašu, tak za mnou nebež po hojivú masť. Varovala som ťa.“ Buchla mu do ramena, aby ho na seba upozornila, lebo sa nezdalo, žeby ju vnímal. „Môžeš na ňu prestať civieť aspoň keď s tebou hovorím?“

Keďže konečne docielila, aby sa kamarát venoval jej, poradila mu: „Vážne, Mardan, nechaj si zájsť chuť. Ona je úplne iná liga.“

Avšak prestať na Laethiu myslieť bolo to jediné, čo Mardan nevedel. Aj keď sa snažil, nemohol dostať z hlavy ani jej obraz, ani jej čudnú ideológiu o polovičných, ktorou sa mu dokonale zaryla pod kožu.

Halatir vyletel za Laethiou a zosadol na druhú skalú. Znovu prehovoril cisár: „Princezná Laethia a princ Halatir dospeli. Po prvý raz rozprestrelí svoje krídla, čím prijali dedičstvo predkov nášho rodu. Dnes však oslavujeme ešte jednu udalosť.“

V jednom záblesku sa aj na jeho chrbte objavili krídla a on sa vzniesol na úroveň dvojice. Urobil vo vzduchu akési gesto, na ktoré zdola nik poriadne nedoviedel, a Halatir s Laethiou vystrelí svoje ruky ponad ohňopád. Z tekutého ohňa sa na cisárov povel vyplazil jeden páľčivý jazyk, ktorý obmotal ich paže a spojil ich tak v planúcom pute.

Cisár si odkašľal a vecne povedal: „Tento oheň je pečat'ou i svedkom zasnúbenia princa Halatira s princeznou Laethiou!“

Mordelai sa naklonila k Mardanovi a zopakovala: „Vravím, Mardan, nechaj si zájsť chuť. Táto rástla pre dračieho elfa, nie pre miešanca.“

On neodpovedal. Nevedel ako. Dobre predsa vedel, že Laethia je na neho príliš vysoko – a tým nemal na mysli iba fakt, že stála na vrchole skaly. No rozkázať svojmu srdcu, aby pri pohľade na ňu splašene nebilo, jednoducho nedokázal.

VII

Oslava Halatira a Laethie trvala do neskorých nočných hodín. Všetci vládcovia sa im podľa tradície poklonili a žehnali ich zasnúbeniu. Mardan a Mordelai sa tomuto aktu iba prizerali, pričom si Mordelai neodpustila komentáre na adresu lesného kráľa.

„Predstav si, žeby mu tá drevená opacha z hlavy spadla do ohňa.“ Drevenou opachou mala na mysli korunu kráľa lesných elfov, ktorá pozostávala z prepletaných brezových vetiev s listami. Vskutku jej pripomienka nebola nemiestna, keďže sa kráľ klaňal dračím elfom v tesnej blízkosti ohnivého jazera.

„To by bola tragédia,“ pritakal ľadovým hlasom Mezzeiah, ktorý sa mal pokloniť ako posledný a tak ešte stál pri dvojici. „Možno by začal nosiť venček zo sedmokrások.“

Mordelai vyprskla, pričom oplula Mardana vínom, ktoré sa snažila ochutnať. Jej otec ani brvou nemihol, odkráčal ďalej, lebo po Tanaelovorom odchode sa klaňala nočná kráľovná a zachvíľu mal prísť na rad on. Mardan nechápal, ako sa ten muž dokáže tak dokonale ovládať, aj keď si tropí žarty z jedného z kráľov.

Poloelf sa tiež napil vína. Malo silnú hroznovú príchut' a takmer vôbec v ňom nebolo cítiť alkohol. „Akože nič v zlom, ale vedia vôbec elfovia, ako má chutiť víno? Môj otec bol v ľudskom vinohrade správcom a to ti poviem, tam bolo víno! Toto tu je iba taký slabý čaj.“

„Áno, preto sa ľudia ožierajú a robia prasačiny, zatiaľ čo elfovia si vychutnávajú ušľachtilú chuť plodov zeme.“ Hlas, ktorý Mardana takto uzemnil, patrila samozrejme lesnému kráľovi. Vracal sa ku svojej družine okolo miešancov a nenechal si ujsť príležitosť zaryť do nich ostrie svojich slov.

„A preto je elfov také ľahké opiť, priviesť do kómy a utopiť v skutočnom víne,“ precedila pomedzi zuby Mordelai za kráľovým chrptom. „Mám chuť urobiť mu to všetko naraz.“

Zatiaľ čo sa takto pochechtávali na predstave Tanaelora klátiaceho sa k zemi zo silného vína, skončilo sa klaňanie dračím elfom. Zazneli jemné tóny harfy i flauty a králi, kráľovné i všetci ostatní elfovia sa pustili do tanca. Ten bol, podobne ako elfské víno, ľahký a ničím sa nepodobal vášnivým pohybom, aké Mardan vídaval v ľudských mestách. Napriek tomu na tomto tanci lipol pohľadom. Dôvodom bola Laethia, ako inak. Zatúžil si s ňou zatancovať, ale nie do týchto ledva počuteľných tónov. Do poriadnej odrhovačky.

Mordelai otrávene preklopila oči dohora a odvrátila sa od poblázneného mladíka. Jej pozornosť zachvátil elf odetý do uniformy lauvalských jazdcov, ktorý sa ponáhlal cez nádvorie a zastavil pri kráľovi lesných elfov. Ten s ním poodišiel nabok.

Mordelai by tomu ani nebola venovala pozornosť, keby nezachytila slovíčko „čističi“. Okamžite zatriasla Mardanom a kývla hlavou smerom ku dvojici lesných elfov, naznačujúc kamarátovi, aby počúval.

„Zaútočili na komunitu miešancov žijúcich na severe. Niektorí ušli za alvarionskú hranicu, ale ostatní sa snažia ubrániť. Väčšina jazdcov je dnes tu, potrebujeme posily, ak máme čističov zastaviť.“ Vyslovil sa posol z radov levích jazdcov.

Mardan s Mordelai na seba zhrozene pozreli. Miešanka v priateľovom pohľade videla, že je odhodlaný vydat' sa na pomoc spolu s jazdcami, ktorých lesný kráľ vyšle.

Lenže k ničomu takému nedošlo. Tanaelor rázne zavrtel hlavou, zamietajúc poslov návrh.

„Kráľ môj, ale ak im nepomôžeme, všetkých zabijú.“ Posol sa uistil, že jeho kráľ chápal následky svojho odmietnutia.

„Nechajte ich tak.“ To boli slová lesného kráľa. Slová, ktoré sa stali ortielom stovák životov. Stovák poloelfov. Stovák Mardanových priateľov, medzi ktorými vyrastal.

Mardanovo srdce zazvonilo na poplach a vzápätí vynechalo buchnutie. V jednom momente by sa mu nik krvi v žilách nedorezal a v tom druhom ho zasa zaplavila horúčava krivdy, ktorú lesný kráľ páchal na životoch polovičných. V ústach sa mu nahromadil blen znechutenia a zlost'ou mu spopolavela tvár, no nevyrazil oproti Tanaelorovi, ani neprehovoril ku Mordelai, iba čo sa otočil a vykročil preč.

Zmes pocitov zaplavila aj Mordelai, no ona mala omnoho pohotovejšie alebo skôr rozumnejšie správanie ako Mardan. Ona si uvedomovala, žeby mali kráľa lesných elfov postaviť pred cisára, no zároveň nemohla nechať jedného samovražedného polovičného, aby prišiel o život v snahe poraziť čističov. Hoc sa ho snažila zastaviť, nepodarilo sa, bol k jej slovám úplne hluchý.

Rozhodla sa objasniť svojmu otcovi, čo sa udialo a potom ukradla prvú dvojicu zvierat a na chrbte jedného z nich dobehla nahnevaného Mardana. Nebolo to nič náročné, keďže šiel pešo.

„Takto by si tam nikdy nedošiel!“ zahriakla ho, čím si vyžiadala jeho pozornosť a hodila mu do ruky uzdu. On bez slovne prikývol a vyšvihol sa do sedla.

Nevedeli, koľko času im zabrala zbesilá jazda nočnou ríšou. Les bol rozsiahlym územím a predsa len dostať sa z jeho srdca na okraj nebola prechádzka ružovou záhradou. Mardanovi sa zdalo, že im to trvá dlho. Príliš dlho! Poloviční čakali na pomoc po celý čas, kým pricválal ten jazdec do mesta a teraz čakajú, pokým sa prízenie on s Mordelai. Obaja si veľmi dobre uvedomovali, že až dorazia na miesto, môže už byť neskoro.

Do nosov im vrazil pach spáleniska. Kopytá kirinov kráčali po tlejúcom popole, na ktorý oheň premenil niekdajšie obydlia polovičných. Bol to pre nich neklamný znak toho, že sú blízko. Pozorne jastrili pohľadmi, kde uvidia polovičných. Určite pred ohňom ušli. Mardan vedel, že nablízku je niekoľko jaskýň, v ktorých by sa mohli ukryť.

Vtom im do uší doľahol zdesený dievčenský ryk. Oboch hnusne striaslo, lebo z toho kriku sálala smrť. Zvieratá sa splašili, vzopáli sa na zadné a zhodili jazdcov do popola. Len čo pocítili slobodu, ušli kadeľahšie.

Mordelai bola na nohách ako prvá a pomohla vstať Mardanovi. Rýchlo zo seba ometali sadze, ktoré ich na pokožke pálili. Vôbec nedostali priestor o čomkoľvek

premýšľať, lebo k nim pribehlo prestrašené dievčatko. Strašne nariekalo a tislo sa k Mardanovým nohám, zabárajúc mu do nich svoju blond'avú hlavičku. Niečo drmolilo, ale Mordelai ani Mardan mu kvôli plaču nič nerozumeli.

Mardan ju pohladil po vlasoch a až keď naňho dievčatko dvihlo tvár, spoznal ho. „Auren.“ Hlas sa mu zatriasol pri pohľade na tváričku zafúľanú zmesou sĺz, blata a krvi.

Mordelai si spomínala, ako jej Mardan hovoril o malej kamarátke Auren, ktorá túži stať sa lauvalskou jazdkyňou. Obliala ju nepríjemná horúčava, že Mardanova kamarátka je práve toto vydesené dieťa, pretože určite prežilo niečo nevýslovne ohavné, súdiac podľa jej kriku a výzoru.

„Auren, kde sú ostatní? Kde máš rodičov?“ opýtal sa Mardan, načo sa dievča roztriaslo a bojzливо ukázalo smerom, odkiaľ ušlo.

Vzdych preťali ďalšie výkriky. Do zmesi zvukov strachu a bolesti sa ozývali aj hrubé hlasy, ktoré nemohli patriť nikomu inému ako útočníkom, teda čističom. Kričali: „Tu ste sa skryli, vy špinavé krysy! Už z tej diery nevyleziete! Bude vašim hrobom!“

„Zapáľte to!“ rozkazoval iný hlas.

Vzápätí sa pomedzi stromy mihol plameň, ktorý zaiste našiel svoj cieľ, lebo za okamih sa z rovnakého smeru, z akého pribehla Auren, trúsili poloefovia. Po jednom i vo dvojiciach. Vyzerali rovnako zúbožene ako dievčatko, ktoré Mardan vzal na ruky a ochranársky ho k sebe tisol.

„Bežte!“ zreval na nich jeden z polovičných, ktorí sa k nim blížili. Prv, než sa stihli pohnúť z miesta, sa spomedzi stromov, strácajúcich sa v štipľavom dyme, vynorili jazdci na koňoch. Preskakovali plamene a mávali okolo seba dlhými štíhlymi mečmi, zrážajúc pomalších poloelfov naveky k zemi. Niektorí mali namiesto mečov napnuté luky a vypúšťali šípy. A všetci do jedného boli skrytí pod kapucňou a čiernou maskou.

Tých jazdcov bolo neúrekom. Zatiaľ čo polovičných z úkrytu stihlo pred ohňom ujsť sotva tridsať, čističov sa vyrojilo minimálne raz toľko.

Mordelai vedela, že ani v najkrajšom sne nemajú šancu utiecť. Nie teraz, keď im ušli žrebce.

Mardan pocítil záchvev strachu tak ako v deň, keď odtiaľto ušiel do Temného lesa. Tentoraz bol jeho strach o to väčší, že na ňom záviselo aj prežitie malej Auren, ktorej rodičov medzi preživšími nevidel. Pohotovo siahol za opasok po meči. Dostal ho od Mordelai po príchode do Temného lesa, avšak zistil nemilú vec. Vyľakane sa obzrel k svojej dospelej spoločníčke, ktorá si práve uvedomila to isté. Pohľady sa im stretli v súvislej čiare bezmocnosti. Svoje zbrane zanechali strážcom pred vstupom na cisársky dvor a nemali čas ich vzdvihnúť.

Ozbrojení protivníci sa naďalej približovali. Kosili každého nešťastníka, ktorý sa im prihnal pod meč, niektorých zasiahli šípmi. Nebolo času na rozmýšľanie. Mardan s Mordelai sa rozutekali. Malú Auren si Mardan prehodil cez rameno, keď už nič iné, mal aspoň dostatok sily, aby ušiel aj s ňou. Bodala ho síce trpká skutočnosť, že prišiel pomôcť a nakoniec sa zmôže len na útek, lež nebolo inej možnosti. Očami pátral po okolí a horúčkovo uvažoval nad plánom, ktorý by im zaistil aspoň trochu času, zabezpečil

náskok. No nič, okrem približujúcich sa kopýt, nedokázal vnímať. Cítil sa presne ako v ten deň, keď utekal pred čističmi on. Beznádejne a bezmocne.

Aj plán úteku vzápätí padol. Ďalší čističi sa totiž vynorili z lesa pred nimi a spoločne s ostatnými utvorili okolo poloelfov zmenšujúci sa kruh. Obkľúčení poloviční sa museli zomknúť dohromady a neostávalo im iné, než čakať na dotyk smrti, ktorý sa okolo nich sťahoval ako slučka okolo krku obesenca.

Muža vedľa Mardana zasiahol šíp. Auren zase zvyškla, až Mardanovi zaľahlo v ušiach. Dunenie kopýt a praskanie vzdialeného ohňa k nemu doliehali len slabo. Ochranný položil dlaň na Aureninu hlavu a otočiac sa útočníkom chrptom, skrčil sa s ňou k zemi. Možnože sa jej podarí prežiť, keď jeho zasiahnu a nevšimnú si, že ju držal v náručí...

Timene začul Mordelai, ako chrlí kliatby a kútikom oka si všimol, že padla na jedno koleno. Tiež ju do pleca zasiahol šíp. Mardan sa v duchu preklínal zato, že spôsobí i jej smrť – keby ju nestretol a nespriatelil sa s ňou, nikdy by sa tejto bitky nezúčastnila. Naďalej by žila bezstarostný život v Temnom lese, ďaleko od problémov miešancov.

Ostrá bolesť v chrbte mu vyrazila dych. Ostrie šípu sa mu zavrtalo hlboko do svalov. Pevnejšie zovrel dievčatko, ktoré neprestajne plakalo a kvílilo. Bol odhodlaný za nič na svete ju nepustiť. „Auren, nesmú ťa vidieť,“ povedal jej s námahou, „nesmieš sa odo mňa vzdialiť, až pokým neodídu preč. Nech sa deje čokoľvek. Rozumieš?“

A vtom nastalo ticho. Stíchol buchot kopýt, stíchli pokriky čističov. Žiadne rinčanie mečov, žiadne svišťanie šípov a ich tlmené zabodnutie sa do tiel odpadlíkov. Žiaden plač, žiadne nadávky. Celý les onemel.

Mardan si pomyslel, že už azda zomiera a preto voči všetkému ohluchol. Potom si však všimol, že Auren hľadá kamsi dohora a strach v tvári jej nahradil údiv. Tiež pozrel nahor, aby zistil, čo tam to dievča vidí. A rovnako ako všetci okolo neho, aj on onemel.

Nad bojiskom, alebo skôr popravisom, sa vznášala princezná Laethia. Jej červeno-zlaté krídla rezali vzduch a vlasy jej viali vo vetre. Zlým pohľadom rozzúrenej dračice prepaľovala scenériu, na ktorú sa dívala.

„Chytte ich!“ prikázala a až vtedy Mardan zistil, že neprišla sama. Dva tucty lauvských jazdcov sa prehnali spáleniskom na chrptoch bielych levov a levíc. Kone čističov sa pred nimi rozutekali na všetky strany.

Laethia zosadla do popola, ktorý sa okolo nej lenivo zvířil. Poloviční ku nej bojzhlivo vzhliadali. Nevedeli, čo od nej majú čakať, aj keď ich práve zachránila.

Mardan sa vystrel a obrátil k záchránkyni tvárou. Pritom sa bolesť v jeho chrbte znásobila a on si uvedomil, že ho nezasiahol jeden šíp, ale aspoň tri. Obliala ho vlna horúčavy a pred očami sa mu zotmelo.

Mordelai naňho čosi skrípala, keď padol na zem, a Laethia si skryla ústa do dlaní. Auren rumázgala a triasla ním, takže ju niekto z polovičných vzal preč, aby mu nezhoršila zranenia. Mordelai so zlomeným šípom v pleci si k nemu kľakla a hovorila na neho, aj keď on ju nepočul. Dúfajúc, že nájde byliny potrebné na jeho záchranu, zúfalo privolala polovičných na pomoc.

VIII

Dvakrát sa vystriedalo slnko s mesiacom, kým Mardanovi klesla horúčka z nepretržitého bojovania s jedom na hrotoch šíпов. Čističi išli na istotu, aj keby im nejakí zranení poloviční utiekli, nezvládli by to ďaleko. Silný jed by ich skolil skôr, než by našli pomoc.

Avšak čističi nemohli tušiť, žeby si pomoc našla ich. Mordelai ako polovičný temný elf bola jediná zbehlá v jedoch, takže pod jej vedením sa podarilo vyliečiť každého zraneného. I keď sa pritom poriadne zapotila ako ona, tak aj všetci, čo jej boli schopní asistovať.

Mardan sa prebral na veľký lomoz. Pomaly rozlepil oči a rozmazaným pohľadom našiel kúty akéhosi improvizovaného prístrešku.

„Už sa zobudil!“ skríkol ktosi vedľa neho radostne. „Zavolajte niekto Mordelai!“

Mardanovi treštilo v hlave a rozhodne mu nepomáhal piskľavý hlas vedľa. Obrátil sa k onomu narušiteľovi, bola to Auren. V očiach sa jej leskli slzy nadšenia a v rukách zvierala miskú s kusom látky. Očividne sa o neho celý čas starala. Jemne sa na ňu pousmial a natiahol sa k nej, že ju pohladí po vlasoch, no to dievčatko už pustilo náčinie a skočilo do jeho náruče. Znova ho priklincovala k posteli.

„Bála som sa,“ fňukala malá Auren, „bála som sa, že mi ťa zoberú.“

Mardanovi sa zakrútil obraz pred očami, no nedal to na sebe zvať, iba pohladil dievčatko po vlasoch.

„Prepáč, že si si musela robiť starosti,“ odvetil jej on zachrípnutým hlasom a zároveň sa mu v mysli vracali posledné okamihy pred omdletím. Čističi vraždili polovičných. Boli zahnaní do kúta! Odratúvali sa posledné chvíle ich života, až kým neprišla...

„Auren, takto predsa nemôžeš liečiť zranených. Môžu sa mu zase otvoriť rany,“ pokarhala mladú slečnu Mordelai a podišla k nim, aby Mardana od nej oslobodila.

„Ale, ale... ja som...“ mraučala Auren utierajúca si slzy.

„To nič,“ usmiala sa Mordelai a postrapatila jej vlasy, „mohla by si ísť po čistú vodu?“ Zdvihla prázdnu miskú, ktorú v radosť Auren upustila a podala jej ju. Dievčina prikývla a odcupitala.

„Nepohla sa od teba po celý čas, čo si spal,“ riekla Mordelai, keď s Mardanom osamela, „myslím, že si ťa privlastnila.“

„Čo jej rodičia? Podarilo sa ti o nich niečo zistiť?“

„Obaja zomreli v prvej vlne útoku. Dievča sa s ostatnými skrylo do jaskýň, ale aj tam ich napokon našli a jaskyne vypálili. Zvyšok príbehu poznáš.“ Vyrozprávala mu Mordelai.

Mardanovi akoby oťaželo vnútro. „Boli to moji priatelia. Žil som v ich osade, kým si ma čističi nevzali na mušku. Obaja boli poloviční. Vždy radi hovorili, že ich dcéra je čistokrvná – čistokrvná miešanka, lebo sa narodila dvom miešancom.“ Zaspomínal a pokúsil sa zahnať chlad, ktorý naňho zo spomienok číhal. Posadil sa, pričom pocítil tupú bolesť v chrbte, takže sa zatváril kyslo.

Mordelai si k nemu prisadla a odmotala mu ovínadlo, pod ktorým sa skrývali tri dôkazy o prežitom útoku. „Urobili z teba sito,“ poznamenala, prechádzajúc po tvrdých chrastách. „Šípy boli navyše otrávené. Máš šťastie, že bola nablízku temná elfka, ktorá pozná správne množstvo lieku.“

On sa najskôr zamračil, že si tam z neho uťahuje, keď on clivo spomína na priateľov. Mordelai však už bola taká. Nekompromisne zavrhl trúchlenie svojou priamočiarosťou.

„Očividne bol nablízku aj temný elf, ktorý pozná správne množstvo jedu,“ podotkol.

Mordelai zavrtela hlavou. „Rada by som ti povedala, že ľahko vypátrame nejakého zradcu, ktorý spolupracuje s čističmi, ale prípravky temných elfov si ktorýkoľvek z čističov mohol kúpiť na trhu alebo dať vyrobiť pod zámienkou, že je to liek.“

„Teta Mordelai! Teta Mordelai!“ prihnala sa s krikom malá Auren a počas behu znova vyliala celú misku s vodou. „Teta Mordelai, priletela princezná!“

Mardanovi neuniklo, ako sa Mordelai zatvárala pri prívlastku *teta*, a vďačne sa na tom bavil. Zaumienil si, že ak ho začne zlostiť ona, tak je to týmto vráti. Potom sa dvihol a spolu s Mordelai, ktorá ho sprážila pohľadom – nevedno či kvôli tomu, že vyliezol z lôžka, alebo kvôli varovaniu, aby sa neopovážil tento prívlastok niekde spomenúť – išli za princeznou.

Mordelai v skratke vysvetlila Mardanovi, že Laethia zahnila čističov a niektorých aj chytila, ale zjedli jedovú kapsulu skôr, než by sa od nich čokoľvek dozvedeli. Následne sa rozhodla riešiť ignoranciu lesného kráľa elfov, keď jej Mordelai vyrozprávala, čo sa udialo.

Mardan iba prekvapene žmurkal, pretože nečakal takú angažovanosť dračej princeznej, hoc sa vyjadrila voči polovičným, ako sa vyjadrila. No predsa hovoriť a konať sú dve rozdielne veci.

„Som rada, že si v poriadku,“ riekla úsmevne Laethia, keď k nej dorazili a pozdravila sa aj s Mordelai, no pohľad jej ukradlo malé dievčatko skrývajúce sa za Mardanovými nohami. Čupla si k nej a podala jej ruku s otázkou ako sa volá. Auren celá sčervenala a rozbehla sa preč.

„No keďže o deti je postarané,“ zatiahla uštipačne Mordelai a bez zbytočných rečí prešla k meritu veci, „ako to išlo na cisárskom dvore?“

Mardan si odkašľal nad priateľkinou priamočiarosťou, ale keďže bol rovnako zvedavý, tak nijako nebrzdil rozhovor.

„Cisár bol veľmi rozhnevaný Tanaelorovým jednaním, hlavne kvôli tomu, že mu pár hodín predtým dal rozkaz, aby problém s čističmi riešil.“ Začala vykresľovať Laethia. „Nenechala som mu možnosť, aby si vymyslel akúkoľvek výhovorku a preto sa cisár rozhodol, že všetkým polovičným musí kráľ postaviť domy, ktoré čističi zničili a vykonať opatrenia, aby ste sa tu cítili bezpečne.“ Dokončila hrdo a nechápavo sa zamračila nad neistými výrazmi priateľov.

„Aha,“ vyjadrila sa Mordelai, „takže trest za jeho aroganciu a ignoranciu je to, že nám má postaviť domy? To je všetko? Už raz dostal úlohu, aby sa postaral o čističov a ako

to dopadlo? Vraždením. Prečo si cisár myslí, že tentoraz to bude iné? Kludne nás môže uzavrieť v nejakej doline a tak tam poslať čističov...“ Krútila nesúhlasne hlavou.

„Tentoraz na to budem dozerat' ja,“ ohradila sa Laethia a založila ruky v bok, „preto to je iné, akákoľvek nepravosť, ktorá sa stane... Budem o nej vedieť a nedarujem mu to.“

„Takže lesného kráľa nečaká vlastne žiaden trest,“ povedal Mardan sklamane. Veril, rovnako ako Mordelai, že cisár kráľa potrestá a nie že mu dá iba takúto úlohu... Napriek Laethiinmu ubezpečovaniu si s Mordelai vymenil napätý pohľad.

Vzápätí zistil, že ani Laethii nie je tento nijaký cisárov rozsudok po vôli, lebo povedala: „Ešte nie som cisárovná, aby som súdila previnilcov. Ak sa teraz úradujúci cisár rozhodol, že kráľ Tanaelor nedostane trest, tak môžem iba premýšľať, ako by som sa zachovala ja, keby som už sedela na tróne. Ale to veľmi užitočné nie je, takže aspoň dohliadnem nato, aby ste sa mohli postaviť na nohy.“

„Čiže inak povedané,“ poznamenala Mordelai otrávene, „princezná má zviazané ruky, keď dôjde na súdenie vinníka. Zaujímalo by ma, ako to chcete Tanaelorovi „nedarovat'“, až zase k niečomu dôjde a cisár ho odbremení. A že k niečomu dôjde, na to berte jed. Teraz nás už nenávidí minimálne tak veľmi, ako my jeho.“

Mardan sa len s vyvalenými očami díval, ako nadurdená poloelfka odchádza. Minútu trápneho ticha, čo po sebe zanechala, zahnal odkašľaním. „Ehm, ospravedlň ju, prosím. Ona má len...“

„Čo na srdci, to na jazyku,“ doplnila ho Laethia s úsmevom. „Už som mala tú česť spoznať Mordelain podrezaný jazyk, kým si sa zotavoval.“

Mardan zrazu nevedel, či sa má zhroziť, ako veľmi Mordelai slovne zbombardovala princeznú – alebo má radšej ďakovať bohom zato, že to prespal. Znova si odkašľal a postavil sa pred ňu: „Nemal som ešte príležitosť ti to povedať, ale ďakujem. Veľmi si vážim, čo si spravila pre polovičných a vlastne stále robíš. Bez teba by sme boli stratení, ako vtedy pred čističmi, tak aj teraz.“ Jemne sa jej uklonil. „Je zázrak, že majú poloviční na svojej strane princeznú dračích elfov.“

Jeho zdvorilostné správanie Laethiu prekvapilo natoľko, až zrozpačitel a neubránila rumencu: „Nie to, ja...“ odkašľala si napokon a uklonila sa rovnako ako on, „robím len to, čo by som ako budúca cisárovná mala.“

Mardan sa zachvel, pretože si uvedomil hrozivú priepasť, ktorá medzi nimi je. Akonáhle sa narovnal a zadíval do jej ohnivých očí, bola priepasť znova preč a on vnímal iba príjemnú túžbu byť v jej blízkosti. „Prejdeme sa?“

Na prechádzanie si nevybrali najvhodnejšiu dobu ani miesto. Pršalo a všade, kam sa pohli, na nich číhali pripomienky nedávneho útoku čističov. Dážď hasil posledné tlejúce brvná a tie sa rozpadali pod váhou Mardanových a Laethiiných krokov. Tu a tam sa im do cesty priplietol niektorý z preživších polovičných, ktorý sa hrabal v spálenisku, svojom bývalom domove, a snažil sa v ňom nájsť hocičo, čo by mohol zachrániť.

Tých, čo prežili, bolo žalostne málo. Mardan si pamätal, že v tejto komunite žili dve stovky poloelfov a zopár elfov, ktorí s nimi boli príbuzensky spriaznení. Teraz takmer všetkých pokrývali plachty, ktorými ich zahalili preživší.

„Dvadsať štyri,“ prehovoril Mardan chrapľavo, lebo mu vyschlo v hrdle. Neveril počtu živých polovičných, ktorých narátal. „To nemôže byť pravda. To sú všetci?“

Hoci tú otázku položil skôr do vetra než svojej spoločníčke, princezná predsa prikývla. „Aj nebo plače nad osudom polovičných,“ riekla, súcitne hľadiac na niekoľko poloelfov, ktorí stále prinášali padlých a pripravovali ich na pohrebný obrad.

„Tak veľa ich padlo...“ Mardan krútil hlavou. „A ešte oveľa viac padlo tých, ktorí zahynuli v minulosti rukou čističov. Pred týmto útokom. Predtým, ako som ušiel ja.“

Laethia pocítila ostrie krivdy páchanej na polovičných – pocítila ho ako hrot bodajúci ju do srdca vinou. „Mrzí ma, že sme na dvore túto problematiku nezačali riešiť skôr.“

„Nevedeli ste, že sa to deje. Lesný kráľ vám to zámerne neohlásil,“ povedal poloelf sklamané. Pri myšlienke na kráľa lesnej ríše sa ho zmocňoval hnev. „Preto neverím cisárovmu plánu. Odpusť, ty mu možno veríš, ale mňa, Mordelai ani nikoho z týchto polovičných k tomu neprinútiš. Už sme pochopili, že pre lesného kráľa sme prítťaž.“

Keď o tom takto nahlas premýšľal, tak mu cisárovho takzvané rozuzlenie situácie pripadalo ako výsmech. Nevidel budúcnosť v tom, že im postavia nové domovy – čističov to nezastaví. Zaťal päste a doložil: „Najradšej by som ich všetkých vzal odtiaľto preč. V Lesoch Lauvalie pre nás niet miesta a práva sa u vlastného kráľa nedovoláme.“

Laethia mu položila ruku na rameno a priateľsky poradila: „Dovoľáte sa ho na cisárskom dvore. Ja vás vždy vypočujem a slovo budúcej cisárovnej nie je až také slabé ako si s Mordelai myslíte.“

Mardan sa zachvel, keď sa ho dotkla. Jej ruka bola teplejšia než kohokoľvek, kto sa ho kedy dotkol. Pomyslel si, že je to tiež výsada dračích elfov. Na okamih ho zaplavila túžba objat' ju, aby sa v jej hrejivom objatí utopil, ale ovládol ju. Potriasol hlavou a zložil jej ruku zo svojho pleca so slovami: „Myslíš na tom dvore, kam majú poloviční vstup zakázaný? Laethia, elfské ríše nemajú polovičných v láske, teraz to už viem. Za zmasakrovanie stovák životov miešancov nedostal lesný kráľ žiaden trest. Jeho úloha postaviť nám domy ako náhradu je...“ chvíľu hľadal správne slovo a keď ho našiel, vyplul ho: „smiešna.“

„On na polovičných neútočil, Mardan, nemohol dostať trest útočníka,“ oponovala mu Laethia. Aj keď ju konanie kráľa Tanaelora rozčuľovalo, nepodľahla emóciám tak ako Mardan. Videla vec z nestranného pohľadu, ktorý jej ako budúcej panovníčke prislúchal.

Mardan si to však vyhovoriť nenechal. „Vedome tomu nechal voľný priebeh. To špiní jeho ruky našou krvou rovnako.“

„Nemôžem povedať, že s tebou nesúhlasím,“ priznala Laethia, „ale rozhodnutie cisára nezmení ani tvoj, ani môj hnev.“

Mardanovi neostávalo iné, iba prikývnuť. V tomto mala pravdu, ich hnev nijako nepomôže, hoc ním samotným hrozivo lomcoval. Zameral svoju pozornosť radšej na

okolie, i keď mal pocit, že mu zdevastované príbytky a zničené životy jeho zlosť len vyostrejujú. Lež jeho oči našli chlapca. Kľačal na zemi, triasol sa a prerývane nariekal dívajúc sa na svoje dlane. Až keď Mardan s Laethiou podišli bližšie, zistili, že chlapec krváca. Obaja si k nemu čupli a Laethia mu chcela dlane aspoň obviazať, kým ho dovedú na ošetrovňu, no mladík sa strhol a odsunul od nich.

„Prepáč, nechcela som, aby...“ začala princezná, no chlapec jej skočil do rečí: „Nebolo to! Nebolia ma zranenia! Bolí ma tá prekliata krv polovičného! Všetko ničí! Kiežby mohla celá vytiect' a ja by som bol proste len elf. Žiaden polovičný, žiaden miešanec, ktorého...“ Tentoraz nedorozprával on, pretože pocítil na líci ostrú bolesť. Bola to facka a bola od Mardana.

Po hlasitom zvuku, ktorý privolal pozornosť okolitej hŕstky preživších, nastalo ticho. Všetci upriamili pohľad na Mardana. Niektorí nechápavo, iní so slzami, ďalší prekvapene. Výnimkou nebola ani Laethia.

Mardan sa zlostne mračil na mladého poloelfa. Jeho hnev bol už aj tak vysoký, no a reč tohto chlapca ho proste vytočila. Rozumel jeho beznádeji, no ani v takýchto chvíľach mu nemôže dovoliť klesať na duchu. Nie takto, nie slovami, akými živí nenávisť voči sebe samému. Je totiž kopec iných, komu ich nenávisť patrí. Nie im samotným.

Napriamril sa a porozhliadol po nešťastných polovičných. Ak teraz niečo nespraví, neposmelí ich, už k tomu možno nebude mať príležitosť. Zaťal päste a začal, dívajúc sa na mladíka: „Hovoríš, že neznášaš svoju krv. Hovoríš, že chceš, aby z teba zmizla. Chápem tvoje zúfalstvo, no týmto zapieraš svoju matku a otca. Viem, že naša situácia je žalostná a bolesť, ktorá sa násobí pri každom vykopanom hrobe sa stáva neúnosnou!“ Na krátku chvíľu sa odmlčal, pretože aj do neho sa zabodol hrot žiaľu nad stratenými životmi, no po hlbokom nádychu pokračoval: „Tá krv, tá zmiešaná a pre iných špinavá krv, ktorou sa riedi pýcha elfov a na ktorú ostatní pozerajú cez prsty je to jediné, čo nás všetkých polovičných spája dohromady. Nám nezáleží, či si dieťaťom človeka a lesného elfa, či temného elfa a speleny. Je to jedno.“

Teraz sa už obrátil aj k ostatným poslucháčom: „Naša zmiešaná krv nám teraz dáva príležitosť zomknúť sa a nevôľu elfov voči nám použiť ako tmel. Takže neskláňajte hlavy pod slovami kráľov a kráľovien či cisára. Vy ste poloviční, máte hrdosť oboch svojich rodičov, tak buďte hrdí na to, kým ste.“ Otočil sa k mladíkovi a podal mu dlaň. „Môžeme tomu čeliť spoločne.“

„Má pravdu!“ podporila ho Mordelai, ktorá celý tento výstup sledovala zo stromu. Zoskočila z konára a pridala sa k Mardanovi so slovami: „Prestaňte rumázgať nad tým, že máte dajakú menejcennú pomiešanú krv. To sú bludy, čo vám natlačili do hláv elfovia! Nikto z nás nie je menejcenný.“ Objala okolo pliec chlapca, ktorý celé toto divadlo spustil a dodala: „Každý sme iný. Líšime sa jeden od druhého aj od elfov či od ľudí. A práve to nás spája. Naša odlišnosť nás spája.“

Potom žmurkla na Mardana a pošepla mu: „Učíš sa rýchlo. Skoro som spadla zo stromu, keď si mu dal zaucho.“

Jej i Mardanove slová vyvolali u polovičných zmätok. Pozerali jeden na druhého, potom na dvojicu, ktorá ich moralizovala a tak na princeznú dračích elfov.

„Niečo na tom bude,“ zahuhňal ktorýsi polovičný a iný hlasnejšie povedal:

„Áno, je to tak! Sme si podobní svojou inakosťou.“

„Predsa sme žili spoločne v tejto osade, aj to nás spája,“ pridala sa blond'avá žena.

„Presne tak,“ podporila toto tvrdenie Mordelai, „nemuseli ste žiť spoločne, no žili ste. Na okraji elfskej ríše. Na mieste, ktoré sa stalo domovom vašej odlišnosti.“

Tu sa za Mordelai a Mardanom ozvalo Laethiino zakašľanie. „Ehm, nechcem vám to kaziť, ale keby vás počul niekto podozrievavejší než ja, tak by povedal, že tu začínate vzburu proti elfom.“

Mardan ju vyviedol z omylu: „Žiadna vzburá, Laethia. No práve nás takmer vyhladili, všetci potrebujeme povzbudenie. Kto nám ho dá, ak nie my sami?“

„Navyše hovoríme pravdu,“ pritakala Mordelai. „Elfovia nás nepokladajú za seberovných. Vládcovia nás nepokladajú za elfov. Ani nimi nie sme. Sme poloviční. Nemôžeme sa snažiť byť niekým iným, než kým sme sa narodili.“

Laethia naprázdno zavrela ústa. Nechájala, kde sa berie takýto súdržný duch v polovičných, z ktorých ešte pred chvíľou boli iba trosky žialiace nad krutou ranou osudu.

IX

Krátko potom, čo poloviční pochovali svojich padlých, ujal sa ich oddiel lauvalských jazdcov, ktorí boli vyslaní kráľom lesnej ríše. On osobne sa sprievodu nezúčastnil, len zanechal pokyny, kam majú polovičných odviesť a čo treba urobiť. Laethia nad týmto nadutým chovaním škripala zubami a ujala sa velenia lauvalských jazdcov.

Odviedli polovičných preč z pohrebiska, na ktoré sa premenil ich bývalý domov. Miesto, kam ich jazdci vzali, ležalo tiež na okraji ríše, v údolí, ktoré chránili skalnaté útesy týčiace sa nad ním z troch strán. Viedla tam iba jediná prístupová cesta a to popri potoku, ktorý sa kľukatil celým údolím a vyvierať v okolitých kopcoch.

„Jediný vchod aj východ je táto cesta,“ podotkla Mordelai, dívajúca sa skúmavo po okolí.

Laethia jej prikývla a ozrejmila: „Práve preto sme vybrali toto miesto. Čističi by sem museli prísť jedinou cestou a na tej budú neustále hliadkovať lauvalskí jazdci, ktorí okamžite urobia poriadok s každým, kto by sa opovážil na vás vzťahnúť ruku.“

„Alebo im stačí tú jedinou cestu zatarasiť a zasypať nás horiacimi šípami. Budeme tu zahnaní ako dobytok na porážku.“ Odsekla Mordelai a venovala Mardanovi zamračený pohľad.

Poloelf sa síce sprvu zahanbil zato, ako jeho priateľka jediným dychom sfúkla princeznu naivnú stratégiu. Bol však s Mordelai za jedno. Ak ich niektorý z lauvalských jazdcov zradí, bude to znamenať ich koniec. Bez možnosti úniku.

Laethia sa rozhodla tú poznámku nekomentovať.

Na úbočiach útesov sa začali stavať chalupy. Elfovia, ktorí na nich pracovali, prijali pomoc polovičných. Tí sa nehodlali len prizerieť, tak priložili ruku k dielu. Údolím sa celé

dni ozýval buchot kladiva, rezanie dreva a lomoz pracantov. Na všetko dozerali hliadky laualských jazdcov, ktorým sa vkuse motala pod nohy Auren. Neustále sa ich voľačo vypytovala a každému jednému aspoň desaťkrát povedala, ako sa volá, a že jedného dňa bude jazdiť na bielom levovi aj ona. Dôležito česala levie hrivy a niektorým zaplietla vrkôčky. A ak náhodou neprenasledovala jazdcov ani ich zvieratá, tak sa nalepila na Mardana, ktorého zasa otravovala tou istou otázkou dookola:

„Mardan a môžem bývať s tebou? Naozaj môžem?“

Mardan jej zakaždým prikývol. „Samozrejme, Auren. Nechcem bývať s nikým iným než s tebou!“

Ona sa ho vždy pýtala to isté a on jej vždy to isté odpovedal. Jedného dňa ho ale zaskočila ďalšou otázkou: „A môže s nami bývať aj teta Mordelai? Ty si ako môj ocko a teta Mordelai je ako mamka a mali by sme bývať spolu, lebo sme teraz rodina a rodiny bývajú spolu.“ Vychrlila to zo seba veľmi dôležito a tvárila sa pritom strašne vážne.

Mardanom trhlo a klepol si kladivom po prstoch. Ani by nevedel povedať, čím ho Auren zaskočila viac: či tým, že ho menovala svojím otcom, alebo tým, že si šikovne privlastnila Mordelai ako mamu, ba čo viac, už z nich učinila aj rodinu. Zrozpačiteľ a nevedel, čo odpovedať. Horúca chvíľka nabrala na obrátkach, keď si všimol, že aj Mordelai ostala v pomykove, lebo Aurenine otázky začula.

Odkiaľšal si. „Ehm-hm, no, to vieš... to sa musíme opýtať tety Mordelai. Vieš, ona už domov má v Temnom lese a určite sa doňho bude chcieť vrátiť.“

Auren sklamane zatiahla: „Aha.“

Mardan hľadal pomoc v Mordelai a veru aj prišla. Poloelfka podišla bližšie a žmurknúc na neho povedala: „Tak ľahko sa ma nezbavíš.“ Potom vzala dievčatko na ruky a prihovorila sa jemu: „V Temnom lese máme skrýše na stromoch. S rebríkmi a lanovými mostami. Niekedy sa v nich zahniezdia vtáky a my sledujeme, ako sa liahnu mláďatá a ako rastú. Chcela by si mať aj ty takú skrýšu?“

Kedže Auren zasvietili oči nadšením, Mordelai to zobrala ako áno. „Áno? Tak dobre. Poďme sa pozrieť po nejakom vhodnom strome. Bude to naše útočisko.“

„Ale vtáčiky tam nemôžu byť,“ zamyslela sa vážne Auren, „zjedol by ich lev. Musí tam byť miesto pre leva. Lebo ja sa stanem jazdkyňou na levovi, vieš, teta Mordelai? Budem ho česať a zapleť mu hrivu a...“

Mardan sa nedozvedel, čo ďalšie bude Auren levovi robiť, lebo sa mu dievčatá stratili v hurhaji údolia. Iba zavrtel hlavou a zasmial sa na tom, ako šibalsky Mordelai vykľučkovala z Aureninej otázky.

Mordelai sa skutočne nezbierala na odchod. Občas si vymenila správu s otcom – posielali si listy po havranovi – no inak vôbec nespomínala návrat do Temného lesa. Hovorila, že chce byť polovičným nápomocná. Hneď nato vždy Mardana sfúkla, aby ju s odchodom neotravoval a nezabudla mu pripomenúť, že sa jej tak rýchlo nezbaví.

Bol však ešte jeden dôvod, prečo princezná temných elfov zotrvala v rastúcej osade polovičných. Mardan to pochopil jedného večera, keď všetci sedeli pri ohni a rozprávali sa.

„Musíte sa vedieť brániť. Stále majte pri sebe skrytý aspoň nôž. A čokoľvek, čo máte poruke, musíte vedieť využiť ako zbraň či štít.“

Keď Mardan započul, čo Mordelai povedala, nervózne sa poobzeral. Avšak nikto, komu by takéto reči prišli podozrivé, nablízku nebol. Laethia kamsi odletela a lauvalskí jazdci buď podriemkávali alebo sa snažili hliadkovať, čo im ale sťažovala uštebotaná Auren. Opäť im dôležito vysvetľovala, že sa stane jazdkyňou a nezabudla im ukázať aj svoj rozostavaný domček na strome, kde s ňou bude jej lev spávať.

Mardan si vydýchol lebo smiechom rozptýlení elfovia sa nezaujímalí o to, čo si šuškejú miešanci pri ohni.

„Čo to hovoríš?“ sykol na Mordelai. „Vyzývaš nás k ozbrojovaniu. Z toho môžeme mať problém.“

„My už problém máme, Mardan,“ oponovala mu ona. „Keby boli poloviční zbehlejší v bojovom umení, tak nemusela zem nasiaknuť ich krvou.“

„Vieme sa brániť,“ ohradil sa Mardan. Bola predsa len nešťastná náhoda, že zbrane nechali na dvore a tak ich počas útoku čistíčov nemohli použiť! „Už ako deti sme sa naučili bojový tanec i strieľať z luku. Ale čo je to platné, keď ťa z ničoho nič prepadnú a chcú zabiť? Nedajú ti šancu vziať si luk a šípy.“

„Práve v takých chvíľach to platné má byť!“ štekla ostro Mordelai. „Bojový tanec je dobrý tak na divadelné predstavenie a strieľať z luku je fajn, pokiaľ si živý nájdeš miesto, odkiaľ strieľať a zároveň mať krytý chrbát. O tomto hovorím. Musíte vedieť využiť prostredie. Čističi to vedia a preto bol ich útok taký úspešný.“

„Predpokladám, že týmto huckaním niekam mieriš.“

Prikývla. „Budem vás učiť, ako využiť prostredie vo svoj prospech. Nájst' si úkryt, štít a zbraň aj vtedy, keď luk a šípy ležia na opačnom konci údolia.“ Narovнала sa a dodala: „Ale keďže vidím, že máš z toho bobky v gatiach, tak sa vždy budem venovať len jednému-dvom naraz, aby to nevzbudzovalo podozrenie.“

Mardan pomaly prikývol. Nebol si však celkom istý Mordelainým nápadom. Na jednu stranu bol rád, že sa naučia lepšie brániť, no zároveň sa cítil previnilo voči Laethii. Dávalo to totiž signál, že princeznej ani jej stratégii nedôverujú.

Ešte dlho sa rozprávali o Mordelainom návrhu, no keď im lauvalskí jazdci prišli vrátiť Auren, nepadlo už o domobrane ani slovo. Ich rozhovory naberali na veselšom duchu a postupne všetci prichádzali na milšie myšlienky. Začali dokonca spievať a tancovať popritom, ako vo veľkom kotli nad ohňom varili spoločnú večeru. Auren prinútila Mardana, aby si s ňou zatancoval, a stačil jej k tomu jediný detský pohľad. Alebo lepšie povedané, prinútila ho k tomu Mordelai, ktorá vyhlásila, že Mardan nemôže sklamať očakávanie dieťaťa. Keď sa s pošliapanými nohami vrátil, Auren žiarila šťastím a Mordelai sa naňho vyškierala.

Laethia sa na ich zábave nezúčastnila. Mardana to mrzelo, lebo tajne dúfal, žeby sa mu podarilo zatancovať si s ňou. Snažil sa vyzerat' nezaujato, keď sa po nej ohliadal, ale Mordelainmu orliemu zraku to neuniklo.

„Si nenápadný asi ako líška v kuríne,“ okomentovala ho.

„Čo zas máš, iba sa pozerám po dedine,“ ohradil sa Mardan.

„A čírou náhodou v nej chceš zazrieť princeznú dračích elfov, však?“ podpichla ho poloelfka.

Vtom sa k nim z oblohy zniesla Laethia a Mardan prudko vstal, akoby bol pristihnutý pri nejakom nekalom číne. Princezná mala mokré vlasy a celá sálala sviežosťou.

„Laethia,“ vydýchol Mardan a neubránil sa vyplašenému zízaniu, no skôr, než by stihol čokoľvek ďalšie povedať, pribehla malá Auren. Oči mala na vrch hlavy a nadšene zapískala:

„Teta Laethia, teta Laethia, tvoje vlasy...“ zhlboka sa nadýchla a chytila princeznú za ruku, „upravím ti ich, aby si neochorela. Lebo mokré vlasy nemôžeš mať ani keď si dospelá, keby naša princezná bola chorá, čo by sme si počali?“ Lamentovala krútiac hlavou a obratne schovala svoju túžbu hrať sa s jej vlasmi.

Laethia len prekvapene žmurkala a nechala sa zatahnúť dievčinou ku pníku, kde bola usadená.

„Ty máš také pekné vlasy,“ štebotalo blondľavé dievčatko, kým Laethii zapletalo vrkoč. Celkom vážne dodala: „Ale biele levy majú krajšie vlasy.“

Mardanovi zaskočilo a Mordelai sa zachechtala tomuto Aureninmu zhodnoteniu princezninho výzoru. „Jej úprimnosť sa mi páči,“ štuchla do Mardana, načo ju on pokarhal pohľadom.

Auren si nevšímala zhrozený výraz v Laethiinej tvári, ale pokračovala v zapletaní druhého vrkoča a pritom stále mlela: „Ja keď budem mať svojho leva, tak mu budem robiť také vrkoče, že mu ich budú všetci závidieť, a vpletiem mu do nich aj korálky, také farebné z kamienkov a sklíčok, vieš. Tebe by nepristáli, lebo nemáš biele vlasy, ale skúsila som si to na jednom z tých levov, čo sú tu s nami a vyzerá to veľmi pekne.“

„Auren, zlatičko, to už stačí,“ zachraňoval situáciu Mardan. Bol nato sám, pretože Mordelai sa ani nesnažila zakryť pobavenie, ktoré jej Auren spôsobovala. „Myslím, že princezná už počula dosť a aha, už jej ani nemáš čo zapletať.“

Skutočne – dievčatku sa minuli vlasy, tak len mykla plecami a dôležito sa Laethie opýtala: „Ja viem, že lauvalskí jazdci strážia dračích elfov. Keď budem mať svojho leva, tak budeme strážiť teba, teta Laethia, dobre? A potom ti môžem ukázať jeho korálky a možno dám nejaké aj tebe.“

„Už sa nato teším, Auren,“ odvetila jej Laethia, načo blondínka vážne prikývla a odišla obohatiť svojou prítomnosťou najbližšiu dvojicu jazdcov na levoch.

„Nemala by si jej dávať plané nádeje,“ riekol Mardan, keď ich už Auren nemohla počuť.

Laethia sa zháčila: „Ako to myslíš?“

„Dobre vieš, že sa nikdy nestane lauvalskou jazdkyňou.“

„Prečo by nemala?“

Mardan vzdychol a povedal: „Poloelfka v radoch lauvalských jazdcov? To sa ešte nikdy nestalo.“

Laethia sa zatvárila namrzene, keď odpovedala: „Lauvaským jazdcom sa môže stať ktokoľvek v elfských ríšach, ak prejde výcvikom. Poloviční sú cisárom uznaní ako súčasť elfských národov, takže nevidím dôvod, prečo by Auren jedného dňa nemohla osedlať vlastného leva. To, že sa nikto z vás doposiaľ nepokúsil do radov jazdcov dostať, ešte neznamená, že je to nemožné.“

„Prosím ťa, nehovor mi, že tomu veríš,“ krútil hlavou Mardan, „lauvaských jazdcov má pod palcom lesný kráľ. Kde by už len on dovolil miešanke obsadiť taký významný post!“

Princezná nasupene vstala. Pripomenula Mardanovi, aby nepoužíval slovo *miešanec* a dodala: „Osobne ti ručím zato, že z Auren sa stane lauvaská jazdkyňa a bude strážiť cisársky dvor.“ Potom si prehodila zapletené vrkoče na chrbát a odišla.

Mardana pobúchala po chrbte Mordelai so slovami: „Dobrá práca. Vyprovokovať princeznú k tomu, aby sa zaručila za Aurenin výcvik, si hlavička.“

„Čo? To, to tak vôbec nie je!“ Mardanovi prišlo horúco. Nemal v úmysle Laethiu k čomukoľvek provokovať! Ale keď už situácia takto vypálila, nemohol sa sťažovať. Teda možno ho trochu mrzelo, že si s budúcou cisárovnou nezatancuje, ale na druhej strane – Auren dosiahne svoj obrovský sen.

X

Jedinou cestou, ktorá viedla do údolia, kráčal honosne zdobený kirin. Na jeho chrbte sedel dračí elf, ktorého v tomto údolí nikto nečakal: Halatir. Laethiin brat a snúbenec, následník cisárskeho trónu. Všetci sa pred ním rozostupovali a skláňali pred ním hlavy – a to ako lauvaskí jazdci, tak poloviční aj lesní elfovia pomáhajúci pri stavebných prácach. Niektorí to robili z úcty, niektorí zo strachu. Z hrdo sa nesúceho dračieho elfa sálal rešpekt.

Kirin zastal pri potoku a napil sa vody, len čo z neho Halatir zosadol. Elf sa povýšenecky poobzeral po zoskupení elfov a miešancov.

„Teta Mordelai! Teta Mordelai!“ kričala Auren, upaľujúca pred pyšným princom. Vbehla do domu, v ktorom Mordelai, Mardan a Laethia upravovali vnútro, a keďže zakopla o vlastné nohy, prekoprcla sa. „Teta Mordelai! Teta Laethia! Prišiel taký ujo ako si ty!“ Ukázala na Laethiu.

Laethia vykukla von a prudko sa zase skryla. Zaškrípala zubami. „Čo ten tu robí...“ sykla a pozrúc na spoločníkov, ozrejmila: „Princ Halatir nás poctil svojou návštevou.“

Mordelai vyprskla do smiechu, lebo Aurenino pomenovanie „ujo“ Halatirovi svedčalo ešte menej, ako keď jej hovorila „teta“. „Ujo Halatir,“ štuchla Mardanovi do ramena a ten sa tiež šťavnato uškrnul.

Laethia sa hrdo vystrela a vyšla za Halatirom. Dvojica s Auren ju nasledovala.

„Laethia.“ Halatir s úsmevom pozdravil princeznú.

Ona mu úsmev opätovať. „Halatir. Čo tu robíš?“ opýtala sa ho hneď.

„Vari nemôžem navštíviť časť ríše, v ktorej sa zdržiava moja najdrahšia sestra?“ odpovedal jej otázkou, načo sa ona zapýrila. Poobzerala sa a nahnala okolostojacich do práce, aby na nich iba zvedavo neciveli.

„Vráť sa na dvor, Laethia,“ pokračoval Halatir, keď sa poloviční i elfovia vrátili k predošlým činnostiam. „Toto miesto nie je pre teba. Nepatríš sem, do posledného údolia lesnej ríše. Patríš na cisársky dvor.“

Laethia zavrtela hlavou. „A čo tam? Na dvore sa môžem tak prechádzať a každého zdravieť. Tu sa cítim aspoň trochu užitočná. Dohliadam nato, aby bola splnená vôľa cisára. Môžem k tomu prispieť, priložiť ruku k dielu. Na dvore by som nijako nápomocná nebola, mohla by som sa iba oháňať slovami. Tu sa slová stávajú skutočnosťou. Len sa pozri, čo všetko sme vybudovali za mesiac!“

Rozhodila rukami okolo seba a obzrela sa po domoch. Páčilo sa jej, čo sa tu dialo a najmä to, že k tomu mohla prispieť osobne. Bola na ten kus práce hrdá a nadšenie z nej priam sršalo, keď o tom hovorila.

Zdalo sa však, že Halatir rovnaké nadšenie nezdieľa. Znudene fľochoľ na chalupy a silene sa usmial. „Toto nie je práca pre princeznú dračích elfov.“

Laethia sa naňho zamračila. „Aspoň spoznám časť ríše predtým, než sa stanem cisárovnou. Podľa mňa by sme obaja mali absolvovať cestu po elfských ríšach, aby sme spoznali zeme, ktorým budeme vládnuť.“

„Steže,“ prikývol Halatir, „ale to sa dá aj bez toho, aby si namiesto po mojom boku žila po boku *miešancov*.“

Princezná zomkla pery a nahnevane rozšírila nozdry ako dračica. Za všetkých tunajších obyvateľov ju urážalo, keď Halatir použil ten hanlivý výraz. „Vieš, že nemám rada to slovo.“

„A ja nemám rád, keď ma moja snúbenica ignoruje,“ šprihol výhražne a silno ju chytil za rameno. „Nevidel som ťa prakticky od našich zásnub. Keď si prišla na súd kráľa Tanaelora, ani si so mnou neprehovorila.“

Chvíľu sa okolo nich vznášalo napäté ticho. Laethiin ostrý pohľad odrážal nevôľu, s akou znášala Halatirovo majetnícke zovretie. Potom sa mu vytrhla a s otráveným povzdychom povedala: „O pár dní bude dedina dostavaná. Potom sa vrátim na dvor. Spokojný?“

Halatir sa pousmial k jednému kútiku úst, čo znamenalo súhlas. „Počkám tu s tebou a odvediem ťa domov,“ oznámil jej svoje rozhodnutie.

Laethia nechotne vzala na vedomie jeho rozhodnutie. Nič nato nepovedala, iba od neho odišla. Všimla si, že po celý čas sa na nich díval Mardan, ktorý sa na rozdiel od ostatných nenechal zahnať späť do práce. Zahanbila sa, že bol svedkom výmeny názorov cisárskej dvojice. Rozpačito si založila vlasy za ucho a so sklopeným zrakom sa ponáhľala z jeho dohľadu, až zmizla v lese.

Nanešťastie si Mardana všimol aj Halatir. „Hej ty!“ zavolal na neho, len čo zočil, ako pohľadom vyprevádza princeznú. „Čo tak zízaš? Je to tvoja cisárovná, ty nie si hoden na ňu pozerat! Sklop zrak, keď okolo teba prechádza!“

Mardan rýchlo zapichol zrak do zeme, aby mu dal princ pokoj. Vydýchol si, keď počul, že Halatirove kroky sa vzdďaľujú.

„Hovorila som ti,“ ozvala sa vedľa neho Mordelai a ním až trhlo od ľaku. „Nabudúce ti rozbije hubu alebo ťa zmláti domodra.“

„Ty vieš fakt potešiť.“ Mardan na ňu zagánil a potom sa ešte raz obzrel smerom k lesu, v ktorom zmizla Laethia. Nepáčilo sa mu, ako sa k nej Halatir choval a škrelo ho, že Laethia to toleruje.

Mordelai odignorovala jeho narážku a dívala sa smerom, ktorým odišiel princ. Nepáčilo sa jej, že ich navštívil. Niečo v jej vnútri dvíhalo varovný prst už pri Laethiinej prítomnosti, ale mať tu korunný pár? To bolo príliš. So svojimi obavami sa zdôverila aj priateľovi: „Nepáči sa mi to, Mardan.“

Keďže jej venoval spýtavý pohľad, pokračovala: „To, že Halatir je tu. Viem, že prišiel len kvôli Laethii, no mám z toho zlý pocit. Jeho prítomnosť neveští nič dobré. Cítim to.“ Chytila ho za rameno a silno stlačila. „Dávaj si obzvlášť pozor, niečo visí vo vzduchu.“

Mardan si ju zamračene prezeral. Tiež mu nevoňal príchod Halatira a ani jeho správanie, ale ona to trochu prehánala. Už sa nadychoval, že jej niečo odpovie, no Mordelai ho pustila a odišla.

Schválne to vzala okľukou, aby Halatir rozprávajúci sa s lauvalskými jazdcami nepoňal podozrenie, ale jej kroky smerovali k Laethii. Sama sa tomu čudovala, no chcela ju požiadať, aby odišla. Aby si vzala toho svojho prekliateho brata a odpratali sa preč. Lebo nech ho akokoľvek nemá rada, súhlasí s ním, že princezná by si nemala špiniť ruky pri stavbe domovov polovičných. Ak má mať moc, musí ju uplatniť pri koreňoch problému, nie na jeho periférii.

Napokon ju našla. Sedela pri jazierku. Zhrbená a natriasajúca sa plačom. Teraz ničím nepripomínala budúcu cisárovnú. Všetka jej vznešenosť a hrdosť sa schovali do červených vlasov.

Mohla to očakávať a predsa ju tento zjav princeznej prekvapil. Chvíľu ju ticho sledovala a zároveň cítila, ako sa láme jej presvedčenie poslať ju preč. V tomto okamihu jej bolo princeznej dokonca ľúto. Začala však päste a prikročila bližšie, pričom schválne robila hluk, aby sa princezná stihla nejako pozbierať.

Odkošľala si a vážne povedala: „Laethia, Halatir má pravdu. Mala by si odísť. Vy obaja.“ Zase raz preukázala svoju neschopnosť byť citlivá alebo aspoň voliť miernejšie slová.

Laethia sa strhla, lebo si až teraz uvedomila, že má spoločnosť, a táto spoločnosť ju rovno posielala preč. Prudko sa obrátila k opovážlivcovi menom Mordelai a z očí jej blčala zlosť. So skrivenými perami utrúsila: „Halatir má pravdu. Laethia nech ho poslúcha, lebo Halatir má vždy pravdu. Všetci vždy viete čo robiť lepšie ako Laethia, tak nech sa vráti do svojej zlatej klietky, kde bude poslušným a ideálne aj nemým majetkom Halatira! Bude sa pekne usmievať a možno občas bude mať nejaký nápad, o ktorom ani nebude vedieť, či sa zrealizoval, lebo jej miesto je predsa na dvore, kde si nevidí ďalej od nosa!“

Mordelai o krok cúvla pred výbuchom hnevu dračej princeznej. Už síce mala tú česť spoznať Laethiin temperament, no takto kvalitne rozrušenú ju zatiaľ nevidela. Pomyslela si, že princezná jej v zápale vyzradila viac než chcela a zase raz trefne poznamenala:

„Ty si nechceš Halatira vziať.“

Laethia sa zháčila a líca jej očerveneli. Pochopila, že jej jazyk povedal viac, než mal. Pobúrene sa zamrvila na mieste. „Kde berieš odvalu na také trúfalé tvrdenie?“

„Nie som slepá ani hluchá.“ Mordelai pokrčila ramenami.

Princezná nahnevane odfúkla. „Keď ti Hviezdna veštkyňa predpovie budúcnosť, nikto sa ťa nepýta, či ju chceš alebo nechceš. Urobíš, čo ti predurčí proroctvo. Ty by si tomu mala rozumieť, veď aj tebe počas Noci proroctiev odhalila tvoj osud!“ Pamätala si na prvú a doposiaľ poslednú poloelfku, ktorej sa dostalo cti nahliadnuť pod závoj budúcnosti skrze Hviezdnú veštkyňu.

„Iste. Mne ale nepredurčili vydať sa za vlastného brata a usadnúť s ním na cisársky trón,“ poznamenala Mordelai.

Laethia ulľavila svojmu hnevu tým, že hodila do vody zopár kameňov, ktoré sa s hlasným čľupnutím ponorili. Pohliadla na temnú princeznú a v očiach sa jej zaleskli slzy zlosti i znechutenia. „Tvojím osudom je stať sa matkou mnohých, no nikdy nepovíť mužovi dieťa,“ odverklíkovovala proroctvo, ktoré kedysi vyslovila Hviezdna veštkyňa o Mordelai. „Tvoj osud ťa dobieha. Auren ťa už pokladá za matku a všetci títo poloviční k tebe vzhliadajú ako ku svojej matriarche. Mňa zasa dobieha môj osud. Už ma s Halatirom zasnúbil a len čo skončí vládnuce obdobie cisára, nastúpime na jeho miesto.“

Postavila sa, aby bola Mordelai tvárou v tvár a dodala: „Tvoje zhodnotenie je správne, Mordelai. Nechcem si vziať svojho brata, ktorého nemôžem vystáť, a nechcem s ním sedieť na tróne dlhých sto rokov. Ale hviezdy sa nepýtajú, či to chcem alebo nie. Rovnako ako sa teba nepýtali, či by si nechcela mať vlastné deti namiesto toho, aby si sa stala matkou týchto stratených duší poloelfov. Obidve máme svoj osud napísaný na hviezdnom nebi a žiaden vzdor to nezmení.“

Potom sa dala na odchod, no prv, než poloelfku opustila, doložila: „Tvoje aj Halatirove pranie splním. Ako som povedala, o pár dní bude práca hotová a vrátim sa na dvor. Hádám, že potom už budete mať všetci dušu na mieste.“

Mardan zrozpačiteľ, keď sa mu všetci stratili z dohľadu. Najmä skutočnosť, že nikde nevidí Mordelai a ani Laethiu ho nenechala v klúde. Jeho obavy sa potvrdili až o pár dlhých chvíľ, keď videl vyjsť z lesa nahnevajúcu Laethiu a o necelých päť minút nezaujato sa tváriacu Mordelai. Niečo mu navrávalo, že je nedobre.

Uvažoval za kým ísť, no keďže Halatir bol stále v blízkosti, rozhodol sa vyzvedat' u Mordelai. Dobehol ju a hneď sa spýtal: „Kde si bola? Teda, videl som ťa ísť s Laethiou, čo sa stalo? Vyzerala rozrušene. Snáď si jej nič nespravila.“

Mordelai sa prudko zastavila a prebodla ho pohľadom: „Ty máš o mne ale mienku! Nič som jej nespravila! A rádím ti, teraz ju nechaj na pokoji, keď isteže nechceš skončiť s monoklom.“ Mykla hlavou k princovi, ktorý bystrým pohľadom sledoval svoju sestru.

Mardan sa zamračil a chcel jej odseknúť niečo o tom, že za jeho mienku o nej si môže ona sama, avšak Mordelai zdúchla preč. Rovnako tak sa mu stratila z očí Laethia, dokonca aj malá Auren a jemu sa z ničoho nič zježili chĺpky na rukách. Zacítil zvláštnu úzkosť osamenia a zároveň si spomenul na predzvest' od Mordelai. Chtiac nechtiac, začínal vnímať jej váhu.

Zrakom zavadil o samoľúbého princa. „Naozaj, prečo si prišiel? Laethiu si si mohol nechať zavolať poslom. Nemusel si sa znižovať k tomu, aby si sem zavítal osobne,“ vyriekol svoje myšlienky nahlas a vrátil sa k rozrobenej práci. Dokonale mu totiž zamestnávala myseľ.

Halatir vedel, že musí dať Laethii čas na vychladnutie. Koniec koncov, vyrastali spolu a poznali chovanie toho druhého do posledného detailu. Rovnako ako mal on rýchlo premenlivú povahu, mala Laethia prchavý hnev. Len čo najsilnejšie emócie pominú, tak so sestrou bude reč.

Nechal jej čas do večera. Až keď slnko začalo klesať k obzoru, našiel Laethiu už v relatívnom pokoji. Sedela na brehu potoka spolu s Auren a pomáhala jej maľovať drevené korálky.

„Laethia,“ oslovil ju a hlavou jej naznačil, aby šla s ním.

Laethia stisla pery do tenkej čiary, až jej zbledli, čo bolo znakom toho, že jej pokoj je naozaj len relatívny. Halatir si uvedomoval, že musí okolo nej stále našľapovať opatrne. Odviedol ju nabok a zmierlivo povedal:

„Nechcem, aby sme proti sebe bojovali. Skúsme sa zmieriť s našim osudom a nájdime spoločnú cestu.“

Jeho slová urobili na Laethiu dojem. Nečakala, že Halatir by bol schopný kompromisov či vľúdneho slova. Udivene na neho vyvalila oči. Zároveň z nej vyprchali aj zvyšky hnevu.

Halatir si rozpačito prehrabol vlasy. „Ja sa snažím, Laethia. Prišiel som ťa síce odviešť, ale keď ostávaš ty, tak ostávam i ja. Snažím sa nájsť cestu schodnú pre nás oboch. Chcem vidieť svet tvojimi očami, aby som pochopil... Urob ten krok aj ty, sestra. Náš spoločný osud nemusí byť utrpením, môžeme sa naučiť s ním žiť v mieri.“

„Nie som si celkom istá, že si skutočný Halatir,“ povedala Laethia pomaly. „Alebo si za ten mesiac, čo sme spolu neboli, stihol zmúdriť?“ Neodpustila si cynickú poznámku na adresu súrodenca.

„Radil som sa s cisárom,“ priznal Halatir, „aj on vie, že rozličnejšie osoby, než sme my dvaja, ešte spolu na tróne nesedeli. Ale nemôžeme viesť elfské ríše, keď sa nezhodneme ani na tom, akú farbu má západ slnka.“

Dračia elfka sa nad jeho slovami zamyslela. Aj ona si uvedomovala to, čo Halatir povedal. Nebola toto azda odpoveď na jej nedávny výbuch zlosti? Svojmu osudu sa

vzopriet' nemôže, no môže nájsť aspoň spôsob, akým by pre ňu neznamenal utrpenie. Bolo pre ňu prekvapením, že s touto záležitosťou vyrukoval ako prvý jej brat namiesto nej, a bola tomu vlastne aj rada. Spýtavo šepala: „Myslíš to vážne?“

Keď prikývol, Laethia sa nesmelo usmiala. Rozhodla sa dať Halatirovi šancu dokázať, že hovorí pravdu. Natriasla si krídla a rozprestrela ich so slovami: „Tak sa poď pozrieť na svet mojimi očami.“

Vzlietla nad koruny stromov a Halatir ju nasledoval. Lietali ponad útesové údolie, hľadiac na finišujúce práce. Domy už vyzerali hotové, posledné úpravy robili poloviční vo vnútri. Poniektorí kyprili pôdu, ktorú chystali na pestovanie zeleniny a ovocia. Popri potoku už bol dobleda vyšliapaný chodník. Dva brehy potoka spájal neveľký drevený mostík, neďaleko ktorého Auren stále kreslila na korálky.

„Povedz mi, čo vidíš,“ vyzvala Laethia Halatira.

Halatir preskočil pohľadom z dediny na lauvalských jazdcov ponevierajúcich sa po okolí a potom zas na nové domy. Odpovedal: „Údolie, domy, lauvalských jazdcov, poloelfov...“

Laethii sa páčilo, že brat nepoužil slovo „miešancov“, ale „poloelfov“. Aj tak sa ale jeho odpovedi zasmiala: „Vieš čo vidím ja? Ja vidím kus nehostinného kraja premenený na útulnú domovinu. Vidím dvadsať štyri životov, ktoré boli odsúdené k vyhasnutiu, a predsa sú tu. Vidím srdcia, ktoré boli zlomené, rozdrvené na prach – a napriek tomu nestratili odvahu začať odznova. Vidím rodičov, ktorí stratili svoje deti, vidím deti, čo prišli o rodičov, o súrodencov, o priateľov. A našli rodinu v každom z týchto polovičných, ktorí spolu s nimi prežili tragédiu. A v neposlednom rade, Halatir, vidím našich poddaných, ktorí nás mohli nenávidieť zato, že sme ich prenasledovanie dopustili. Ale oni nás napriek tomu nasledujú, lebo chápu, že nám nie sú ľahostajní. Sú súčasťou elfských národov, súčasťou našich ríš.“

„Mám pocit, že máš hlbší pohľad než ja,“ poznamenal Halatir. „To sa nám na cisárskom tróne môže hodiť.“

„Iba si musíš nechať vysvetliť aj môj pohľad,“ podotkla princezná.

Nechávajúc dedinu za sebou, leteli ponad rozsiahle Lesy Lauvalie. Ešte nikdy neleteli spolu. Odkedy získali krídla, nemali k tomu príležitosť a Laethiu prekvapilo, že je príjemné mať aj iného spoločníka okrem vetra. Zosadli až hlboko v lesnej ríši. Nad ostatné stromy tam čnela staručičká vřba, ktorej previsnuté konáre namiesto listov obťažkávali drobné kryštáliky. Pri každom poryve vánku jemne zacinkali. Táto vřba sa volala Edleheven a rástla v Lauvalii od dôb stvoriteľov. Bola to praktáľovná dryád, ktorá už vekom usnula a skamenela, nikdy však nezahynula. Chránila ju mocná mágia, ktorá tiež menila jej listy na drahokamy.

„Tak si sľúbme, Halatir...“ začala hovoriť Laethia, sediaci vedľa brata na jednom z hrubočizných pokrivených konárov Edleheven. Halatir na ňu hľadel v napätí, aký sľub od neho bude sestra žiadať. Pokračovala:

„Sľúbme si tu, pri Edleheven, ktorej korene siahajú do srdca Erandionu... že sa budeme snažiť vládnuť spravodlivo. Nech súrodenecké spory neovplyvňujú naše

rozhodnutia čoby cisára a cisárovnej. Keď sa budeme obaja snažiť, tak nás to proroctvo nebude tak bolieť.“

Halatir pobavene zavrtil hlavou. „Teba musí strašne škriekť, že si ma musíš vziať.“

Laethia naňho vrhla skeptický pohľad. „A ty mi to ani trochu neulahčuješ.“

Princ jej nastavil dlaň a počkal, kým mu do nej ona vloží svoju. „Mier,“ povedal a stisli si ruky.

„Mier,“ pritakala a sťažka vzdychla. Nevedela, čo ju v tomto mieri čaká, mohla iba dúfať, že to naozaj bude cesta načúvania a kompromisov.

„Tak čo ten západ slnka?“ odľahčil situáciu Halatir, mrknúc na zapadajúceho kráľa oblohy. Potom obaja naraz povedali svoje odpovede:

„Červený.“

„Oranžový.“

Laethia si skryla tvár do dlaní a keď ju znovu ukázala, tak sa usmievala. Pristúpila na kompromis: „Červenooranžový.“

Halatir pobavene prikývol a Laethia získala nádej, že to možno naozaj pôjde... Možno sa budú vedieť dohodnúť aj pri dôležitejších otázkach ako je farba zapadajúceho slnka. S nádejou v očiach pohľadom pohladila kráľovnú dryád v celej jej kráse.

A potom zrazu ustrnula. Úsmev jej zmizol z tváre a nahradila ho zamračená vráska na čele. „Čo to...“ Iba chvíľu sa dívala smerom, ktorý upútal jej pozornosť, kým pochopila. To, čo sa jej nepozdávalo, žiarilo rovnako ako zapadajúce slnko, lež slnkom to nebolo. Vrcholky stromov sa kúpali v žiare lačne hodujúceho ohňa.

„Bohovia...“ hlesla Laethia, keď si uvedomila, že ten oheň sa nachádza v útočisku polovičných.

Okamžite opustila Edleheven a Halatir sa pustil za ňou. Leteli rýchlejšie ako víchor, a predsa sa zdalo, že sa nehybu z miesta. Prečo len musí byť to údolie také vzdialené?

XI

Horiacou dedinou preletel šíp. Svoj cieľ našiel v mužovi, ktorý to ani vo sne nečakal. Nikto to nečakal. Nikto okrem strelca.

Kráľ lesných elfov Tanaelor sa zošmykol zo sedla svojho jeleňa a padol na zem. Lauvalskí jazdci sa vôkol neho okamžite zhýkli.

„Zbláznila si sa?!“ zvriskol Mardan na Mordelai a vytrhol jej z ruky luk, ktorého tetiva ešte brnela od vypusteného šípu. Nevnímal, čo mu Mordelai odvetila, lebo do uší sa mu doniesol pokrik lauvalských jazdcov: „Zabili kráľa! Kráľ Tanaelor je mŕtvy!“

Mardan zbledol a vydesene pozrel na Mordelai. V mysli mu narastala hrôza z toho, čo Mordelai vykonala a aké následky to môže mať pre ňu, pre polovičných a možno aj pre temných elfov či pre samotného Mezzeiaha... Len tak-tak stihol zareagovať na salvu šípor lauvalských jazdcov, postaviac im do cesty štít, ktorým ochránil seba i Mordelai.

A do toho všetkého sa ozval nesúhlasný výkrik princeznej Laethie s jej hlasným pristaním, ktoré zopakoval aj Halatir.

Mardan by bol dal ruku do ohňa za to, že ho počuje od zlosti vrčať. To však poloelfa netrápilo pridlho, pretože všetci k nemu prudko obrátili hlavy. On sa znova ochranársky postavil pred Mordelai, ale pre tentoraz to nebolo vôbec dôležité. V tom momente si neuvedomil, čo vidia ostatní a on nie. V tej napätej chvíli nerozumel zhrozenému pohľadu Laethie.

„Zajmite ho!“ Bol rozkaz od Halatira, ktorý pretavil zlú situáciu v ešte horšiu a jeho prst bodajúci ani najostreší šíp donútil Mardana pochopiť.

Majú ho za vraha! Stal sa vrahom kráľa Tanaelora!

Mardan nebol schopný čokoľvek namietnuť, čokoľvek povedať, iba sa v tichosti nechal zajať dvojicou lauvalských jazdcov. Jeho myseľ totižto ešte stále spracovávala fakty, tie čo sa udiali a tie, čo boli videné.

„Za usmrtenie jedného z elfských vládcov sa budeš zodpovedať pred cisárom,“ oznámil Halatir Mardanovi. Zdalo sa, že to hovorí pokojne, ba možno až bezcitne, no v skutočnosti v ňom vrel hnev. Hnev na tohto bezočivého miešanca, ktorý vztiahol ruku na elfského kráľa!

„Halatir!“ zahriakla ho Laethia, ale on ju nepustil ku slovu: „Zavraždil kráľa lesných elfov, Laethia! Nehovor mi, že si videla niečo iné.“

„Kráľ Tanaelor sa nečinne prizeral genocíde polovičných! Po druhý raz! Napriek cisárovým nariadeniam! Zaslúžil si, čo dostal!“ vrieskala piskľavým hlasom Mordelai, no iba Mardan vedel, že to nebolo od zlosti. Laethia jej divoko prikyvovala, lebo s ňou súhlasila. Halatir však nie.

„Tento poloelf nie je cisár, aby rozhodoval o treste za porušenie cisárovho nariadenia. To nie si ani ty,“ ukázal na Mordelai a potom prísne pozrel na Laethiu, „a zatiaľ ani ty. Bude predvedený pred cisára, ktorý rozhodne o jeho osude.“

„Ale to nebol on!“ skríkla Mordelai a zatínajúc zuby i päste.

Na jej slová sa však strhol Mardan a varovne sa zadíval na Mordelai. Nemôže jej dovoliť, aby sa priznala. Nemôžu ich predsa zajať oboch! Čo by bolo s polovičnými, keby ich nemal kto viesť? Elfovia sa nebudú pýtať, kto šíp vystrelil, budú mať iba dvoch vinníkov.

„Bol to môj šíp, Mordelai! Môj! Ten, ktorý som vystrelil, aby som zabil kráľa!“

Mordelai mu venovala vyplašený pohľad a hoc chcela, veľmi chcela niečo povedať na jeho obhajobu, vytušila, že v momentálnom hneve okolitých elfov by to nebola správna doba. Preto sa panovačne, tak ako jej to je vlastné, osopila na Laethiu: „Princezná Laethia, poloviční žiadajú o povolenie na vstup do Lauvale a o účasť na Mardanovom súde.“ Vidiac, že Halatir sa nadychuje, aby ju zamietol, rýchlo dodala: „Chceme sa uistiť, že cisárovi bude vylíčený celý tento incident, vrátane príchodu kráľa Tanaelora, ktorý tomu predchádzal – a o ktorom princ Halatir nevie, pretože pritom nebol. Zárukou pravdivosti výpovede bude slovo princeznej temných elfov.“

Mordelai otec naučil, ako hrať na šachovnici vysokej spoločnosti. Vedela, že pokiaľ sa zaručí slovom elfskej princeznej, tak to bude brané naozaj vážne.

Laethia by sa najradšej pod zem prepadla. Nestačila sa čudovať, ako rýchlo sa dokázali veci zmeniť. Ešte pred chvíľou konečne našla spoločnú reč s Halatirom, poloviční mali nový domov a všetko šlo dobre! A zrazu sa to celé pokazilo...

Jej pohľad sa stretol s Mardanovým na chvíľu dlhšiu, než bolo nutné. Tak veľa mu v tom jedinom pohľade chcela povedať: najmä že ju to celé mrzí a že sa bude snažiť urobiť pre neho všetko, čo bude v jej silách. Ktovie, či to Mardan z jej očí vyčítal. Laethia sa to nedozvedela, lebo Halatir ho dal odvieť na cisársky dvor a svojim typickým necitlivým stiskom ju chytil za rameno, zaveliac: „Odchádzame!“

XII

„Tvoj šíp vzal život kráľovi lesnej ríše Tanaelorovi! Videli ťa pritom lauvalskí jazdci a dvaja členovia rodu dračích elfov. Ani sa nepokúšaj túto vinu poprieť.“ Halatirove slová zneli ako ortieľ. Boli nekompromisným usvedčením Mardana z niečoho, o čom si všetci prítomní elfovia mysleli, že to spáchal. Iba on a Mordelai poznali pravdu a veru sa nezdalo, žeby táto pravda bola na niečo dobrá.

Mardan kľačal v miestnosti, kde sa pred časom stretli všetci elfskí vládcovia a diskutovali o otázke polovičných. Za plecía ho pridržiavali pri zemi dvaja lauvalskí jazdci. Hlavu držal sklonenú, no oči mu blúdili po miestnosti. Videl, že Mordelai naozaj dostala všetkých polovičných na jeho súd – stáli neďaleko neho a poloelfka so spelenskou krvou sa medzi nimi vynímala ako ich vodkyňa. Cisár sedel na svojom vyvýšenom tróne a mračil sa. Po jeho dvoch stranách stáli Halatir s Laethiou. Kým princ sa staval do roly útočníka proti Mardanovi, Laethia si neisto žmolila rukáv šiat. Smutne pozerala na kľačiaceho nešťastníka a keď sa jej pohľad stretol s Mardanovým, obaja zneisteli. Mardan ako zvyčajne pri každom pohľade na Laethiu a Laethia – sama nevedela v tej chvíli povedať, prečo mala z Mardana také zmiešané pocity.

Nechcela, aby bol Mardan vinný. Nechcela, aby sa naozaj previnil zabitím jedného z elfských vládcov. Sklamane si povzdychla. Stále si neprivykla na myšlienku, že všetko, čo dosiahli, čo vybudovali, sa rozsypalo ako domček z karát v priebehu jednej chvíle... Domov polovičných zhorel, kráľ Tanaelor zomrel a práve jeden z polovičných bol jeho vrahom.

„Ten šíp vzal život kráľovi lesnej ríše, ale ignorancia tohto mŕtveho kráľa vzala životy mnohým iným!“ vyprskla Mordelai a pristúpila k Mardanovi. „Príchod kráľa Tanaelora do novovybudovaného mesta, kde mali žiť poloviční, mohol priniesť omnoho viac smrti, než nakoniec priniesol. Mesto na periférii Lauvalie, aby nás hrdý kráľ Tanaelor nemusel tolerovať, malo byť útočiskom. No s krokmi muža, ktorý nás mal chrániť, prišli aj čističi. Hneď, čo sme ho zazreli, videli sme aj ohne a začuli krik. Všetko sa znova opakovalo. Už po druhý raz ten elf vedome nechal polovičných zabíjať.“

„To sú vážne obvinenia, princezná Mordelai,“ riekol cisár a nespokojne sa zamrvil.

Mordelai sa napriamila: „Hovorím, iba to, čo som videla a zároveň žiadam o zváženie trestu, pretože ktokoľvek by bol na jeho mieste, jednal by rovnako.“

„To je nehoráznosť!“ skríkla piskľavo akási žena. Bola to manželka zosnulého kráľa. Vystúpila z davu a zastavila za hranicou pomyselného kruhu, ktorý sa okolo obvineného zoskupil. „Ten miešanec zabil môjho manžela! Nemilosrdne zabil elfa, ktorého by mal za dobrotu velebit!“ Bodala prstom ku Mardanovi a jej kolísavý hlas zadušajúci sa plačom zvieral vnútro každému, kto ju začul. „A tá miešanka? Ževraj princezná? Všetko si vymýšľa! Môj muž sa iba išiel pozrieť, ako sa polovičným darí, či niečo nepotrebujú!“

Zlostne zabodla pohľad k dvojici polovičných a zúrivosťou, ktorá môže prísť azda len so žiaľom, zahrnela: „Ešte aj po smrti ho očierňujú! Tie nevďačné špinavé obludy!“ Urobila zopár krokov, no jeden z jej synov bol natoľko odvážny, aby ju zastavil. Sprvu sa spierala, no potom len sklonila hlavu k jeho ramenu a rozplakala sa.

Mordelai prežrela výsmech jej postavenia. Nemohla však prehltnúť sústo otrávené lžou, ktoré sa lesná kráľovná snažila natlačiť každému do krku. „Prosím vás,“ precedila pomedzi zuby, „kráľ Tanaelor dlhé roky ignoroval prenasledovanie polovičných a naposledy sa okato vysral na cisárov rozkaz, aby tomu zabránil. Vážne nám tu chcete nahovoriť, že odrazu precitol a šiel sa z dobroty srdca pozrieť, či nám niečo nechýba? Na konci elfskej ríše, v údolí odrezanom od sveta? Čo by nám tam tak mohlo chýbať okrem, hm, všetkého?“ Viedla protiútok proti zosnulému kráľovi bez štipky úcty voči jeho trúchliacej vdove. Obidve mali svoju pravdu a obidve boli schopné sa za ňu pobiť.

„Utíšite sa!“ zvolal cisár, dvíhajúc ruky, akoby tíšil celý dav a nie iba dve rozvášnene sa hádajúce ženy. „Verím v dobré pohnútky kráľa Tanaelora. Chcem veriť, že sa napokon naozaj polepšil. Nevynaložil by predsa toľko úsilia a materiálu na vystavanie domova pre polovičných, keby ich chcel všetkých pobiť.“

Tu sa do jeho reči zaplietla Laethia: „Nemôžeme však prehliadnuť jeho nečinnosť v minulosti. Nečinnosť, ktorá viedla k takmer úplnému vyhladeniu poloelfov v jeho ríši. Nie je to zopár životov, nie sú to desiatky. Za celé tie roky vyhasli stovky životov, ktoré nemal kto obhájiť, pretože kráľ Tanaelor o ich ťažkostiach mlčal.“ Pozrúc na kráľovnú dodala: „Stovky manželov, manželiek, matiek, otcov, detí, bratov i sester. Cisársky súd musí vziať do úvahy aj to.“

„Za tento prehrešok už náš otec súdený bol,“ vložil sa do hovoru princ, ktorý podopieral kráľovnú, „dostal za trest úlohu, ktorú si plnil a keď sa chcel uistiť, či je vykonávaná dobre, čoho sa dočkal? Šípu do srdca. Zosobnenému nevďaku a zrady miešancov!“

Laethia zovrela čelúšť tak silno, až ju zaboľela. Uši jej drásalo opäť to hnusné slovo: miešanci. Použité z úst potomka kráľa Tanaelora pridávalo v jej očiach na váhe Tanaelorovej viny.

„A vôbec, toto nie je súd nášho otca! Tu sa nemajú súdiť jeho viny či nevinu!“ pripojil sa k princovi aj jeho mladší brat, „Toto je súd vraha nášho otca! Súd miešanca, ktorý zavraždil kráľa lesnej ríše!“

Atmosféra v sieni bola taká napätá, žeby sa dala krájať. „Pokoj!“ zopakoval cisár svoju snahu o zmiernenie emócií, ktoré ovládli miestnosť. Postavil sa zo svojho trónu,

zišiel medzi ostatných a prehovoril: „Práve kvôli minulosti je možné, že poloviční si urobili nesprávny úsudok, keď kráľa Tanaelora uvideli. Princezná Mordelai tvrdí, že spolu s ním sa objavili aj čističi. Mylný úsudok bol na mieste. Nemôže však zmyť krv lesného kráľa z rúk tohto muža.“ Ukázal na Mardana, ktorý už nemal sklopený zrak, ale díval sa priamo na cisára, týčiaceho sa nad ním v úlohe sudcu. „A preto svojmu trestu neunikne. Nech už jeho úsudok či pohnútky boli akokoľvek mylné alebo ochranné. Krv elfského vládcu je ťažkým nákladom, ktorý si si naložil na plecيا, mladý muž. Teraz tento náklad poneseš do konca svojho života.“

Mordelai sa rozbúšilo srdce ako opreteky a rýchlo dýchala. Chvíľu mala dokonca pocit, že omdlie. Blížil sa rozsudok, ktorý mal patriť jej, no Mardan ho predčasne vzal na seba! Otvorila ústa, že to celé objasní a prizná sa, keď vtom zachytila Mardanov pohľad. Jasný vzdor v jeho očiach a nepatrné pokrútenie hlavou jej vzali slová z pier.

„Tvojím trestom,“ prehovoril cisár a znova si ukradol pozornosť všetkých v miestnosti, i dvojice polovičných, „nech je vyhnanstvo! Doživotný zákaz vstupu na územie elfských ríš!“

Po padnutí verdiktu nastalo hrobové ticho. Nebolo také dlhé, ako sa každému zdalo, no predsa trvalo večnosť. Avšak bolo iba prípravou na hrozivý lomoz, aký nastal vzápätí. Nespokojnosť, hnev, sa miesili so spravodlivosťou a radosťou.

Manželka lesného kráľa aj so synmi zlostou div nevybuchli a červeň sa im jasne podpisovala na inak bledých lícach. Dušovali sa o nespravodlivosti, žiadali si život za život. Zároveň na strane druhej bolo počuť, ako hlasito sa rozpadlo napätie, pretože poloviční očakávali najvyšší trest.

Dokonca aj budúci cisársky pár bol rozpoltený. Laethia nevedela schovať radosť nad rozsudkom, zato Halatir sa ani nepokúšal ukryť znechutenie.

„Bol to predsa kráľ lesných elfov, zabitý miešancom, prečo vyhnanstvo?“ adresoval Halatir ku cisárovi, no vyriekol to iba tak hlasno, aby to počul on a Laethia.

„Pri všetkých skutočnostiach a obvineniach som nemohol pripraviť tohto mladého muža o život, keď sa urputne snažil toho svojho držať a popritom chrániť i tie ďalšie.“ Obhájal sa cisár. „Zároveň však nemôžem prehliadnuť zabitie kráľa a nech už je čin dláždený najlepšimi úmyslami, stále je to čin nesprávny. Nech je teda tento muž tiež príkladom. Spravodlivosť je pre všetkých rovnaká. Či už ste zmiešanej krvi alebo tej čistej.“

„Aká spravodlivosť!“ vyprskla manželka zosnulého kráľa. „Môj muž je mŕtvy a jeho vrah žije.“

„Kol'kokrát sa tvoj muž stal vrahom?“ spýtal sa cisár. „Nerozkazuj mi na mojom dvore, ako mám nakladať so svojimi zajatcami. Tvoja strata ma mrzí, no tvoj muž zapríčinil omnoho viac smrti, než tento mladík.“

Trúchliaca manželka zmĺkla, synovia sa zamračili, i Halatir si zahryzol do jazyka. Rozhodnutie padlo. Nič ho už neodvráti.

„Ale kam pôjde?“ zašumelo medzi polovičnými.

„Čo s ním bude?“

„Čo bude s nami?“ prehovárali jeden medzi druhým.

Mordelai sa prekvapene poobzerala a stlačila Mardanovi plece. Nakoniec to dopadlo všetko dobre, jej najviac zo všetkých odľahlo. Nevedela, čo by spravila, kebyže jej vinou príde Mardan o život. Zároveň sa do nej zarezávali i otázky poloelfov, no nad odpoveďou nemusela rozmýšľať dlho.

„Ak má Mardan opustiť elfské ríše, pôjdeme s ním.“ Ozvala sa silným hlasom. „Zjednotil nás, pomohol postaviť sa na nohy, staral sa o nás. On je ten, ktorý za nás bojoval, keď každý otáčal hlavu. On je ten, ktorý utekal za polovičnými, keď im nik nechcel podať pomocnú ruku. Ak má odísť on, ja idem s ním.“

„Aj ja!“ skríkol nejaký poloelf a pridala sa k nemu ďalší a ďalší a ďalší. Až sa zo slov „aj ja“ stalo „my“. Mardan sa nestihol čudovať, obzerať a nechápal kedy sa z jeho súdu stihlo stať lano držiace pohromade všetkých polovičných.

Pozostalí po lesnom kráľovi si zaiste pomysleli, že nech si všetci miešanci idú – iba sa im tým uľaví. Celkom ich však oparilo, keď sa z radov polovičných ozvala nasledujúca veta:

„Mardan je náš kráľ!“

A nielen ich. Aj Halaitr, cisár, ba dokonca Laethia zamrzli v pohybe. Niekoľko polovičných to zopakovalo a napokon to zaklincovala Mordelai, keď tú myšlienku rozvíla: „Kráľ je ten, kto sa o svoj ľud stará. Ten, kto svoj ľud ochraňuje. Ten, kto sa postaví na odpor neprajníkom národa. Voči polovičným sa takto nikdy nikto nechoval. Až doteraz. Mardan je zosobnením toho, čím by kráľ byť mal. Áno, Mardan je náš kráľ!“

Poloelf, ktorého takto vyzdvihovali, sa riadne zapotil. Takýto vývoj situácie veru nečakal. Bolo mu horúco a líca mu blčali rozrušením. Takmer so strachom, akú reakciu táto voľba polovičných vyvolá u dvora, spočinul pohľadom na cisárskej trojici. Videl Halatirovu zle skrývanú zlosť, cisárovo kamenné mlčanie a Laethiu – ktorá sa ako jediná z tých troch usmievala. Aby predišla vzplanutiu vášnivého odporu zo strany lesných elfov, rýchlo povedala:

„Dovoľte mi zakročiť, jasný cisár! V mene jednoty elfských ríš, v mene budúcnosti pre národy elfské i poloelfské!“

Cisár prikývol, čo bolo pre Laethiu vyzvaním, aby prehovorila. Obišla kľačiaceho zajatca, hovoriac: „Zvú ťa svojím kráľom, ale si kráľom bez zeme. Tvoje vyhnanstvo nech je zároveň úlohou. Všetci poloviční ťa chcú nasledovať, tak ich vezmi so sebou a nájdi také miesto pod slnkom, ktoré budete naveky nazývať domovom. Nájdi oázu, v ktorej poloviční budú žiť pokojný život.“

Jej bratovi sa však tento návrh nepozdával. Prehovoril za seba i za lesných elfov, keď trpko šprihol: „Ty z jeho trestu robíš úlohu?“

Laethia neodpovedala jemu, ale cisárovi: „Myslím, že je to príhodným vyrovnaním váh, jasný cisár. Kráľ Tanaelor tiež dostal za trest vybudovať domov pre polovičných.“

„Kráľ Tanaelor ale nikoho neprebodol šípom,“ prizvukoval Halatir.

„Kráľ Tanaelor dovolil vypálenie pôvodnej domoviny polovičných a vyvraždenie tamojších obyvateľov. Osobne si myslím, že mal na rukách viac krvi, než Mardan. Ostatne,

o tomto sme už hovorili.“ Stále ani nepozrela na Halatira, nespúšťala oči z cisára. „Čo hovorí cisár na toto riešenie? Vinník je potrestaný a elfské ríše sa zároveň rozrastú o novovzniknutú ríšu polovičných.“

„Nehoráznosť!“ nesúhlasila lesná kráľovná, nebola jej však venovaná pozornosť.

Cisár si odkašľal a vecne riekol: „Budiš. Trestom pre tohto muža ostáva vyhnanstvo a poloviční, ktorí dobrovoľne nasledujú vyhnanca a vraha, sa stávajú vyhnancami tiež. Vaše nohy viac nevkročia na územie elfských ríš. Avšak v záujme zachovania jednoty elfských krví vám tiež udeľujem úlohu vybudovať svoju vlastnú ríšu, ktorej bude vládnuť kráľ polovičnej krvi.“

Dal pokyn lauvalským jazdcom, ktorí držali Mardana a tí ho pustili, takže sa konečne mohol postaviť a narovnať. Ešte mu celkom nedochádzalo, čo sa to vlastne udialo a ako kameň mu do žalúdka spadli cisárovo posledné slová: „Mardan z rodu polovičných! Princezná z rodu dračích elfov a budúca cisárovná ťa dnes menuje kráľom polovičnej krvi!“

XIII

„Ty si ten najväčší somár, akého poznám!“ zakvílila Mordelai a za okamih už stískala Mardana v tuhom objatí. „Prečo si to urobil? Ty hlupák! Mňa by ochránila otcova krv, ale ty... teraz si vyhnancom!“

„A vy ste vyhnancami so mnou, začo všetci vďačíme tebe,“ podotkol Mardan, načo pocítil buchnutie po chrbte. Zakašľal, lebo Mordelai si potrpela na poriadne buchance.

„Tak si kráľom vyhnancov!“ Oddialila sa od neho a Mardana zaskočilo, že na jej tvári vidí slzy. Zmývali jej z líc farby, ktorými si zamaľovala biele miesta na ebenovej pokožke. „Dofrasa, Mardan! Mohli ťa zato popraviť! Čo by sme potom bez teba všetci robili? Ani si nevieš predstaviť ako som...“ Zahryzla si do pery tak silno, div si ju nerozhryzla a namiesto dopovedania myšlienky zasa Mardana objala. Aj keď mu napokon nepovedala, že sa oňho bála, Mardan to vedel. Cítil to v jej roztraseanom objatí a v jej slzách, ktoré mu pokropili krk. Aj jemu sa uľavilo, keď si vypočul cisárov verdikt. Musel uznať, že vyhnanstvo nepovažoval za ktovieako prísny trest; veď aj tak v Lesoch Lauvalie už dávno nebol doma.

Keďže už bola pokročilá popoludňajšia hodina, dostali poloviční ešte jednu noc, ktorú môžu stráviť v Lauvale a hneď ráno sa poberú kadeľahšie. Všetci sa teda zhlúčili na Jazernom nádvorí, kde sa chystali prebdiť túto poslednú noc. Nikto o nich veľmi záujem nejavil, iba tu a tam o nich zavadil pohľadom niektorý lauvalský jazdec na stráž. Na Mardanovo sklamanie sa pri nich nezastavila ani Laethia, od ktorej čakal aspoň zopár slov, keďže mu tak veľkoryso naložila na plecía zodpovednosť za národ polovičných.

„Mardan, Mardan, Mardan!“ pišťala Auren, vytrhnúc poloelfa zo zamyslenia. Vbehla mu priamo do náruče a vzrušene drmolila: „Keď ty si kráľ, tak ja som princezná, však je to tak, Mardan? Však áno? Však som princezná?“

Od srdca sa rozosmial. Pohládil dievčatko po vlasoch a láskavo prikývol so slovami: „Isteže si princezná, Auren.“

Vzápätí ho pichlo pri srdci, lebo si uvedomil, že aj Auren je teraz medzi vyhnancami – a ako by sa mohla stať laualskou jazdkyňou, keď je vykázaná z elfských ríš? Dúfal, že leví ošiaľ ju čoskoro prejde a že bude radšej princeznou než jazdkyňou.

„A teta Mordelai je kráľovná!“

Teta Mordelai pobavene pokrútila hlavou. Poslala Auren za levicou, ktorá sa prišla napiť vody z jazierka, a len čo s Mardanom osamela, prisadla si k nemu. „To, čo si urobil, malo pre mňa veľký význam,“ povedala tak vážne, až Mardan zvrátil čelo nad nečakanou vážou jej slov. „Chcem, aby si vedel, ako veľmi si cením tvoju odvahu a priateľstvo.“

Vytiahla spoza opaska dýku, ktorej rukoväť zdobili obsidiány, a jedným ťahom si rozrezala kožu na dlani.

„Mordelai!“ vykřhol Mardan, nevediac, prečo to Mordelai urobila.

Vzápätí mu to objasnila: „Dôverujem ti vlastným životom, Mardan. Dôverujem ti tak, že spojím svoj život s tvojím v pokrvnom pute. Pokrvní priatelia sú rodina, ktorú si sami vyberáme. Bude mi ct'ou stať sa tvojou sestrou, ak sa ty staneš mojím bratom.“

Mardanovi padla sánka. Takéto silné gesto od Mordelai nečakal. Nečakal ho od nikoho. Pokrvné bratstvá boli veľmi vzácne, pretože len zriedkavo si dvaja jedinci navzájom tak dôverovali, že vložili svoje ja do rúk niekoho iného. Bol to prejav najhlbšej dôvery. Nezvratné pripútanie k druhej osobe v zmysle najsilnejšieho priateľstva, aké sa vo svete mohlo zrodiť.

Bol dojatý Mordelainou dôverou v neho a zároveň cítil, že pokiaľ jestvuje niekto, komu by vlastným životom dôveroval on, tak je to práve táto poloelfka. Navzájom si zachránili krky, kryli si chrbty, pomáhali polovičným postaviť sa na nohy. Kto iný by sa mohol nazývať jeho pokrvnou sestrou? Nikto. Ani Laethia nie, pretože do tej sa zamiloval inak. Jedine Mordelai mal rád presne takou priateľskou láskou, aká toto nezvyčajne hlboké puto potvrdzovala.

Bez jalových rečí jej zobral dýku a tiež si rozrezal kožu. Jeho krvácajúca dlaň sa spojila s Mordelainou v pute krvavej mágie, ktoré z nich naveky učinilo rodinu. Súčasne sa dívali tomu druhému do očí a mali pocit, že sa stávajú jedným. Ich myšlienky sa zladili, zdieľali svoje obavy, radosti, starosti i túžby. Akoby ich prepojil most, cez ktorý to všetko prúdilo od jedného k druhému.

XIV

Prvé paprsky slnka sa rozliali po Jazernom nádvorí, kde sa poloviční v očakávaniach preberali. Tento slnečný deň bol pre nich príslubom žiarivej budúcnosti. Nik nevedel kam pôjdu a predsa ich tváre zdobili úprimné úsmevy. Nepovedali to nahlas, ale všetci vnímali tento krok pozitívne, konečne sa oslobodia z pút čistokrvných elfov, elfskej ríše i nálepky miešancov.

Bol to nový začiatok.

Mardan upriamil svoj zrak ku vstávajúcemu dňu. Za jeho chrbtom boli poloviční, ktorí ho mali za svojho kráľa. Na jednej jeho strane stála Mordelai, jeho pravá ruka, sestra s ním spojená krvným putom. Na strane druhej ho za dlaň ťahala malá Auren, dievčina s

veľkými snami a neposedným jazykom. Tento svoj prívlastok samozrejme hneď aj obhájila: „A kam to vlastne pôjdeme? Pôjdeme dlho? Ďaleko? Mardan, Mardan a budú tam aj levy, lebo keď tam nebudú, tak ja tam nemôžem ostať.“ Húdla si blondľavá poloelfka.

Mardan sa len pousmial, nevedel jej odpovedať, netušil kam pôjdu. Rozpačito si zahrabol do vlasov, pretože náhle ucítil, ako sa na neho upiera niekoľko párov očí a to mu iba pripomenulo, kým sa včera stal.

Z tejto podivne skľučujúcej chvíle Mardana oslobodil tieň krídel, preletel cez nádvorie a zastavil pred trojicou, hneď nato sa zniesla aj jeho majiteľka. Bola to Laethia.

„Teta Laethia!“ zapišťala Auren a hodila sa jej kol nôh. „Ty ideš s nami?“

Laethia ju pohladila po vlasoch a úsmevne prikývla: „Kto by mi inak urobil také krásne vrkoče, kebyže odídeš?“

Auren zajasala radosťou a rovnakú radosť, dokonca okato nadšený úsmev vyzdobil aj Mardanovu tvár. Jeho rozpačitosť bola ta tam, stačil jeden pohľad na nádhernú dračiu elfku.

Mordelai však už taká nadchnutá nebola, iba prevrátila očami a otrávene zatiahla: „Princezná očividne nemá čo robiť.“

Mardan sa na priateľku zamračil: „Mordelai, nemala by si...“ ona mu mávla rukou a hlasnejšie nadhodila: „Keďže sme si užili Laethiin veľkolepý príchod, niektorí až priveľmi,“ samozrejme narážala na Mardana a dala mu to vo svojom sarkastickom pohľade aj dostatočne najavo, potom pokračovala: „A asi ho nikto z nás neodvráti, mohli by sme sa pohnúť? Čochvíľa tu zakorením.“

A tak sa dali na cestu.

Mardan sa ešte spytoval Laethii, či je naozaj v poriadku, aby išla s nimi. No ona zastávala názor, že jej prítomnosť poskytne polovičným bezpečie. Bude to varovanie pre možných pomstiteľov z radov šľachty lesných elfov. Súd bol priveľmi ostrý nato, aby mohla nechať polovičných íst' samých. Dohodla sa s cisárom, že polovičných bude sprevádzať až dovedy, kým sa vo svete neusadia, a potom sa vráti na cisársky dvor aj s oznámením, kde sa nová elfská ríša nachádza. Halatir samozrejme z tohto rozhodnutia nebol ani trochu nadšený a protestoval proti nemu, avšak Laethia si ho obhájila a cisár jej to dovolil.

Ešte toho dňa opustili Lesy Lauvalie. Vstúpili do Podzemnej ríše, v ktorej ich privítali spelenský strážcovia na chrbtach čiernych panterov. Mordelai bola badateľne uvoľnenejšia, keď sa pohybovali po ríši, ktorá bola jej druhým domovom. Vzala na plecía malú Auren a tá sa načahovala na strop, aby sa dotkla žiariacich kameňov, ktoré im ukazovali cestu.

Na oddych sa zložili v tej časti Podzemnej ríše, kde žila Mordelaina matka. Spelenská šamanka celú výpravu polovičných srdečne privítala a šokovalo ju, keď sa spoznala aj s dračou princeznou. Všimla si tiež čerstvú jazvu, ktorú na Mordelainej ruke zanechalo krvné puto, a hneď sa pozrela na dcérinu dlaň bližšie.

„Mordelai!“ oslovila ju spýtavo, pretože vedela, čo zanecháva takéto jazvy.

Jej dcéra sa hrdo napriamila a pritiahla bližšie Mardana so slovami: „Môj pokrvný brat Mardan.“

Spelena vyzerala rovnako dojata, ako sa cítil Mardan, keď mu Mordelai toto priateľské puto navrhla. Objala jedného i druhého. „Nech bohovia žehnajú vaše puto,“ popriala im.

Keďže Mordelai bola u spelenov ako doma, vystrojili celej jej spoločnosti poriadnu hostinu. Poloviční si napraskali bruchá pečeným mäsom z nočného lovu spelenov, a potom sa už len v hlúčkoch zhovárali o Podzemnej ríši alebo tipovali, kde sa asi usadia.

Auren obletovala pre zmenu spelenskej šelmy a riešila životne dôležitú dilemu, či chce v dospelosti jazdiť naozaj na bielom levovi alebo radšej na čiernom panterovi. Napokon však usúdila, že nakoľko pantery nemajú hrivu, nie sú vhodné pre jej koráľkové umenie, a tak zotrvala v snívaní o bielych levoch.

Laethiu, ktorá bola v Podzemnej ríši tiež po prvý raz, bavilo obzeráť si každý kút tejto ríše. Dychtila po jej tajomstvách rovnako, ako keď ju nedávno spoznával Mardan. Ten sa musel zasmiať, že Laethia vyzerá ako zvedavé dieťa, keď počúva o tajoch spelenskej ríše a obzerá si tamojšie zákutia.

„Rovnako si vyzeral ty, keď sme tadeto prechádzali prvýkrát,“ pokrčila plecami Mordelai.

Mardanovi sa detinsky zvedavá Laethia páčila. Oproti nastrojenému správaniu, aké musela ukazovať na dvore, teraz pôsobila úprimne. Čím dlhšie sa na ňu díval, tým silnejšie sa v ňom opäť ozývalo známe šteklenie, ktoré ho vždy dokonale pripravilo o schopnosť myslieť na čokoľvek iné než na princeznú.

Mordelai sa na zamilovaného blázna nemohla dívať, preto sa radšej odišla zhovárať s matkou. Boli to vzácne okamihy, kedy s ňou mohla byť osamote a patrične si ich užívala.

Mardan neprítomnosť svojej sestry tiež využil, nazbieral v sebe odvalu a podišiel k Laethii s otázkou: „Nechceš pri objavovaní tajov Podzemnej ríše spoločníka?“

Laethia horlivo prikývla.

Spoločne, bok po boku, sa prechádzali čarovnou ríšou. Laethia nadšene ukazovala na žiarivé kvety, motýle a pulzujúci strom. Dokonca sa nadšením zatočila, keď vstúpila na teplú hlinu, z ktorej rástli žiarivé stebľá trávy siahajúce vyše kolien a malé mušky, čo na nej doteraz driemali, sa rozleteli na strany. Vyzerala akoby tancovala medzi hviezdami a ten jej prekrásny úsmev všetko podtrhoval.

Mardanovi vynechalo srdce jedno buchnutie, ak by nebol zamilovaný doteraz, tak by teraz láske k nej zaiste prepadol. Svet sa na krátky okamih pre neho zastavil a tento obraz sa mu navždy vryl do pamäte. Šťastný, ničím nehraný úsmev dračej elfky medzi žiarivými muškami a stebľami trávy. Nebolo azda nič krajšie, iba dovtedy, kým ho tá deva nechtyla za ruku a neťahala za sebou. Niečo mu hovorila, no on ju nepočul. Díval sa len na ich spojené dlane a precit'oval teplo sálajúce z nej.

„Počujem vodu, Mardan, určite tu budú tie liečivé jazerá, chcem ich vidieť! S týmto sa jeden elf nestretne každý deň!“ Hovorila nadšene princezná, no okolo Mardana jej

slová iba preleteli. Prítomný bol až vtedy, keď ho pustila. Uši sa mu v okamihu zatriasli hučaním vodopádu.

Zdvihol pohľad a až vtedy si uvedomil, že stáli pred veľkým jazerom, do ktorého padal vodopád, no nezistili odkiaľ. Bol totiž neskutočne dlhý, vysoký. Jeho koreň azda patrila ešte svetu nad ríšou Spelenov. Z tajomnej hladiny sa dvíhal oblak pary. Jemne sa prevaloval a rozliehal po celom okolí.

Šušťanie povedľa neho ho primälo k pozornosti a on sa otočil. Prekvapene zistil, že Laethia sa začala vyzliekať.

„Č-čo to robíš?“ zakoktal Mardan a horúčkovo sa k nej obrátil chrbtom, snažiac sa zakryť červeň v tvári.

„Sú to horúce pramene, keby si ma počúval a vyzul sa, pochopil by si, že všetko pod nami je vyhrievané. Takže aj tá voda bude príjemná, chcem sa okúpať.“ Na dôkaz svojich slov sa vyzliekla úplne a Mardan iba začul, ako vhupla do vody.

Bojoval s myšlienkou pridať sa k nej. Aby prehlušil hukot vodopádu, musel na ňu zakričať: „Laethia, neviem, či je toto vhodné pre dračiu princeznú... Ja by som tu nemal byť, ja-ja-ja t'a počkám niekde ďalej!“ Ukázal kamsi do chodby, ktorou sem prišli, a vykročil preč, aj keď nohy ho len neradi poslúchali. Omnoho radšej by ho zanesli priamo do parného kúpeľa ku princeznej.

Laethia sa vynorila z obalku pary tesne pri ňom a stiahla ho za členok do vody. Mardan sa vyplašene napil vody a rýchlo vyplával na hladinu, kde sa rozkašľal a rukami si utieral vodu z očí.

„Teraz tu nie je žiadna dračia princezná,“ ozvala sa pri ňom Laethia, „je tu iba Laethia, ktorá objavuje Podzemnú ríšu spolu s tebou.“ Ošpliechala ho vodou a preplávala kúsok ďalej, kde už vodopád tak nehučal. Hoci ju para dobre skrývala, aj tak sa Mardanovi ušiel ne jeden pohľad na jej nahú pokožku a poloelf sa iba chytal za hlavu. Vôbec netušil, ako sa ocitol v tejto situácii. Jedna časť jeho vnútra panikárila a prikazovala mu odísť. Tá druhá ho poháňala za Laethiou. Poslúchol tú druhú, aj keď ho stále otravovali výčitky.

Priplával ku brehu, o ktorý sa rukami opierala dračia elfka. Para tam nebola taká mliečna a tak Mardan uvidel Laethiin chrbát, ktorému kraľovalo nádherné tetovanie v podobe červeno-zlatých krídel. Práve tam sa vďaka dračej mágii v jej krvi skrývali jej skutočné krídla, keď ich nepotrebovala. Aj keď to bol iba obraz na pokožke, krídla pôsobili skutočne a Mardan sa musel veľmi ovládať, aby neprepadol nutkaniu dotknúť sa ich.

Rozpačito si odkašľal a prihovoral sa jej – nemusel už kričať, keďže vodopád znel iba z diaľky: „Laethia, vážne... Čo to tu robíme?“

„Kúpeme sa,“ odvetila mu celkom vážne bez toho, aby sa k nemu otočila tvárou. Prstami prechádzala po niekoľkých svetielkujúcich kameňoch na brehu, na ktoré dočiahla. Ich modrastá žiara osvetľovala princeznin profil a dodávala jej akýsi zamyslený výraz.

„Ty sa možno kúpeš, ale ja rovno periem svoje oblečenie, keďže si ma sem stiahla oblečeného,“ podotkol Mardan, načo sa Laethia zasmiala a zamyslený výraz bol fuč.

„Nemôžem zato, že si sa nevyzliekol,“ pokrčila plecami.

„Laethia, nemal by som...“ zvažnel Mardan a zakoktal sa, „Ty by si nemala... No, chápeš...“

Laethia sa k nemu obrátila a Mardan sklopil zrak na hladinu, aby nevidel viac, než by mal. Princezná sa však trochu ponorila a zelená voda tak zakryla jej prsia. „Dost' bolo zákazov. Nie som tu od toho, aby ma niekto neustále upozorňoval nato, čo je a čo nie je vhodné, čo môžem a čo nesmiem robiť. A už vôbec nechcem, aby si to robil ty.“

Mardan na ňu úkosom pozrel, len akoby ochutnal pohľad na ňu, a jeho oči sa od nej už neodlepili. Pohľadom hltal každý kúsoček jej obnaženého dekoltu a silno sa pritom priecil túžbe privinúť si Laethiu do náruče.

„Nebola som celkom úprimná, Mardan,“ riekla po krátkej odmlke, „a pred všetkými polovičnými sa k tomu ani priznať nemôžem. No myslím, že bude v poriadku, ak sa zdôverím tebe.“ Nabrala do jednej dlane horúcu vodu a sledovala, ako z nej kvapky padajú naspäť do jazera. Potom pokračovala: „Nie som tu iba preto, aby som dozrela na úspech tvojej úlohy a na bezpečie polovičných. Popravde som ušla z dvora.“

Mardan spanikáril, keď to počul, a Laethia sa na jeho vyľakanom výraze pobavila. „Nie navždy, iba na čas... kým sa poloviční usadia. Potrebovala som odtiaľ vypadnúť. Od elfských ríš, od cisára, od Halatira. Od všetkých a od všetkého. Deje sa tam toľko zla, toľko intríg a bezprávia, nad ktorým vládcovia zatvárajú oči. Navyše odo mňa všetci očakávajú veľké veci, pretože ma jedného dňa usadia na cisársky trón a naložia na mňa náklad všetkých elfských ríš. Je toho na mňa hrozne veľa. Samé príkazy a zákazy, nariadenia, tradície, veštby, očakávania, ... Kým som bola s vami, polovičnými, v tamtom údolí, tak som sa cítila slobodne a užitočne. Chcela som sa napiť z tej slobody ešte trochu predtým, než ma na sto rokov priviažu k cisárskemu trónu spolu s Halatirom. Sebecky som k tomu využila vašu situáciu. Prepáč.“

Poloelf najprv nevedel, čo má nato povedať. Teraz mal ešte väčšiu chuť objasniť Laethiu. „Neospravedlňuj sa za to, že chceš žiť,“ povedal napokon. „Ak sa tam cítiš takto zle, tak sa tam ani nevracaj. Ži svoj život inde.“

Laethia len pokrútila hlavou a zase ho ošpliechala vodou, akoby tým z neho mohla zmyť jeho návrh. „Ale Mardan!“ Zasmiala sa mu a dodala: „Ani neviem prečo ti to všetko hovorím. Od chvíle, kedy sme sa prvýkrát stretli, mám pocit, že ti môžem dôverovať. Možno je to kvôli prvenstvu, ktoré sme si navzájom dali: ty si prvý poloelf, s ktorým som prehovorila, a ja som prvá dračia elfka, s ktorou si prehovoril ty. To predsa znie ako začiatok niečoho výnimočného, nie?“

„Veľmi výnimočného,“ pritakal Mardan a veľmi si prial, aby Laethia pochopila pravý význam jeho slov.

Ona sa len pousmiala a mĺkvo sa na Mardana zadívala, ten jej pohľad opätovoľ, avšak bol omnoho trufalejší, než pred chvíľou. Čím dlhšie s ňou bol, čím dlhšie boli sami, tým viac sa jeho zábrany lámali. Vášeň a túžba v ňom rástli každou sekundou.

Prikročil k Laethii bližšie a potešilo ho, že ona neucukla, ale rovnako smelo sa na neho pozerala. V tvári mala neurčitý výraz, no on sa už nemohol zastaviť. Jeho telo i myseľ sa hýbali samé. Prstami jej prebehol po líci a doprial si dlhý pohľad na jej pokožku

pokropenú ligotavými kvapkami vody. Naklonil sa k nej. Srdce sa mu rozbúchalo a hneď na to zastavilo...

„KAMENNÁ GUL'A!“ skríkol detský hlas a vzápätí Mardana i Laethiu zaliala vlna spôsobená Aureniným skokom do vody.

Vrchol romantickej predstavy bol roztrieštený na kúsočky nečakaným príchodom detskej radosti. Vynorila sa z vody a hlasito sa smiala. Mardan s Laethiou sa vynorili tiež a vykašliavali vodu, potom sa rýchlo od seba oddialili a snažili sa tváriť nenápadne. Červeň v tvári sa im zakryť nedarilo vôbec, no naivná Auren si myslela, že to je z teplej vody.

„Takéto kúpanie by ste si nemali nechávať pre seba!“ pokarhala ich Auren, keď k nim doplávala. „Mali by sme zavolať aj ostatných, tiež sa budú chcieť kúpať.“ Otočila hlavou najprv k Laethii, aby získala súhlas, no jej oči našli viac, než princezná chcela.

„Teta Laethia! Kde máš oblečenie?“ zapišťala Auren a priplávala k nej, skrývajúc ju za rukami. „To ťa mamka neučila, že sa nesmieš s Mardanom kúpať holá?“ Švihla očkom po Mardanovi a zahriakla ho, aby sa otočil.

Ten ju sklamané poslúchol a s povzdychom podišiel opodiaľ. Bol tak blízko, tak blízkučko k tomu, aby prejavil Laethii svoje city... Auren prišla v najhoršiu možnú chvíľu, akoby to mala presne načasované.

Vtom sa mu v zornom poli objavila Mordelai. Stála opretá o skalú, z ktorej Auren skočila do vody, a s nadvihnutým obočím sledovala dianie v jazierku. Mardan pochopil, že dievčatko sa tam vôbec neobjavilo náhodou, ale že ho schválne priviedla Mordelai. Hneval sa na ňu zato, ale zároveň si uvedomoval, že urobila dobre, keď zrušila ten náboj, ktorý medzi ním a Laethiou poletoval. Vrátili sa k nemu výčitky voči vlastnému konaniu.

„Vykúpaný?“ spýtala sa ho Mordelai uštipačne, keď vyšiel na breh a vylieval si z čižiem vodu.

„Skôr vypraný,“ pokúsil sa o vtip, no Mordelai sa nezasmiala. Prísne naňho hľadela a on ucítil výčitku, ktorá naňho sršala z jej pohľadu.

„Nesmieš sa s ňou zapliesť, Mardan, a dobre to vieš,“ povedala, „trpíš kvôli tomu jak zranený kôň. Trápiš sám seba. Prestaň s tým. Zabudni na ňu.“

Mardan si sadol na zem a s povzdychom šepol: „Ach, bohovia, Mordelai! Keby to tak šlo! Nedokážem to. Nemôžem ju dostať z hlavy. Ona je...“ Nedopovedal, ale vzdychol a porazene sa obzrel ku kúpajúcim sa dievčatám.

„Mardan...“ Mordelai pokrútila hlavou a prisadla si k nemu, chytiac ho okolo pliec. „Zakázaná láska, to sú hrozné muky. Viem, čo prežívaš.“

„Naozaj?“ spýtal sa, načo Mordelai roztvorila dlaň, ukazujúc svoju jazvu po krvnom pute, a prikývla. Mardan pochopil, že Mordelai vie o jeho pocitoch kvôli ich prepojeniu. Zaiste vďaka nemu zistila, k čomu sa v jazierku schyluje a včas to prišla prerušiť.

Slabá chvíľka, počas ktorej Mordelai ukázala, že má súcit, pominula spolu s jej poznámkou: „Možno by bolo lepšie, keby ťa ten Halatir fakt zmlátil. Aspoň by si od nej dal ruky preč. Máme tu inú úlohu než naháňať sukňu dračej princeznej, Mardan. Sústred' sa na to.“

XV

Po zbytok pobytu v ríši Spelenov sa už Mardan s Laethiou osamote neocitli. Mordelai si na tom dala zvlášť záležať. Keď sa stretli, jeden druhému úybal pohľadmi.

Z Podzemnej ríše vyšli na povrch až v Zemi dračích lordov. Mordelai si medzitým vymenila s otcom niekoľko listov, v ktorých jej Mezzeiah odporučil, aby ich kroky viedli k lordovi de Firenzae.

„Je to jeden z deviatich lordov, ktorí vládnu tejto zemi. Vraj je veľmi ústretový. Mohol by nám pomôcť pri hľadaní novej domoviny.“

Lord de Firenzae sídlil na hrade týčiacom sa nad ľudským mestom Kamenner. Hrad bol vtesnaný medzi dva kopce pohoria Dračí chrbát. Práve toto pohorie vzbudilo záujem malej Auren, u ktorej pohľad na štíty spustil vlnu otázok.

„Je to skutočný dračí chrbát?“

„Áno, je to chrbát dračej bohyně Terairy, ktorá tu spí,“ odpovedala jej Laethia.

Dievčatko vytreštilo obrovské okálie a smrtene vážne sa spýtalo: „A keď sa zobudí, tak ten hrad vezme so sebou?“

Mardanovi myklo kútikmi úst a Mordelai si odkašlala, aby zahnila smiech. Laethia ich pokarhala pohľadom a láskavo dievčine vysvetlila: „Teraira sa nezobudí, zlatičko. Ona a ostatní stvoritelia spia večným spánkom.“

„To je škoda,“ posmutnela blondínka, „mohol to byť hrad, ktorý by sa vozil na chrbte draka po celom svete. Len si to predstav, teta Laethia, ľudia, ktorí tam žijú, by lietali spolu s Terairou krížom-krážom po Erandione!“

Laethia zahabkala po vzduchu, nevediac, čo nato dievčatku odvetiť. Žasla nad fantáziou toho dieťaťa. Hľadala oporu v Mordelai aj Mardanovi, no poloelfka sa so smiechom vzdialila a nechala Mardana v štychu.

„Ale lietajúce kráľovstvo už predsa existuje, Auren,“ Mardan zmenil tému, aby odviezol pozornosť dievčatka inam, „vysoko nad oblakmi pláva vzduchom Nebeské kráľovstvo, kde leží domovina všetkých našich bohov.“

„Vážne?“ zasvietili jej oči. Vzápätí sa zamračila a nahlas rozmyšľala: „No ale prečo aj Teraira nie je tam hore? Aj ju vyhnali, Mardan? Tak ako nás? Musela si nájsť nový domov?“

Tu sa už zapotil aj Mardan. Počul vzdialený smiech Mordelai a hodil po nej nahnevaný pohľad. Na pomoc mu prišla Laethia so slovami:

„Bohyňa sa tu uložila na spánok preto, lebo sa jej tu páčilo. Tak ako si vy všetci nájdete domov tam, kde sa vám bude páčiť.“

S touto odpoveďou bola Auren konečne spokojná a Mardan s Laethiou si vydýchli, že sa už nevyptuje na nič ďalšie.

Spýtavé pohľady mešťanov Kamenneru ich sprevádzali počas celej cesty dlhokánskymi schodmi až ku bráne. Tam ich privítali lukostrelci na hradbách s otázkami kto sú a prečo prišli. Toto vybavila Mordelai so svojou vznešenou krvou a s odkázaním na kráľa Mezzeiaha. Po hromovom otváraní brány, prejdení rozľahlého nádvorja a vvedení do samotného hradu sa zastavili v sieni.

Mardan si zaujato prezeral miestnosť, bol zvyknutý na ľudský typ stavieb, no predsa mu to prišlo vzdialené. Najviac ho prekvapil trón a či skôr drak vychádzajúci zo steny za ním. Akoby bol číhal na panovníka, ktorý si dovoľí usadnúť naň. Vyzeral temer skutočne, to potvrdila i malá Auren, keď sa Mardana spýtala, prečo sa ten drak nehýbe. On jej šeptom odvetil, že je to len socha a pevne v to dúfal.

„Vítam vás,“ ozval sa hrubý mužský hlas, nepochybne hradný pán, „kráľ temných elfov Mezzeiah mi spomínal, že prídete.“

Všetci sa strhli jeho smerom. Muž v najlepších rokoch so symbolom draka na prsiach a nečakane príjemným úsmevom im náznakom kývol hlavou a prešiel ku svojmu trónu, na ktorý sa spokojne usadil.

„To sa nebojí, že ho spapá?“ zašepkala Auren k Laethii a tá jej len naznačila, aby bola potichu priložením prstu na pery.

„Som princezná temných elfov Mordelai. Kráľ Mezzeiah je môj otec a určite vás oboznámil s tým, v akej veci prichádzame,“ prehovorila znova Mordelai, koniec koncov v tomto mala viac skúseností ako Mardan. Ten zatiaľ mĺkvo stál vedľa nej.

„Áno, hľadáte úrodnú zem, kde by ste mohli v bezpečí žiť.“ Prikývol jej lord a zamyslene si prešiel prstom po brade. „Avšak pôda nepadá z neba, každá služba žiada protislužbu a síce kráľ Mezzeiah je môj priateľ, ani jeho dcére nemôžem poskytnúť zem len tak.“

Poloviční sa zamrveli a Mordelai sa nadychovala, že mu niečo odvrkne, no Mardan ju zastavil. Azda vďaka ich putu, alebo už ju len poznal, vycítil, že jej nie je po vôli takéto jednanie.

„Zeminu vám dám, ak v prípade núdze, ak v prípade napadnutia môjho zámku sa budem môcť spoľahnúť na vašu pomoc. Budete akoby časť môjho ľudu, ak vás povolám, poskytnete mi pomocnú ruku. Na oplátku zas vám ja pomôžem so zariadením dediny a ponechám vám plnú samostatnosť.“ Navrhol lord a skúmavo si premeriaval hŕstku poloelfov. Pohľadom však spočinul na Mardanovi, akoby bol tušíl, že práve on je ich vodcom.

Táto podmienka sa nepozdávala zasa Mardanovi. Majú sa upísať do služby lordovi, ktorý ich využije ako súčasť svojho vojska? Poloviční si predsa už vytrpeli dosť bojov!

„Pri všetkej úcte, lord,“ prehovoril, „polovica polovičných sú deti. Chcete, aby za vás bojovali deti? Navyše zabíjania si už vytrpeli dosť, keď videli umierať svoje rodiny.“

„Teraz nie je obdobie bojov, našťastie žijeme v mieri. Pokým bude rod de Firenzea potrebovať vaše zbrane, môžu sa vystriedať pokojne aj dve generácie.“ Odpovedal lord pohotovo. Očividne bol pripravený na takýto odpor a prichystal si reč, ktorou by obmäkčil nesúhlas druhej strany. Pokračoval: „Chápem váš postoj. No toto je cena, ktorú si pýtam. Splatiť moju pomoc vašou vernosťou. Poloviční budú môcť žiť v Južnom údolí tak dlho, pokiaľ budú ochotní bojovať za rod de Firenzea. Koniec koncov, moja zem bude vašim domov, budete jej súčasťou. Budete teda bojovať aj za udržanie vlastného domova.“

„Je to férový návrh,“ vložila sa do jednania Laethia, „veľkorysý. Nemyslím si, že vo svete je veľa zemepánov, ktorí by prenajali kus svojej zeme iba za vernosť.“ Nakloniac sa

k Mardanovi, potichu mu pošepla: „S takou podmienkou počítaj, nech sa rozhodneš usadiť kdekoľvek. Každý pán bude chcieť, aby si zaňho bojoval. S tým rozdielom, že tento ti podáva pomocnú ruku aj v otázke postavenia domova. Takáto ponuka sa už nemusí opakovať. Využi, že tento rod je zadobre s elfskými národmi skrze kráľa Mezzeiaha.“

Mordelai, ktorá jej rady počula, spokojne pritakala. Mardan cítil, ako naňho tlačí očakávanie lorda, Mordelai, Laethie a všetkých polovičných. Stále sa mu nepáčilo, že majú byť využívaní ako vojaci nejakého lorda, no keď o tom premýšľal, tak lord mal pravdu. Skutočne budú bojovať aj za svoj domov. S takou cenou by sa azda mohol naučiť žiť.

„Tak teda dobre,“ prikývol, „poloviční budú nápomocní vášmu rodu, pokiaľ bude váš rod nápomocný polovičným.“

Lord vstal z trónu a podišiel k Mardanovi, vystierajúc k nemu ruku. Keď si stisli pravice, povedal: „Vitajte doma, kráľ polovičnej krvi a všetci vaši poddaní. Zajtra ráno vezmeme zásoby a zavediem vás do Južného údolia, ktoré sa stane vašim domovom.“

XVI

Južné údolie Dračieho chrbta. Nová domovina polovičných. Už ako samotný názov nahováral, bolo ukryté v objatí hôr, ktoré zároveň chránili zelenú dolinu pred nezvanými hosťami. Náročnejší terén nebol nič, s čím by si poloelfovia neporadili, hoc doviest' materiál od lorda bolo drobnou nepríjemnosťou. Avšak s vidinou domova to zvládli.

Obratné ruky poloelfov sa v okamihu pustili do stavania nových príbýtkov. Detská časť polovičných na čele s Auren si dali za úlohu objavovať okolie. Našli i jazero, v ktorom sa vo večerných hodinách kúpali. Mardan s Laethiou sa spoločnému kúpeľu radšej vyhýbali; niežeby im v tom poslednom nebolo príjemne, vlastne bolo im až príliš dobre a práve kvôli tomu viac nepokúšali šťastenu. No nech sa snažili ako chceli, stále si jeden z nich doprial aspoň neškodný pohľad na toho druhého. Výnimočne to nebol iba Mardan, ktorý visel na Laethii, ale už aj ona ho vo voľnej chvíľke sledovala.

„Mardan, Mardan, Mardan, Mardan, Mardan!“ pišťala Auren celá rozrušená, keď sa s ďalšími deťmi vrátila z jednej potulky. Divoko mávala rukami a rýchlo rozprávala, až jej slová splývali do jedného reťazca, z ktorého sa nedalo nič vyrozumieť. Keďže ale Mardana ťahala kamsi do lesa, pochopil, že ju má nasledovať. Aj Mordelai, Laethia a ostatní poloviční sa náhlili pozrieť, čo deti v lesoch objavili.

Za hustým stromoradím sa im naskytol pohľad na rozsiahle pastviny rozprestierajúce sa na okolitých svahoch. Ich šťavnatá zeleň bola iba kde-tu obohatená o zoskupenie tmavých stromov, sľubujúcich blahodárny tieň počas horúcich letných dní. Skrze pastivny sa kľukatil potok a na jeho brehoch ležali akési kone, vďaka ktorým aj toto miesto získalo svoj názov: *Planiny divokých koní*.

„Aha! Divoké kone!“ vykrikla malá Auren natešene, ukazujúc na ne.

„Kdeže kone! To sú ikari.“ Vyviedla ju aj ostatných z omylu Mordelai. Keďže ako jediná z osadenstva žila v Zemi dračích lordov, dobre poznala tunajšie zaujímavosti a ikari, ako tie tvory nazvala, patrili k jednej z nich. „Nie sú to ani kone, ani jelene, ani levy, ale tak trochu majú od každého niečo.“

„Levy? Ako biele levy?“ zasvietili oči blondavej dievčinke, načo ju Mordelai pohľadila po hlave.

Niekoľko ikari sa prehnalo lúkou a zastalo pri ostatných, čo ležali pri potoku. Aj keď boli ďaleko, elfské oči polovičných detailne videli, že ikari stavbou tela skutočne pripomínajú jelene, na hlave však majú dva dlhé rohy smerujúce dozadu. Hnedá srst' je na chrbte posiatá bielymi bodkami, akoby to boli srnčatá. Chvost je dlhý, zakončený strapatou šticou a krk sa skrýva v hustej bielej hrive, presne ako lauvalské biele levy. Štíhle lanie nohy ich niesli rýchlosťou, za akú by sa nemusel hanbiť ani najlepší kráľovský žrebec.

„Sú nádherné,“ uznal Mardan.

„Sú čudné.“ Mordelai nadvihla obočie v údive nad Mardanovým záujmom o ikari. „Vyzerajú akoby ušli z ríše grifinov, tvory poskladané z viacerých iných druhov.“

„Presne ako my,“ usmial sa na ňu Mardan. „Zdá sa, že medzi našich susedov zapadneme.“

Niekoľko poloelfov sa zasmialo. Aj Mordelaino zamračenie sa rozplynulo.

Odvtedy sa Mardan v myšlienkach neustále vracal na planinu, kde žili ikari. Nedokázal by povedať čím, no divoké kone si ho získali. Chodieval ich sledovať za súmraku, keď zanechali prácu v dedine, a neraz sa mu podarilo na svojej pozorovateľni zaspať. Raz sa zobudil nato, že mu uši oblizujú mláďatá ikari a považoval to za čarovný okamih. Ale len do chvíle, kedy roztopašné mladé zahnal vodca stáda ku ostatným.

Žrebec, ktorého všetky ikari poslúchali ako kráľa, bol pre Mardana nevídaným zjavom. Jeho srst' bola snehobiela a oči červené. Albíni to vo voľnej prírode nikdy nemali ľahké; často sa nedožili dospelosti, zriedkavo sa začlenili do spoločnosti a určite nikdy nestáli v čele skupiny. Mardana tento albín fascinoval. Obdivoval ho zato, že si vydobyl svoje miesto pod slnkom a ukázal svetú, že napriek svojej odlišnosti nie je na odstrel.

V Mardanovom srdci sa zrodila túžba cválať planinou na chrbte tohto žrebca. Nie preto, aby dokázal, že ho pokoril, ale preto, aby spoločne cválali svetom, v ktorom si obaja presadili svoje slovo. Miešanec a albín – dokonalá dvojica odpadlíkov, ktorý mali z okraja spoločnosti padnúť do svojho hrobu, a predsa sú vodcami svojich národov.

Keď sa ku žrebcovi priblížil po prvý raz, ten ho zahnal ďaleko od stáda. Mardan musel vyliezť na strom, aby pred ním ušiel. Každý normálne zmysľajúci tvor by to bral ako výstrahu. Ale Mardan nie. Toľko za ním lozil, až sa ikari napokon vzal a prestal si ho všímať. Zrejme uznal, že ten divný dvojnožec nepredstavuje hrozbu pre jeho stádo, keďže na nich nikdy nezaútočil.

Po pár týždňoch si od Mardana vzal jablko a dokonca sa nechal pohľadiť po dlhom nose. Vyzeralo to, že sa skamarátili, alebo lepšie povedané tolerovali.

A potom sa Mardan pokúsil vysadnúť na jeho chrbát. Zoskočil naňho zo stromu potom, čo ho nakrmil ovocím. Zovrel jeho chrbát stenami i kolenami a prsty si zamotal do jeho hrivy. Niekoľko sekúnd, počas ktorých si ikari uvedomoval, čo sa práve udialo, Mardan dúfal vo svoje víťazstvo. Potom už dúfal len v to, aby sa z planiny vrátil živý, nedolámaný a v jednom kuse. Žrebec totiž začal besnieť. Skákal a vyhadzoval zadkom dohora, aby zo seba zhodil odvážlivca. Netrvalo dlho, kým sa mu to podarilo.

Prudký náraz na zem Mardanovi vyrazil dych a dal základ niekoľkým mordinám – pevne veril, že len modrinám a nie aj zlomeninám. Ledva sa stihol spamätať, už sa nad ním týčili predné nohy žrebca, ani čoby ho chcel udupať.

Pred nešťastím ho zachránila Laethia, ktorá ho počas jeho výletov za ikari vždy sledovala a teraz s ním letela do bezpečia usínajúcej dediny.

„Čo ti šibe?!“ okríkla ho Mordelai, len čo sa jej dostal pod ruky. „Keď sa chceš nechať zabiť, tak stačilo, aby si ostal v Lauvalii! Nemusel si sa terigať po smrť sem!“ Necitlivo ho donútila posadiť sa a dvihla mu košeľu. Postláčala mu chrbát i hrudník, prezerajúc ho zároveň pohľadom. Nevšímala si jeho trhnutie, keď pritisla vyfarbujúcu sa modrinu. Žiadne horšie zranenia však neobjavila.

„Mal si šťastie. Mohol si si dolámať rebrá! Mohla z teba už byť iba placka alebo rozdupaná kaša!“ vyhrešila ho.

Mardan jej zamumlal ospravedlnenie a ona nahnevane odišla.

„Ona sa nehnevá,“ chlácholila ho Laethia, ktorej bolo trápne aj za Mardana, „hovorí z nej strach. Bála sa o teba.“

„Ale hnevá. Je to Mordelai, samozrejme, že sa hnevá,“ vyviedol ju z omylu Mardan a nato sa obaja uškrnuli.

„Musím uznať, že má pravdu. Mohol ťa zabiť. Čo ti to napadlo, skrotiť vedúceho žrebca! Myslíš si, že práve takto uspeješ? Každé zviera by vyplašilo, keby si mu skočil na chrbát a je jedno, koľkými jablkami sa pokúsiš získať si ho.“

„A čo som sa ho mal opýtať, či si na ňom môžem zajazdiť?“

„Mohol si to skúsiť,“ utrúsila, „prečo ho tak veľmi chceš skrotiť?“

Mardan pokrčil ramenami a zistil, že ho to bolí. „Niektoré túžby neviem vysvetliť. Proste sú a ja im neviem odolať,“ povedal Mardan prosto a pocítil, ako mu do líc vystupuje červeň. Predsa aj k Laethii ho hnala túžba, ktorej nedokázal odolať.

Laethia sa zamrvila, vedela, že naráža na ňu a vedela tiež, že je budúca cisárovná a preto si musí držať odstup. Nerada, no postavila sa a jemne ho pohladila po ramene: „Keď už tá túžba je taká silná, daj pozor, aby ti neublížila. Podráždil si toho žrebca, čiže ak k nim chceš naďalej chodiť, musíš byť opatrný.“ Po týchto slovách odišla.

Mardan sa rozhodol vziať si jej slová k srdcu a využiť ich hneď na ďalší večer. Všetko prebiehalo príjemne, no iba dovtedy, kým ho nezbadal vodca stáda. Pamätal si Mardanovu drzosť a prudkým behom ho vyhnal z pastvín preč. Takýmto spôsobom to pokračovalo ešte pár dní, Mardan mal pocit, že svojou hlúposťou sa dostal znova na začiatok. No nebolo tomu úplne tak, mláďatá a zvyšok stáda ho už poznali. Nebáli sa ho, iba zranená pýcha vodcu ho zakaždým hnala preč. Klamal by, ak by tvrdil, že nedostal aj pár kopancov.

Ďalší večer, ktorý skončil vyhnaním z pastvín už sledovalo viacero poloelfov, pretože z Mardanových márných pokusov sa stala večerná podívaná. Dokonca sa uzatvárali aj stávky, či sa mu podarí konečne zlomiť onoho žrebca. Vlastne bola to Mordelai, ktorá túto formu zábavy rozprúdila.

Po ďalšom neúspechu si Mardana odchytil jeden poloelf. Stiahol ho bokom, chytil ho kol krku a podelil sa s ním o svoju myšlienku: „Ten žrebec, ktorého sa snažíš ochočiť. Je to samec, vodca stáda, musíš mu ukázať, že si silnejší než on. Toto nie je skúška dobroty, ale ega. Už si ho raz urazil, už sa k nemu ako kamarát jablkami nepriblížiš. Musíš ho vyzvať na súboj, ako samec samca.“ Veľavravne prikývol svojím slovám a stlačil Mardanovi rameno. „Verím ti, zvládneš to.“

Mardan sa nechápavo zamračil a vyprevádzal pohľadom poloelfa s pochybným nápadom. Ešte pri odchode mu ukázal obe palce navrch, aby vedel, že mu naozaj dôveruje. Akurát na jeho dôveryhodnosti to nepridalo.

Ďalších pár večerov sa nieslo v podobnom duchu. Akonáhle ho žrebec uvidel, okamžite na neho zaútočil. Nebolo žiadneho ovocia, aké by obmäkčilo jeho túžbu po pomste. Mardan začínal chápať, že ten poloelf mal pravdu. Vznešený vodca stáda ho už k sebe nenechá prísť, nech by sa akokoľvek snažil. Zaumienil si, že pri ďalšom stretnutí ho vyzve na súboj. Nevedel si síce predstaviť, ako má bojovať s koňom, ale nejako to pôjde.

„Kedy ťa to prestane baviť?“ zabrdla do neho Mordelai, keď prišiel zo svojho neúspešného lovu. „Myslím, že tie divé ikari by si mal nechať divými. Nesnaž sa ich podmaniť, tak ako sa snažili elfovia nás.“

„Elfovia nás chceli zabiť,“ odsekol jej Mardan podráždene, „toto je predsa dačo úplne iné.“

„No keď myslíš,“ mykla plecami Mordelai, „akurát vziať divokému zvieraťu jeho slobodu je skoro akoby si zabil jeho dušu.“

„Nc, nepreháňaj!“ zahriakol ju. „Zajtra to skúsím poslednýkrát, ak mi to nevyjde, dám im pokoj.“

Mordelai mu na to neodpovedala nič, iba úsmevne prikývla. Spokojná s výsledkom, aký dosiahla.

Nasledujúci deň mu každý poloelf, ktorého stretol, prial veľa zdaru a úspechu. Nechápal, odkiaľ to všetci vedia, kým nezačul Mordelai ako vykrikuje, že dnes je posledný deň, čo bude otravovať ikarov. Zasa všetkých zvolávala ku tipovaniu, kto vyhrá. Či ikari, alebo on. Prevažná väčšina dôveru vo svojho kráľa teda nemala. No Mardan bol pripravený im všetkým ukázať, čo sa v ňom skrýva!

Oná hodina prišla skôr, než by jeden čakal. Oranžové paprsky slnka sa kĺzali pastvinami, akoby sľubovali skvelé divadlo o pýche a páde. Mardan si celý deň prechádzal možné varianty toho, čo všetko by sa mohlo pokaziť a ako z toho vykľučkovať. Inak sa pripravovať totiž nevedel.

Vstúpil na pastviny. Mäkká tráva mu oblizovala členky a v diaľke sa pásli nádherné ikari. Približoval sa k nim pomalým krokom a rozhliadal sa po svojom protivníkovi. Sprvu ho nikde nevidel, no zafučanie nozdier a skríknutie Laethie, že je za ním ho včasne upozornilo.

Obrátil sa a uskočil práve včas. Nasrdený žrebec prebehol okolo neho a po otočení zahrabol naštvane do zeme. Akoby aj on sám sa to chystal dnes ukončiť. Vydal hlasitý zvuk, ktorý sa nedal presne prirovnať ani ku koňovi a ani ku levovi.

Aj Mardan hlasito zaryčal, ani čoby sa snažil zastrašiť svojho protivníka. Ten sa vyšvihol na zadné, zakopal prednými kopytami a rozbehol sa k nemu. Mardan zaťal päste a pevne sa rozkročil. Tvrdým pohľadom sa díval do očí ikara. Sekundy sa pre neho natáhovali a vzdialenosť sa neustále skracovala.

Kdesi v diaľke počul krik a volanie svojho mena, no nevnímal to. Videl len nádherného albína, jeho červené oči a zúrivé fučanie. Bol už temer pri ňom, nezastavoval. Jeho kopytá v rovnakom rytme vrážali do zeminy. Toto bude koniec, ak nezastaví. On to nerozdýchca a predsa sa rozhodol nepohnúť. Až to prišlo. Zrážka.

Srdcervúci krik. Nadávky a ticho.

Mardan ležal na tráve, žrebec stál nad ním prikrčený a tvár mal len pár milimetrov nad tou jeho. Dlhú chvíľu sa na seba dívali a Mardan mal pocit, že v jeho pohľade sa čosi zmenilo. Zazrel tam snáď úctu?

Potom sa mu obraz zahmlil a ani netušil ako dlho o sebe nevedel. Prebral sa na opätovné zavolanie svojho mena, ktoré ani tak nepočul zvonku, ako vo svojej hlave. Uvedomil si, že je to Mordelain hlas. Otvoril oči a pohľad mu ihneď padol na skupinku polovičných s temnou princeznou na čele, ako stoja obďaleč a napäto sledujú, čo sa deje – či vôbec ten stret prežil. Auren plakala a Mordelai ju k sebe tísila, pričom sa mračila na ležiaceho poloelfa. Laethia si skrývala tvár v dlaniach a iba ona sama vie, že strachom stratila zopár sĺz. Poloelf, ktorý Mardanovi tak vehementne radil, sa škeril a znovu mu ukazoval vztýčené palce.

Žrebec ikari ležal spokojne vedľa Mardana a sledoval ho, ako keby ho strážil. Mardan sa ho najskôr zľakol a podvedomie mu radilo ujsť, no ani sa nepohol. Pohľad vzdorovitého albína sa celkom zmenil. Nehľadel na Mardana s hnevom ani so strachom, ale tak normálne – ako na svojho druha, pri ktorom si môže bezpečne poležať v tieni.

Natiahol k poloelfovi hlavu a ovažal mu celú tvár. Odfrkal Mardana a dokonca mu oblizol čelo. Súdiac podľa bolesti, ktorú to v ňom vyvolalo, Mardan pochopil, že po náraze mu na čele navrela hrča.

Skusmo pohladil albína po nose a potom zaboril prsty do jeho hrivy na krku. Pomaly a rozvážne si k nemu kľakol a srdce mu skoro vyskočilo z krku, keď mu položil dlane na chrbát. Ikari sa síce obzrel, no v jeho očiach nebol ani náznak vzdoru, ktorý predtým Mardana takmer stál život.

O chvíľu už Mardan sedel obkročmo na žrebcovom chrbte a upokojujúco ho hladil po krku i medzi ušami, prihováral sa mu.

Ikari sa postavil a všetci poloviční, vrátane Mardana, zhíkli. Žiadny divoký tanec sa však tentoraz nekonal. Mardan uvoľnil kľčovité zovretie, ktorým sa na žrebcovi držal, a vystrel sa. Ikari s ním urobil niekoľko krokov popred strachom nedýchajúcu skupinu polovičných, ani čoby sa pred nimi predvádzal, a Mardan rástol pýchou. Všetkým sa uľavilo.

A potom sa žrebec rozbehol naprieč planinou. Auren sa zase rozplakala, Mordelai střípla a Laethia takmer odpadla. Do uší sa im doniesol Mardanov srdečný smiech. Ikari totiž nebežal, aby ho zo seba zhodil. Iba si natáhoval nohy, cváľal zelenou trávou

s jazdcom na chrbte, preskakoval ponad potok a kľučkoval pomedzi ostatných ikari, ktorí nechápavo dvíhali hlavy od šťavnatej pastviny. Zvedavo natáhovali krky k tomu dvojnožcovi, keď albín zastal uprostred stáda, a Mardan si dovoľil každého z nich pohladkať po nose.

XVII

Oceľová sivá sa miesila s tmavou modrou, na ktorej žiarili malé hviezdy. Pofukoval chladný letný vánok a strapatil chrbty divokých koní. V jeho dychu sa ohýbali i steblá trávy a dali vzniknúť príjemnému nočnému kľudu. Hrdý mesiac poľahky vyliezol spoza hôr a korunoval nielen celej oblohe, ale i planine.

Mardan spokojne sedel vo vlhkej tráve a užasnuto sa díval na milované Ikari. Po svojom úspešnom vyzvaní vodcu stáda sa radšej v dedine neukázal, nemal chuť kaziť si ten príjemný pocit víťazstva Mordelainým karhaním. Ona to asi vycítila tiež a preto ho nechala osamote.

Toto puto a emócie však nezdieľala dračia princezná, ktorá si polovičného kráľa našla. Prichádzala od jeho chrbta a vidiac jeho mesiacom ožiarenú siluetu jej zarážalo v hrdle dych. Opakovala si, že ide za ním len kvôli uznaniu v odvážnom kroku proti žrebcovi, no skracujúca sa vzdialenosť v nej túto naivnú myšlienku lámala. Uvedomovala si, že od ríše Spelenov spolu veľmi netrúfili čas a jej to akosi začalo chýbať.

„Mardan, kráľ polovičných, ten ktorý skrotil ikari z planiny Divokých koní.“ Prehovorila Laethia, čím na seba upútala jeho pozornosť a posadila sa vedľa. „My ostatní len užasnuto pozeráme, ako sa plní všetko, čo si vytýčiš za svoj cieľ.“

Mardan sa strhol, pretože ju vôbec nepočul prichádzať a iba vďaka noci sa mu podarilo skryť rumenec na lícach z jej komplimentu. Zamrvil sa a odkašľal si, aby bol schopný zareagovať inak, než malý chlapec. „Je to... Ja... Ehm. Mal som šťastie.“

Laethia sa pobavene zasmiala na jeho rozpakoch a zapozerala sa smerom, akým aj on. „Naozaj máš obdivuhodnú silu a neoblomnú vieru vo svoj cieľ. Až ti to závidím,“ zamĺčala sa na chvíľu a potom sa obrátil naspäť k nemu dodávajúc: „skutočne krásny výkon s tým ikari, aj keď nemôžem povedať, žeby polovičným bolo tvoje bláznovstvo ukradnuté. Ani mne nebolo, vážne, tá čelná zrážka... Mala som strach.“

Mardanovi jej slová polichotili. Páčilo sa mu, že Laethia oňho mala strach, lebo to v jeho ušiach znamenalo, že jej na ňom záleží. „Bála si sa o mňa?“ uistil sa a ona najskôr prikývla a potom jej došlo, že toto tvrdnie má aj skrytý význam. Tiež očervenela a pocítila rovnaké rozpaky, do akých zvyčajne dostávala ona Mardana. Teraz sa karta obrátila.

Uhla mu pohľadom a zadrmlila: „Samozrejme, že som sa bála. Si teraz jeden z elfských vládcov, si kráľ polovičnej krvi. Bolo by, bolo by to ošemetné, keby si...keby sa ti niečo stalo. Teraz nemôžeš len tak riskovať, to...“ Všetmožne sa snažila, aby jej strach pôsobil vecne, ale nedokázala oklamať ani sama seba. Keď sa Mardan zrazil so žrebcom, krvi by sa v nej nedorezal, takmer odpadla strachom. Svojim vlastným strachom o muža, ktorý sa jej každým dňom dostával viac a viac pod kožu.

Aj keď bola plná rozpakov, vznášalo sa vôkol nej tajomné čaro. Aspoň v Mardanových očiach určite. Celkom sa v jej kúzle stratil. Tak, ako už neraz predtým. Ale tentoraz sa odvážil na viac, než len bezduché obdivovanie jej krásy. Pobozkal ju. Vedel, že si dovolil priveľa, a predsa mu to prišlo prirodzené a správne.

Laethia ostala v šoku. Hoci mala Mardana rada a jej roztopašné dievčenské srdce si tento okamih v tajnosti prialo, prekvapilo ju, že sa naozaj stal. Neopovážila sa pripúšťať si Mardanovu blízkosť kvôli tomu, kým bola a kým sa mala stať: budúca cisárovná zasnúbená s Halatirom... Ale teraz, keď jej Mardan dokázal, že k nej chová rovnaké city, aké sa ona snažila utajiť aj sama pred sebou, si priala jediné: aby nebola takou dôležitou dračou elfkou. Zatúžila po možnosti preskúmať tieto city, ktorých sa jej v živote s Halatirom nikdy nedostane. Z tej nespravodlivosti sa jej zaleskli v očiach slzy.

Mardan sa od nej okamžite odtiahol. Nečakal, že ju rozplače. Vlastne ani nevedel, čo čakal: azda že sa mu princezná hodí okolo krku? Uvedomil si, že jednal unáhlene.

„Odpusť,“ šepol a poodsunul sa od Laethie bokom, aby ju viac neznervózňoval, aj keď jeho telo sa od nej nechcelo ani trochu vzdialiť. „Viem, že sa chovám nevhodne,“ riekol, keď už bol v bezpečnej vzdialenosti, „no vždy, keď som v tvojej blízkosti, srdce mi ide vyskočiť z hrude. Nedokážem ho utíšiť. Zamiloval som sa do teba.“

Bol by radšej, keby sa tomu zasmiala, keby ho hoci aj vysmiala ako podradného miešanca – ale ona sa hlasno rozplakala. Mardan zrazu nevedel, čo má robiť. Má ju objať a utíšiť, ako mu vravelo srdce? Alebo má poslúchnuť rozum a radšej sa k Laethii nepribližovať?

V hlave sa mu ozývali Mordelaine upozornenia, aby dal od princeznej ruky preč. Rozhodol sa poslúchnuť. Vedť predsa teraz ju rozplakal, tak čomu by už len prospelo, keby do toho ešte viac vrtal? Trápil by ju i seba.

Postavil sa a dal na odchod, keď vtom ho zastavila Laethia. Objala ho od chrbta a hlavu zaborila do jeho ramena. Jej horúce slzy mu presiakli cez tuniku na kožu.

„Ach, Mardan...“ zaúpela a po niekoľkých vzlykoch pokračovala: „Ako veľmi si teraz prajem byť niekým iným!“

Mardan sa k nej obrátil a Laethia si schovala tvár do dlaní.

„Mám ťa rada, Mardan, ale aj keď si to veľmi prajem, nemôžem ti city opätovať. Som budúca cisárovná a navyše som zasnúbená s Halatirom.“

Poloelf jej chytil ruky. Znovu ho príjemne prekvapilo, ako jej pokožka hreje. Oslobodil jej tvár zo skrýše dlaní a zaboľelo ho vidieť, ako jej po tvári stekajú slzy. Rovnako ho boleli jej slová. Povedal: „Ja viem, Laethia. Bolo ti to predurčené. Nikto sa ťa nepýtal, či to chceš. Rovnako ako sa nikto nepýtal polovičných, či chcú byť prenasledovaní.“

Laethia dvihla pohľad a máličko sa naňho zamračila. Zatiaľ nechápala, kam týmto rozhovorom Mardan mieri.

„Rútili sme sa do záhuby, kým sme nevzali svoj osud do vlastných rúk. Pozri sa na nás teraz. Stavíme svoj nový a už aj ozajstný domov. My držíme opraty osudových koní.“

Opakom ruky jej zotrel slzy z líc a dodal: „Nedovoľ, aby o tebe rozhodovali proroctvá. Nie ak ti srdce velí ísť inou cestou.“

Laethia naňho pozerala s nádejou v očiach a na okamih to skutočne vyzeralo, že sa nechá viesť jeho slovami. Určite si to aspoň priała. Potom si sťažka vzdychla a cúvla pred Mardanovými dotykmi. „Kiežby to bolo také jednoduché. Vzhlíada ku mne priveľa hláv nato, aby som sa im otočila chrbtom.“

„Takže kvôli nim budeš nešťastná?“

Laethia sa smutne pousmiala. „Nie som taká voľná ako ty, Mardan. Váž si, že máš slobodu rozhodovať o sebe sám. Dračia elfka túto slobodu nemá.“

Mardan sa nenechal odradiť. Teraz už vedel, že Laethia túži po inom živote, nie po tom, čo jej predurčili hviezdy. Dávalo mu to nádej a on sa jej nehodlal vzdať. „Tak si ju vezmi. Pochádzaš z najváženejšieho rodu elfských ríš, pôvodom máš najbližšie k bohom. Kto iný ti môže dať slobodu, ak nie ty sama? Laethia...“ Znova k nej podišiel stisol jej dlane vo svojich. Mal na jazyku opätovné vyznanie lásky a túžil ju zase pobožkať a zovrieť v náručí. Vycítil však, že by ju tým mohol vyplašiť a tak iba povedal: „Aspoň mi sľúb, že o tom budeš premýšľať. Nič viac od teba nežiadam, do ničoho ťa nenútim. Iba o tom premýšľaj, dobre?“

Laethia nepatrne prikývla a Mardan v tom geste pocítil obrovskú nádej.

Vtom začuli hlasité odkašľanie a obaja pozreli smerom, odkiaľ prišlo. V žiare mesiaca tam stála Mordelai s rukami založenými vbok a nervózne podupávala jednou nohou. Elfské oči aj napriek tme dobre videli, že sa tvári nazlostene.

Mardan s Laethiou od seba odskočili, akoby ich pristihla pri niečom nekalom – vlastne to ďaleko od pravy nemalo – a zatiaľ čo Laethia si rozpačito zakladala vlasy za uši, Mardan vzpurne zdvihol bradu. Bol pripravený čeliť Mordelainmu hnevu. Aspoň si to myslel. Štipľavý úder, kedy bola pokorená jeho pýcha, mu tú myšlienku veľmi rýchlo vzal. No druhé mľasknutie dlane o líce pokračovalo vzápätí, lež už na tvári princeznej.

„Môžete mi vysvetliť, čo tu robíte?“ zavrčala Mordelai. „Môžete mi vysvetliť, na čo myslíte? Princezná dračích elfov,“ švihla zlostne pohľadom k šokovanej Laethii, „a vyhnanec elfskej ríše?“ Ponechala si dramatickú pauzu, kedy obaja previnilci sklonili pohľady k zemi.

„Prišli ste snáď o rozum? Vy dvaja spolu nemôžete byť! Laethia, veď si zasnúbená! Vieš čo by Halatir s nami spravil, kebyže sa dozvie, že tu paktuješ s miešancom?“ Zahriakla sprvu princeznú, no potom sa obrátila k Mardanovi, ktorý chcel Laethiu brániť, no ona mu nedala možnosť. „A ty! Namiesto bláznovstiev s ikari a tvorením naivných ilúzií by si sa mal venovať svojmu ľudu! Máme miesto, máme domy, no zaiste si si nevšimol, že prichádzajú ďalší poloviční! Veľmi rýchlo sa v elfských ríšach rozkríkla fáma o korunovanom bláznovi, kráľovi polovičných. Tak buď kráľom Mardan a nie zaľúbeným faganom s hlavou v oblakoch!“

XVIII

Po Mordelainom výstupe sa Mardan s Laethiou opäť odcudzili. Podobne, ako keď ich vyrušila v spelenských jaskyniach. S tým rozdielom, že Mardan jej tentoraz nebol vďačný za prerušenie čarovnej chvíle s Laethiou. Myšlienka nato, že koná nevhodne, mu

vôbec neschádzala na um. Pre neho bolo zblížovanie s princeznou také prirodzené, že to jednoducho nemohlo byť nesprávne! Neustále po nej pokukoval, aj keď nevyhľadával spoločné stretnutia. Nechával jej priestor na premýšľanie, ktoré mu slúbila.

Laethia veru mala o čom premýšľať. Mardan jej ponúkal slobodu, po ktorej odjakživa túžila: slobodu rozhodnúť o sebe sama. Ukázal jej, ako chutí život, ako vyzerá svet za hranicami elfských ríš. Videla trpezlivosť, s akou si počkal na spriatelenie so žrebcom ikari a uvedomovala si, že s rovnakou trpezlivosťou čaká na ňu. V duchu si priala, aby sa mu naozaj splnilo všetko, čo si zaumieni: pretože to by sa splnilo pranie nielen jemu, ale aj jej.

Ak sa niekomu vyhýbala, tak to bola Mordelai. Istým spôsobom sa pred ňou hanbila, že ju načapala v súkromí s Mardanom. Zároveň sa v nej ale čosi priečilo. To čosi, čo ju naposledy priviedlo do výbuchu emócií v Lesoch Lauvalie. Zhodou náhod to bolo tiež s Mordelai. Zdalo sa, že temná princezná vedela brnknuť na najcitlivejšiu strunu. V Latehii sa ozýval nesúhlas s tým, že opäť o nej rozhoduje niekto iný, aj keď je ďaleko od cisárskeho dvora. Tentoraz ju Mordelai kárala ako malé dieťa, ba dokonca jej uštedrila facku! Nikto si nikdy nedovolil vzťahnúť ruku na dračieho elfa a táto drzá dcéra kráľa Mezzeiaha si robí, čo sa jej zachce! Ale najmä – hovorí Laethii, čo by mala a čo nemala robiť. A to dračej elfke dvíhalo žlč. Keď nemusela, s Mordelai sa nestretala a počas spoločných večerov pri ohni sa radšej vzdialila do súkromia nočného lesa.

Takouto tichou domácnosťou pokračovali aj nasledujúce týždne. Chýr o skupine polovičných, ktorí sa usadili v Dračom chrbte, sa rozniesol po celej krajine a postupne aj za jej hranice. Sem-tam sa v Južnom údolí objavila nová tvár poloelfa alebo polovičného corvida, falconida či iného miešanca zo širého sveta. Niektorí sa prichádzali len zo zvedavosti pozrieť na počín, ktorý spája polovičnú krv do jedného národa. Iní vstúpili do Mardanovej dediny s nádejou na nový domov a Mardan nikoho neodmietol. Zakrátko sa ich malá skupinka rozrástla na päťdesiatčlennú zbierku všetkého, čo v sebe nieslo krv dvoch a viacerých rás. Vždy, keď sa už zdalo, že dedina je tesne pred dokončením, prišiel niekto ďalší a stavala sa nový dom. Lord de Firenzae, ktorý čas od času prišiel skontrolovať práce v údolí, iba neveriacky krútil hlavou nad tým, kedy sa stihli poloviční tak rozmnožiť. Ani náhodou sa však nestražoval: čím viac polovičných, tým viac obrancov jeho panstva.

Jedného večera sa ocitol v Mardanovej osade na jeho pozvanie. Konala sa oslava nového domova, pretože drevenice, ktoré sa začali stavať ako prvé, už boli dokončené. Mordelai Mardanovi našepkala, že by bolo vhodné pozvať na oslavu aj lorda, keďže práve ten im umožnil usadiť sa na tomto mieste. A tak bol lord zrazu tam a uznanlivo chválil Mardanov ľud za kusisko dobre odvedenej práce. Kráľ polovičnej krvi ho pozval k ohňu, na ktorom sa opekala štedrá večera, a lordovi sa až v očiach zaiskrilo.

„Dobré mravy veru poznáte a ako vidím, objavili ste už aj bohatstvo okolitých lesov,“ skonštatoval pri pohľade na opekajúcu sa divinu.

Tí, čo večeru ulovili sa šťastne zazubili a všetci sa nedočkavo zhlukovali k ohňu.

„Áh, nádherne to vonia,“ oblízal sa lord, „ale aby nám správne šmakovalo, mali by sme žalúdok prečistiť.“ Kývol na svoj sprievod a tí doniesli niekoľko fliaš s akousi tekutinou.

Jedna z nich skončila aj v rukách Mardana. „Čo to je?“ spýtal sa, keď vytiahol korok a pričuchol si k nápoju. Bol ostrý a oči mu zaliali slzy. Jakživ také nič nestretol.

„To, drahý priateľu, to je pýcha Kamenneru,“ odvetil mu lord a úsmevne sa nadýchol vône, narozdiel od Mardana s ním to nič nespravilo, „nech naše vzťahy ostanú i po generáciách takto priateľské.“ Prehovoril lord ťukol si hrdlom fľaše o Mardanovú a napil sa nápoja.

Všetci jeho gesto napodobnili a rázom sa okolím rozniesol kašeľ. Tí, čo fľaše v rukách nemali a iba sledovali svojich priateľov, sa teraz báli napíť. Nakoniec sa však napili i oni, aby neurazili lorda.

„Dračí dych, nenazýva sa tak pre nič za nič,“ zasmial sa úprimne lord a rozťahal ruky. „Nejako som očakával, že dnes sa bude oslavovať, moje kosti mi to napovedali. Doniesol som vám ochutnať najlepšie víno a pivo z Kamenneru. Dnes sa pije na dlhé priateľstvo,“ krátko zauvažoval, ako ich nazvať, pretože polovičnými ich volali elfovia, od ktorých ušli, no potom mu nové meno prišlo na um samé, „Južanských lovcov a rodu de Firenze.“

Poloviční sa pousmiali, páčilo sa im, že lord nepoukázal na ich zmiešanú krv. A tak sa dopili fľaše Dračieho dychu, naplnili sa bruchá divinou a mohla začať zábava. Hudobníci sa chopili fláut, manodlín i bubnov. Nocou zazneli zvuky príjemnej hudby, ktorá volala do tanca.

Mardan sa ani nemusel namáhať hľadať svoju vysnívanú tanečnicu, sedela oproti nemu a ich oči sa opäť raz stretli v dlhom súvislom pohľade. Nebolo viac potreba, obaja sa vyšvihli na nohy, ignorujúc zamračený zrak Mordelai a pustili sa do tancovania.

Po tomto momente Mardan túžil, odkedy Laethiu zazrel a ona sa zas s rumencom nechala viesť. Blízkosť toho druhého nasýtila okolie vášňou a zježila chĺpky na rukách. Hoc poloelfovia hrali rýchlo, tejto zaľúbenej dvojici to vôbec neprekážalo, ba čo viac, do ich tanca to donieslo dravosť. Túžbu, doteraz schovávanú za maskou povinností a spoločenského postavenia.

Flauta vzala všetky zábrany, mandolína roztriasla srdce a bubny sprevádzali dotyky. Tancovali. Kráľ polovičnej krvi a princezná dračích elfov, ktorí počas tejto noci boli len mužom a ženou.

Čoskoro sa celá plocha okolo ohňa premenila na parket hemžiaci sa tanečníkmi. Auren tancovala v kruhu s ďalšími deťmi a dokonca sa ušlo aj Mordelai: za hlasných protestov ju nekompromisne vytiahol na nohy lord de Firenzae. Mala síce snahu stále kontrolovať Mardana s Laethiou, no potom sa jej celkom stratili v dave a lord do nej stále lial dúšky Dračieho dychu, takže zakrátko už nemala poňatia o tom, kde sa tí dvaja nachádzajú.

Mardan s Laethiou jej zaneprázdnenosť vďačne využili. Odtancovali pomedzi ostatných preč z parketu, obišli hudobníkov a napokon sa stratili v noci. Zvuky veselej spoločnosti sa im vzdľaľovali a oni ruka v ruke kráčali preč od bujarej oslavy.

„Myslím, že takto vyzerá šťastie,“ riekla dračia elfka, keď sa prechádzali pomedzi chalupy. Z tváre jej neschádzal radostný výraz a pery žiarili v úsmeve. Líca jej trochu horeli od tanca a od Dračieho dychu. Nočný vánok jej ich príjemne chladil.

„Pre mňa určite,“ súhlasil s ňou Mardan, nespúšťajúc z nej oči. Vo svetle mesiaca bola bledá ako krehká porcelánová bábika a pripadala mu ešte krajšia než kedykoľvek predtým.

„Aj pre mňa,“ priznala ona, „dnes večer som konečne sama sebou. Robím to, po čom moje srdce túži. Je to nádherne oslobodzujúce.“ Zhlboka sa nadýchla a vydýchla, úkosom pozrúc na Mardana. Bolo zjavné, že ešte chce niečo povedať, iba nato zbiera odvalu.

Mardan povzbudivo prikyvoval, čakajúc, čo z nej ešte vylezie.

„Rozhodla som sa...“ začala a hlas jej zlyhal, akoby stále váhala, či má svoje rozhodnutie vysloviť. Odkášľala si a prezradila mu: „Nestanem sa cisárovnou. Nie je to cesta, ktorou chcem ísť.“

Hoci v to Mardan dúfal, predsa ho prekvapilo, že sa Laethia takto rozhodla. Obzväšť po poslednom Mordelainom výstupe.

Laethia pokračovala: „Úzkoprso som kráčala za osudom, ktorý mi vyvolili hviezdy a vôbec som nepripúšťala inú možnosť. Bola som pod veľkým tlakom a táto cesta za novým domovom pre polovičných bola pre mňa útekom. Útekom od očakávaní, ktorými mi moje okolie ťažilo plecيا. Tu som zistila, že vrátiť sa na cisársky dvor nie je to, čo chcem. Chcem ostať v Južnom údolí s polovičnými. S tebou. Ty si mi ukázal... život. Ukázal si mi, aké je skutočne rozťahnuť krídla a vyletieť zo zlatej klietky, v ktorej ma celý život chovali. Nechcem sa do nej viac vrátiť. Chcem žiť tu. Tu medzi všetkými týmito polovičnými. S tebou po boku.“

„Myslíš to vážne?“ uistil sa Mardan a len čo mu Laethia prikývla, objal ju. Šťastie sa mu rozlialo žilami a rozbúšilo jeho srdce ako splašený zvon. Teraz už nedbal na nevhodnosť či unáhlenosť svojho konania. Pobožkal Laethiu a vychutnával si sladkú chuť jej opätovaných bozkov.

Tak dlho čakal na tento okamih! Neistota, ktorá ho trápila, bola razom preč. Zničila ju láska, ktorú už viac nemusel držať v úzadí, ale vypustil ju a ona sa chovala ako tiger pustený z reťaze. Radovala sa zo svojej voľnosti a rozosievala okolo seba šťastie. Celkom pohltila oboch *poloelfov*, ktorým ani vo sne nenapadlo jej viac vzdorovať. Zaviedla ich do Mardanovho príbytku, kde za sebou zavreli dvere a nechali sa unášať vzájomnou príťažlivosťou.

Hoci sa zdalo, že svedkom ich zblíženia je iba nemá luna na nebi, bol tu ešte jeden pár očí, ktorý mladú lásku sledoval. Mordelai sa vzdialila od veselého osadenstva, keď jej krvné puto napovedalo, že Mardan s Laethiou osameli. Snažila sa ich urýchlene nájsť, ale bolo už neskoro. Mardan s Laethiou jej zmizli za dverami a ona by dala neviemčo zato, aby

mohla rovnako zatvoriť dvere aj pred cítením. Vďaka spojeniu, ktoré s Mardanom uzatvorila, vedela o všetkých jeho pocitoch aj napriek tomu, že sa pred svetom skryl do súkromia svojho príbytku.

Vášeň, akou sa s Laethiou miloval, doháňala Mordelai k šílenstvu. O tento účinok krvného puta teraz naozaj nestála. Uniknúť pred ním však nemohla. Neostávalo jej iné, než prečkať vojnu pocitov vo svojom vnútri a snažiť sa pritom nezbláznit'.

Krv jej vrela láskou, ktorú precíťoval Mardan a ona sa triasla ako v horúčke. Nie však láskou. Triasla sa hnevom, že napriek jej upozorneniam sa Mardan s Laethiou zaplietol. A triasla sa žiarlivosťou. Radšej by zhltna kliniec, než aby to priznala, no Mardanovi tajne závidela. Závidela mu jeho slobodu a možnosť zamilovať sa. On mal voľné krídla, ktorých let si riadil sám, pričom ona mala proroctvo. Síce nehovorilo o láske, iba o dieťati, no kto by už len chcel ženu, čo nie je schopná povíť potomka? Už dávno sa rozhodla neskúšať svoj osud a nehľadať lásku tam, kde nebude mať budúcnosť. Bola s tým zmierená, nebola určená na romantický, či rodinný život.

A predsa keď prišiel Mardan a ukázal jej tieto pocity, bolelo ju srdce. Chcelo sa jej plakať, keď cítila vášeň medzi ním a Laethiou. Chcelo sa jej kričať, keď si uvedomila, že tieto city nikdy nebudú patriť jej a nech sa snažila akokoľvek nemohla prestať žiarliť.

Ráno pre Mordelai prišlo omnoho skôr, než by si bola priala. Šteklenie v žalúdku, ktoré môže vyprovokovať iba pohľad zamilovaného človeka na svoju polovičku, ju upozornilo, že aj Mardan práve vstal. Znechutene prevrátila očami a posadila sa. Dost' dlho trvalo, kým sa Mardan včera v noci upokojil a ona sa medzitým prechádzala v lese, kde napokon na mäkkom listí i zaspala.

Teraz však, rovnako ako Mardan, i ona bola hore. Uvažovala, či za ním má zmysel ísť, či mu vlastne má vôbec vynadať, pretože teraz... Teraz už nebolo cesty späť. Tí dvaja hlupáci prekročili hranicu, ktorá im už nedovolí ísť od seba.

Vstala a vykročila k ruchu zobúdzajúcej sa dediny. Jej vlastné pocity úzkosti, zlosti i sklamaní sa bili s Mardanovou zamilovanosťou. Bolo to neznesiteľné! Hlavne ten roj motýľov v podbrušku. Hlasito kliala a rozhodla sa predsa len za Mardanov zájsť, keď už je taký blbec, že sa spustí s budúcou cisárovnou, budú! No ona zasa nemusí vedieť o každom ich dotyku!

Zazrela ho vo dverách, práve sa dakde chystal ísť. Absolútne ju nezaujímal kam, ráznym krokom k nemu podišla a bez zbytočných zdvorilostí vychrlila: „Nauč sa kontrolovať! Idiot! Nemusím vedieť o všetkom, čo sa medzi vami deje!“ Otočila sa na päte a rovnako nasrdene vykročila preč.

Mardan ostal stáť na mieste ako prikovaný. Zloba jeho pokrvnej sestry ho celého obarila a v jej horúčosti zhoreli do tla všetky príjemné pocity, s ktorými sa prebudil. Chvíľu mu trvalo, kým bol schopný pohybu, no keď ho nohy konečne začali poslúchať, dohnal Mordelai a položiac jej ruku na rameno, oslovil ju:

„Počkaj, počkaj, ako si to mys...“ Nestihol dokončiť otázku, ako to myslela, pretože Mordelai sa prudko zvrtila a spolu s jej namosúreným pohľadom do Mardana

vrazila i obrovská vlna silného znechutenia. Chytil sa za žalúdok a v miernom predklone predýchaval nával nepríjemných pocitov v sebe. Miestami si pomyslel, že sa hádam pozvracia, no k ničomu takému nedošlo.

„Nepříjemné, čo?“ bodla doňho Mordelai ostrým jazykom. „Presne takto mi bolo celú noc kvôli tomu, že si si v noci na sebe neudržal nohavice!“

Mardan na ňu vypleštil oči, kým pokračovala: „Uvedom si konečne, že naším putom sa prenášajú všetky naše cítenia a myšlienky, ak si nato nedáme pozor. A ty si si minulú noc veru nedával pozor na nič! Nauč sa ovládať sám seba i svoje pocity. Myslíš si, že ma baví cítiť tvoju bolesť, keď ťa prevalcuje ikari? Alebo tvoje potešenie v Laethiinej náruči? Tak si teraz vyžer, aké to je, keď sa nekontrolujem ja. Dúfam, že ťa to naučí dávať pozor nato, čo robíš a možno sa začneš aj kontrolovať.“

Uhla sa mu, aby sa neopieral o jej rameno a dodala: „Naposledy ťa varujem, Mardan. Pošli Laethiu preč. Zahrávaš sa s ohňom, v ktorom zhoríme my všetci. Hráš na polí proti veľmi mocným protivníkom. Ako kráľ nemôžeš ohroziť svoj ľud kvôli vlastnej sebeckej túžbe.“

Mardan sa niekoľkokrát nadýchol, zaháňajúc pachuť žlče v ústach, a zahabkal: „Ale... Laethia tu chce ostať s nami, so mnou... Chce sa vzdať cisárskeho dvora.“

Mordelai ohúrene zaklipkala očami. Na chvíľu dokonca zabudla rozprávať. Len čo prišla ku slovu, koktala: „To-to nemôže. Hviezdy ju vyvolili čoby cisárovnú. Nemôže obísť svoj osud!“

„Och, Mordelai, čo máš furt s tým osudom! Už aj Laethia pochopila, že každý je sám strojcom svojho života. Nie hviezdy, nie osud, nie veštkyňa z Nočnej ríše. Každý si píšeme svoj príbeh.“ Mordelain hnev v jeho vnútri sa stupňoval jeho vlastnou zlosťou a Mardan mal zrazu pocit, že si musí do niečoho udrieť, aby si uľavil. Iba však naprázdno popraskal hánkami.

Mordelai krútiac hlavou riekla: „To je iba ilúzia, ktorej prepadávame vo chvíľach, kedy máme pocit, že žijeme podľa svojich prestáv. Nikto z nás však svoj osud neprekabáti. Ani ja, ani ty, ani Laethia. Akurát bude viac trpieť, keď sa o to pokúsi a potom zistí, že sa to nedá. Zrazí ju k zemi z výšin, v ktorých s tebou lieta. A teba tiež.“

„Ty iba žiarliš a závidíš nám našu lásku!“ vybuchol Mardan a nahnevane od nej odišiel. Vrátil sa späť k Laethii, ktorá ho ako jediná chápala. Aspoň to si vo svojej rozbužarenej hlave myslel. Mordelai samozrejme poznala všetky jeho myšlienky i pocity, keďže ich pred krvným putom ukryť nevedel. A spôsobovali jej rovnaké muky ako včera večer. Ba ešte väčšie práve preto, že Mardan trafil klinec po hlavičke.

Mardan nasrdene vliezol do domčeka a hlasito zabuchol dvere, aby bolo jeho pokrvejnej sestre jasné, že sa s ňou viac nechce rozprávať.

Laethiou prekvapením až trhlo a nechápavo sa mu prizrela: „Čo sa stalo?“

„Mordelai sa stala!“ vyštekol a rozladene sa prechádzal z miesta na miesto, aby sa tým snád mohol upokojiť.

Laethia sa prikryla dekou a prisunula sa na roh postele. „Chceš sa o tom porozprávať?“ spýtala sa ho a zastavila jeho nervóznou chôdzou chytením jeho dlane.

On si povzdychol a venoval nádhernej Laethii dlhý pohľad, kým prehovoril: „Mordelai nás nechápe. Stále omieľa osud a že mu nikto neunikne.“

Laethia chápavo prikývla: „Nedokáže vidieť iný uhol, pretože ona sama osudu neunikla.“

Mardan sa spýtavo zamračil. Laethia mu rozpovedala: „Mordelai bolo veštené, že nikdy nepovije mužovi dieťa, ale aj tak sa stane matkou mnohých. No a keď sa pozrieš na polovičných... tak áno, Mordelai sa už stala matkou mnohých. Tunajšie siroty v nej vidia svoju matku a všetci poloviční ju nasledujú ako matriarchu.“

Mardan netušil o tomto proroctve, ktoré Mordelai odrezalo od možnosti mať vlastnú rodinu. Nepáčilo sa mu, že Mordelai sa riadi niečím takým. Hnevalo ho, že životy týchto dvoch princezien – Mordelai a Laethie – tak pevne určujú veštby. Rozhorčene riekol: „To je hlúposť. Iba zhoda náhod. Nikto predsa nehovorí, že by nemohla mať aj vlastné deti.“

„No... ale ona ich nemá. A hovorí to Hviezdna veštkyňa.“

„No tak, Laethia! Myslel som, že ty už vidíš ďalej než po tieto proroctvá. Ved' sama sa teraz vzpieraš osudu.“

„Pokúšam sa o to,“ prikývla princezná, „no najväčšia skúška je aj tak ešte predo mnou. Musím sa vrátiť na dvor, kde sa zrieknem cisárstva. Ale čo tým spôsobím, čo sa stane potom, to si netrúfam ani odhadnúť. Je iba mojím zbožným práním, aby som sa sem naozaj vrátila a žila tu s tebou.“

Poloelf si k nej kľakol, uchopiac jej dlane, a zadíval sa do jej ohnivých očí so slovami: „Kiežby som tam mohol ísť s tebou. Chcem ťa chrániť pred každým, kto tam na teba striehne. Podporiť ťa v tvojom rozhodnutí.“

Laethia ho pohladila po líci. „Lenže to nemôžeš,“ zašepkala ľútostivo, „aj keď je všetko, čo sme na tejto ceste zažili, krásne a čarovné – nemôžeme zabúdať nato, kým si v očiach cisára a všetkých elfských hliadok. Vyhnancom.“

XIX

Elfský jazdec hnal koňa nocou i dňom, aby čo najrýchlejšie priniesol nové správy svojmu pánovi. Keď konečne zosadol na nádvorí Lauvale, nechal svojho žrebca oddýchnuť a on sám pokračoval peši k palácu princa Halatira. Ohlásili ho a veľmi rýchlo bol prijatý a to aj napriek pokročilej nočnej hodine.

Približujúc sa k dračiemu princovi, nervózne preglgol. Žiadny posol nerád nosil zlé správy. Obzvlášť Halatirovi. Mal totiž vo zvyku potrestať posla, ako keby ten mohol za nepríjemnosť, ktorú správa obsahovala. Nešťastník, ktorému prischlo sledovať princeznú Laethiu do Zeme dračích lordov, sa už videl v najhlbšej temnici, keď si uvedomil, aké noviny svojmu princovi nesie. Sprvu dokonca bojoval s nutkaním ujsť a vziať si tajomstvo princeznej Laethie so sebou. Pred Halatirom by sa však nikde neukryl a preto sa priplazil s novinkou, ktorú máličko okresal o detaily.

„Počúvam,“ povzbudil ho Halatir do rozprávania, keď sa pred ním posol uklonil.

„Sledoval som princeznú, ako ste nakázali,“ načal stroho posol a pomaly sa narovnal, hoc pohľad mal stále zabodnutý v zemi, aby nevidel na princovu tvrdú tvár, „nikto ma nevidel a ani nepodozrieval. Princezná si zvykla medzi polovičnými viac, než by sa patrilo vzhľadom na jej vlastné slová, že im iba pomôže zabývať sa. Zachutil jej prostý život, počul som, ako sa zhovára s tým vyhnancom, žeby chcela ostať s nimi. Žeby sa chcela zrieknuť svojho nároku na trón a vzoprieť sa tak osudu predurčeného Hviezdnou veštkyňou.“

Aj sám posol bol prekvapený ako to z neho nakoniec vyšlo všetko von. Plynulo a prirodzene, bez zaseknutia, i keď details o spoločnej noci medzi Laethiou a tým miešancom si posol nechal pre seba. Mal svoj život priveľmi rád nato, aby bol úplne úprimný.

Halatir však mlčal, mlčal pridlho, preto špeh zdvihol pohľad a zazrel bledého princa. Ťažko povedať, či mu prišlo zle, alebo mu iba zúrivosť vytiahla farbu z tváre, no nevyzeral vôbec dobre. Špeh sa zatackal a o krok ustúpil, tušiac príchod desivej búrky. V očiach budúceho cisára sa totižto začal blýskať oheň. Oheň mu vrel aj v žilách, pulzoval mu v ušiach, avšak nevybuchol navonok. Založiac si ruky za chrbát, narovnal sa a pohrdavo dvihol bradu nahor. Nahlas nič nepovedal, no pojal podozrenie, že prostý miešanec nebude taká nevinná postavička ako si myslel. Laethia by predsa sama neprišla s takou veľkou zmenou – nie potom, čo bola odhodlaná zmieriť sa so svojím bratom, aby spolu dobre vládli. Nieкто ju k tomu musel naviesť a ten nieкто niesol meno Mardan.

Rozhohol sa urobiť tomu koniec. Miešancovi i Laethii pripomenie, kde je ich miesto. „Zavedieš ma do tej ich osady. Ráno vyrážame.“ Rozkázal a naznačil poslíčkovi, že môže odísť. Ten si vydýchol, že z toho vyviazol beztriestne a pratal sa preč skôr, než si to princ rozmyslí.

XX

Deň sa chýlil ku koncu. Poľahky klesal za vysoké štíty Dračieho chrbta. Posledné paprsky odchádzajúceho slnka v podobe oranžovej žiary silno kontrastovali s búrkovým mračnom, ktoré sa ani neblahá predzvest' rútilo k malej dedine. A v jeho predvoji prišlo to, pred čím sa príroda snažila polovičných varovať.

Skupina elfov na hrdých bielych levoch, ktorým kraľoval kirin so svojim pyšným jazdcom ohnivých vlasov, vstúpila do dediny. Všetci poloviční sa šokovane zastavovali, vyplašene obzerali, padali im z rúk veci. Nik nečakal príchod ďalšieho dračieho elfa a už vôbec nie princa.

„A kurva!“ zahulákala Mordelai, keď zbadala Halatira. Jeho návšteva naposledy nedopadla najlepšie. Napadli ich čističi, kráľ lesných elfov bol zabitý a Mardana vyhostili. Tu jej stiahlo žalúdok. Mardan. Vyplašene sa obzerala, dúfajúc, že ten hlupák nie je pri Laethii. Celé dni sa im vyhýbala, aby sa nemusela dívať svojej žiarlivosti do tváre, no teraz by dala prvé posledné za to, keby vedela, kde je.

„Kde je Mardan?“ šepala otázku ku najbližšiemu poloelfovi, no ten mykol plecami. Až po tretom položení otázky sa jej dostalo odpovede. Bol na lúke s ikari. Odlahlo jej, no zároveň sa chvela obavami, keď okolo nej prechádzal ten namyslený páv.

Halatir k nej sklopil povýšenecký pohľad: „Kde je moja sestra?“

Mordelai sa v ústach nahromadil blén a už sa chystala odseknúť niečo štipľavé, keď ju zastavila Laethia: „To je prekvapenie, práve som sa zbierala ku dvoru. Aspoň mi budeš môcť robiť doprovod.“

„Chystáš sa ku dvoru?“ Halatir nadvihol obočie. „To je dobre, pretože zlé jazyky tvrdia, že budúca cisárovná pred svojou povinnosťou ušla a už sa nikdy na dvor nehodlá vrátiť.“ Šplechol jej to do tváre, zosadol zo svojho kirina a odtiahol Laethiu preč so slovami: „Pozhovárame sa.“

Princezná zaškrípala zubami nad jeho necitlivým stiskom, ktorým jej držal predlaktie. „Halatir, pusti ma, to bolí,“ protestovala a snažila sa mu vymámiť, no dosiahla iba silnejšie zovretie. Pustil ju, až keď osameli a on sa pohľadom uistil, že naozaj nemajú žiadnu spoločnosť.

„Vieš čo bolí mňa, Laethia? Keď moja snúbenica trávi čas všade vo svete, len nie pri mne. Keď sa kamaráti s miešancom a nechá si od neho nahuckať do hlavy vidinu o slobode. Keď chce zahodiť cisársku budúcnosť, ktorú jej vyvolili hviezdy, a vymeniť ju za nejakú osadu zastrčenú uprostred ľudskej zeme.“ Prikročil k nej, ale ona pred ním ustúpila, lebo očakávala ďalšie bolestivé zovretie. „Povedz mi, sestra, sú tieto reči pravdivé? Naozaj si zahodila svoju dôstojnosť? Šliapeš po svojej i mojej budúcnosti?“

Laethia sa zamračila a snažila na sebe nedať znať, ako jej inak podaná pravda plúvla do tváre. Nez mohla sa však na odpoveď, iba mĺkvo stála a síce bola si vedomá toho, že takto len všetko potvrdí a stratí akúkoľvek možnosť sa brániť, beztak sa iba dívala bratovi do tváre. V mysli jej zbesilo behali slová, urážky, tvrdenia a osočovania. Bojovali predstavy s predstavami. *Bola to Mordelai, ktorá ju prezradila? Ved' stále posiela niekam havranov, žeby si dopisovala s Halatirom? Až ju zaboľel žalúdok v tejto myšlienke a názornej ukážke Mordelainej päste, ktorá by jej vrazila do brucha, kebyže sa opováži toto povedať nahlas. Mordelai ju nemá rada, ale má rada Mardana. Toto by mu nespravila, nie je natoľko hlúpa, žeby dala Halatirovi pochybnosti v otázke Mardanovho života.*

Myšlienky jej tekali v spánkoch a ona horúčkovo behala očami po okolí. Nevidela nič, iba mračiaceho sa Halatira a kopec otázok. *Ako, ako sa to mohol dozvedieť skôr, než by s tým vyrukovala ona? Dal ju snáď špehovať? Nasadil na ňu nejakých svojich psov? Bol by toho schopný?*

„Takže to nepopieraš,“ zhodnotil chladne Halatir, „povedz, je tento život, ten tvoj miešanec natoľko dobrý, že sa chystáš vzdať toho nášho? Vzoprieť sa osudu? Nášmu osudu?“ Porozhliadol sa a keďže stále nijako nereagovala, dodal: „Bolo by smutné, keby ďalšia dedina miešancov ľahla popolom. Toľko sa nadreli a po novo-dosiahnutej vízií slobody by prišli o život.“

„Čo to hovoríš?“ prebrala sa Laethia a hlas jej zakolísal.

„Stačilo by jedno slovo, stačilo by ukázať prstom a čističi by presne vedeli kam ísť a ako zaútočiť,“ zlomyseľne do nej zabodol pohľad. „Mala by si na rukách ich krv skôr, než by si sa stala cisárovnou. Je to ozaj začiatok storočia na tróne, ktorý by si chcela?“ Obišiel ju a od chrbta sa jej priklonil ku uchu. „Osudu sa nevyhneš, nedovolím ti to, pretože či to chceš alebo nie, máme ho spoločný a ja použijem akúkoľvek páku, akokoľvek krutú, aby som ťa donútil ísť správnym smerom.“

Laethii sa zachvela spodná pera. Všetky ilúzie, ktoré si v poslednej dobe o Halatirovi začala stavať, sa rozsypali ako domček z karát. Vedť sa jej práve priznal k tomu, že je napojený na čističov! *Pozná ich! Môže ich kedykoľvek kamkoľvek nasmerovať! Znamená to, že ich poslal aj predtým do údolia v Lesoch Lauvalie? Preto sa tam ocitol a schválne s ňou odletel preč?*

Neunúvala sa zopakovaním svojich domnienok nahlas. Aj sama pochopila, že bábkárom, ktorý drží nitky čističov, je práve jej brat a snúbenec. Všetko vždy narafičil tak, aby na neho nepadlo žiadne podozrenie. Práve sa jej k tomu medzi riadkami priznal.

„Až sa cisár dozvie, že ty si hlavou čističov, tak sa so svojou cisárskou budúcnosťou môžeš rozlúčiť!“ vytekla naňho. Cítila v sebe vrieť rovnakú zúrivosť, aká ju zachvátila pred časom, keď sa Halatir objavil v dedine v Lesoch Lauvalie.

Halatir očakával, že Laethia bude bojovať. Pohotovo odvetil: „Ak sa to cisár dozvie, ostane po tejto osade, po miešancoch a po ich kráľovi iba popol. Máš na výber, Laethia. Vráť sa so mnou na dvor a drž jazyk za zubami. Ak sa pred kýmkoľvek prekecneš, obrátim toto údolie v prach a ty sa nato budeš pozerat'. Do smrti budeš na pleciach cítiť váhu ich zatratených životov. Teraz ich ešte môžeš zachrániť, ešte máš šancu vrátiť sa so mnou a pokračovať v ceste na cisársky trón. Zachovaj sa ako cisárovná, sestra, a dbaj na blaho svojho ľudu.“

Laethia vzdorovito škrípala zubami a do dlaní si zarývala nechty, takou silou zatínala päste. Zmohla sa však iba nato, aby na Halatira zavrčala. Vedť on jej nedával žiadne iné východisko okrem toho, že sa vráti na dvor spolu s ním a stane sa cisárovnou! Vyhrážal sa jej smrťou všetkých polovičných, na ktorých jej záležalo ako na elfskom národe aj ako na vlastnej rodine.

Princ dvihol výstražný prst a doložil: „Keď budeš vzdorovať, tak ťa do Lauvale odvediem nasilu a zrovnám to tu so zemou.“

Dračej elfke sa chcelo plakať, zúriť aj kričať naraz. Chcela do Halatira búšiť tak dlho, až kým by nezobral svoj odporný návrh späť. Priečilo sa jej prehltnúť to nechutné sústo, ktorým ju práve nakrmil. A predsa to musela urobiť.

Naplo ju na vracanie, keď porazene sklopila zrak k zemi a pomedzi zuby precedila: „Vrátim sa s tebou a tvoje tajomstvo sa stane aj mojím. No prisahaj, že už nikdy nevtiáneš ruku na nikoho z polovičných. Ty ani žiaden z čističov. Inak mi môže všeličo vykĺznuť.“

Držali jeden druhého v šachu. Presne tak, ako si to Halatir prial. On dosiahol to, čo chcel, a ona – musela sa uspokojiť aspoň s tým, že poloviční budú žiť. Keď Halatir prikývol, bez slova sa vrátila do dediny a nepozorovane si vzala svoje veci z Mardanovej chalupy.

Keď vychádzala, zbadala v diaľke Mardana, ako sa vracia z Planiny divokých koní a srdce jej stisol bôľ. Neustále však mala v hlave Halatirove vyhrážky a tak sa ponáhľala preč skôr, než si ju Mardan všimne. Nedokázala by mu situáciu vysvetliť; on by ju nepochopil. Dobre vedela, že by ju nechcel pustiť a radšej by sa s Halatirom pobil, než by jej dovolil obetovať vlastné šťastie pre tento národ, hoc aj on je jeho súčasťou.

Bežala naprieč dedinou, ani si nevšimla, koho každého minula, keď vtom sa jej do uší doniesol Mordelain hlas. „Laethia?“ oslovila ju a Laethia zastala, previnilo pohliadnuc na temnú princeznú. Skrsla jej myšlienka, ktorú vzápätí aj vyslovila, položiť ruku na Mordelaino rameno: „Ty jediná môžeš vstúpiť do elských ríš. Ručí ti zato kráľ Mezzeiah i budúca cisárovná. Prived' Auren do Lauvale, pošlem po vás, keď nadíde čas. Postarám sa o to, aby si splnila svoj sen.“

„Čo to...“ zamračila sa Mordelai. „Veď si tu chcela ostať.“

Dračia elka ju pustila a ľadovým hladom vyriekla: „Osud dostihne každého z nás. Teba už dostihol a mňa práve chytil pod krk.“ Viac jej nedokázala povedať ani slovo. V hrdle jej navrela obrovská hrča, ktorá už nepustila von žiadnu hlásku. Obzrela sa ponad plece a uvidela, že k nim mieri Mardan. Rýchlo ušla preč.

„Kam beží?“ spýtal sa Mardan svojej pokrvnej sestry, keď pri nej zastavil.

Mordelai netušila, ako mu povedať, čo sa stalo. Vypadlo z nej iba: „Je tu Halatir.“

Elfkiné slová a pohľad na jej vážnu tvár nahnali Mardanovi mráz na chrbát. Vytrielil za dračou princeznou, volajúc za ňou: „LAETHIA!“

Mordelai sa ho pokúsila zadržať a kričala naňho, aby ju nechal ísť, ale on sa jej vymanil zo zovretia.

Laethia už sedela na kirinovi za chrptom svojho brata. Zvrtla sa k Mardanovi a s uslzenými očami naňho zakričala, aby sa nepribližoval. Ale zamilovanej hlave darmo také veci rozprávať! Už-už sa načahoval za Laethiou, keď ho k zemi zrazil vysoký elf z princovej družiny a spolu s ďalšími mu uštedrili kvalitnú nakladačku.

„Pamätaj si, kde je tvoje miesto, miešanec. Pri nohách cisárovnej. Ohýbaš chrbát, keď sa jej klaniaš. Nie si hoden pohliadnuť na ňu ani ju huckať proti cisárksemu dvoru!“ zavrčal naňho Halatir, pohrdavo hľadiac na zbitého poloelfa z výšky kirinovho chrpta. Nato pohodil opratami a odcválal spou s Laethiou preč. Jeho družina ho nasledovala.

Aj keď po nich už neostal ani závan, Mardan ostal ležať na zemi. Dokopané telo ho bolelo, na čele navierala hrča a z rozbitej pery mu tiekla krv. Bezmocne sa díval k lesu, v ktorom zmizla Laethia. Bez vysvetlenia, z ničoho nič si vzala svoje veci a odišla. Z Južného údolia aj z jeho života. Nie však z jeho srdca a práve to srdce ho bolelo väčšmi než všetky kopance na tele.

Zo zeme ho dvihla Mordelai. Jej utrúpený výraz napovedal, že kvôli krvnému putu cítila celú bitku rovnako šťavnato ako Mardan a to bol tiež dôvod, prečo nebola schopná mu prísť pomôcť skôr. Zvíjala sa totiž rovnako ako on, akurát, čo ju bolesť pustila skôr. Podoprela ho spolu s ďalším poloelfom, ktorý jej prišiel na pomoc a odviekli zbitého kráľa polovičnej krvi do jeho domu, aby ulavili aspoň ranám na tele.

XXI

Studený dážď zmáčal údolie, kde žili poloviční, ešte dlho po odchode princeznej. Akoby i on smútil s kráľom polovičnej krvi. On, Mordelai a v konečnom dôsledku aj zvyšok poloelfov. Zdalo sa, že od toho osudového dňa sa zastavil aj samotný čas. Nič sa nehýbalo niekoľko dní. Mardan bol schovaný vo svojej kutici a bezducho ležal. Sprvu plakal, potom kričal, liečil sa a odmietal liečbu. Jeho pocity boli ako na hojdačke a všetko s ním prežívala aj Mordelai. Na jazyku mala síce jedovatú poznámku, že ja som ťa varovala, no nevyriekla ju. On ju v jeden temný večer povedal sám.

Nakoniec však, po každom daždi, po každom zlomenom srdci, po každej temnej noci príde slnko. Roztrhne mračná plaču a pohladí lúčom. Aj v Južnom údolí sa tak stalo a Mardan vyliezol zo svojho príbytku. Spolu s poloelfami a pod vedením Mordelai sa pustili do výcviku lukostrelby.

Pred ostatnými to obhájl tým, že sa musia vedieť brániť proti čističom a musia dostať svojho sľubu voči lordovi de Firenze. Mordelai síce tušila, že ten blázon má zalubom čosi nekalé, ale nechala to tak. Bola rada, že konečne začal znova fungovať. A tak sa údolím rozniesla atmosféra cvičiska. Malí, veľkí, muži i ženy. Všetci cvičili lukostrelbu, boj mečom i obranu. Museli byť pripravení, pripravení na čokoľvek.

Poloviční sa okrem zdokonaľovania v boji, ku ktorému sa Mardan až nezdravo upol, naučili jazdiť i na ikari. Postupne každí dospelí jedinec cválal na chrbte jedného z nich.

Dni utekali, liali sa korytom ako dravá rieka. Deň s nocou sa striedali akoby to boli len úlomky sekúnd. Až do dediny prišiel list. Bol z Lauvalie. Smerovaný pre jedinú osobu z celého rodu polovičných. Mordelai. Samotná princezná ju povolala na cisársky dvor, mala so sebou priniesť Auren, aby mohol začať jej výcvik čoby laualskej jazdkyne. Nič viac a nič menej.

Všetci prekvapene, neskrývajúc nadšenie, volali na Auren. Vyhadzovali ju do vzduchu a ona sa radosťou rozplakala.

„Princezná na nás nezabudla!“ kričal nejaký poloelf

„Nezabudla na čas, ktorý s nami prežila!“ dodal nadšene ďalší.

Jediný, ktorý pocítil tohto večera hrot v srdci bol Mardan. Áno, tešil sa s malou Auren, no zároveň cítil krivdu, že na neho princezná zabudla. Pýtal sa Mordelai, dokonca mu ukázala aj list, ale jeho osobu skutočne písmo nijako nezmieňovalo. Postavil sa a odtiahol sa od spoločnosti ďalej. Nechápal, čo sa stalo, prečo odišla? Veď chcela ostať, chcela sa vzoprieť osudu a predsa trčala na elfskom dvore. Iba sám sa dovtípil, že tam bola nejaká pasca zo strany Halatira. Inak by neodchádzala s plačom. Preto tak veľmi chcel, aby sa zdokonaľili, aby ju mohli zachrániť. No táto túžba z neho pomaly vyprchávala a po tom chladnom ignorovaní jeho osoby skoro úplne zhasla.

Zvesil hlavu a sadol si do vlhkej trávy. Prečo mu nič nevysvetlila, aspoň v tom liste, ani slovíčkom sa nezmienila, nenechala ho ani pozdraviť. Skoro akoby nebol existoval.

S jeho myšlienkami, ktoré hučali aj v hlave Mordelai, ho nemohla nechať samého. Posadila sa vedľa neho a ťukla do neho ramenom: „No tak, každý má dôvod na to, aby jednal ako jednal. Nemôžeš súdiť, kým si neprejdeš tým, čím ona.“

Mardan k nej zdvihol nechápavý pohľad: „To sa mi zdá, alebo si sa práve zastala Laethie?“

„Ah, ty si myslel na Laethiu, ja hovorím o Auren,“ odkašľala si úsmevne, „výnimočne a už sa to viac nestane.“

„Ani nebude musieť,“ zasmial sa skleslo Mardan.

Ona si v duchu zakliala a silno buchla priateľa do ramena, až ho temer zhodila do trávy: „Kráľ polovičnej krvi má mindráky zo ženskej. To je snáď zlý sen. Tolko nádherných diev tu máme a on stále myslí na tú ohnivku. Pf a keby náhodou nemal kamošku, ktorá tam zajtra ráno bude musieť ísť a posielat' mu správy o tom, čo sa deje a prečo sa všetko udialo, tak áno... Beriem. No on...“

Mardan sa na ňu sprvu mračil no ako rozprávala rozjasňoval sa mu pohľad a ona to cítila: „To by si spravila? Fakt by si zistila, čo sa stalo, prečo odišla a ako sa má a, a....“

Zastavila ho tým, že sa vyšvihla na nohy: „Nedá sa na teba pozerat', vyzeráš ako troska. Takže áno, špehovala by som pre teba princeznú, akurát farbu spodničky odo mňa ozaj nechci.“

Horúčkovito sa zdvihol zo zeme i on a objal ju. Keď už nič iné, aspoň bude vedieť spávať.

A tak s čerstvým slnečným ránom sa kruh poloelfov ešte o niečo zmenšil. Mordelai s Auren odišli na cisársky dvor a Mardan zostal sám. Najprv sa utešoval myšlienkou, že aspoň bude vedieť, čo sa deje, no dlho mu to nevydržalo. Čoskoro pocítil zovretie osamenia a tak sa upol k ostatným polovičným. Boli posledným konárom nad priepasťou samoty.

Napriek tomu, čo mu Mordelai sľúbila, v žiadnom liste od nej nebola ani jediná zmienka o princeznej Laethii. Ani vtedy, keď sa na ňu Mardan vyslovene opýtal. Napokon sa pýtať prestal a myšlienky na Laethiu z neho opadávali ako listy zo stromov v jeseni. A práve jeseň pominula, poloviční prečkali prvú zimu v novom domove a na jar, keď sa konečne roztopil sneh aj na horských úbočiach, do zakvitnutého Južného údolia vkročil čierny jednorožec.

„Mordelai sa vrátila!“ volali poloviční, ktorí boli na nohách od brieždenia, a chystali sa na lov. Odložili odchod do lesa a vypevadili jazdkyňu až k Mardanovej chalupe.

Mardan vybehol von celý šťastný z jej návratu.

„Áno, Auren je už v učení lauvalských jazdcov. Všetkých váš pozdravuje,“ odpovedala Mordelai na dobiedzavé otázky.

Mardan rád počul, že blond'avé dievčatko nastúpilo na cestu za dosiahnutím svojho sna. Potom Mordelai zosadla a Mardan ju v návale radosti objal. Okamžite sa však od nej aj odtiahol, lebo zacítil niečo, čo mu prekážalo v objatí. Mordelai odhalila to prekvapenie, ktoré mala doposiaľ schované pod plášťom.

Dieťa.

„Kto je to?“ spytovali sa poloviční, snažiaci sa nakuknúť do šatky, ktorou bolo dieťa privinuté k Mordelainej hrudi. „Ako si k nemu prišla? Odkiaľ ho nesieš?“

„Ďalší polovičný z elfských ríš za morom,“ odvetila Mordelai, „ospravedňte nás. Mám niečo dôležité pre vášho kráľa.“ Chytiac Mardana za pažu, vošla s ním do jeho chalupy a zavrela za nimi dvere. Tam si zložila plášť a odviazala batôžtek zo svojho tela. Vzala dieťa do náručia a ukázala ho Mardanovi. Ten prekvapením zhíkol.

Dieťa malo na hlave jemnú šticu červených vlások, podľa ktorých Mardan okamžite pochopil, že sa jedná o potomka dračích elfov. Vyplašene pozrel na Mordelai, hľadajúc v jej tvári odpoveď na nevypovedané otázky.

Miešanka mu podala dieťa so slovami: „Je to tvoj syn, Mardan. Laethia ho tajne vynosila i porodila. Vďaka bohom za odľahlý zámok, kde mohla zotvať celé tehotenstvo, a voľné šatstvo dračích elfov, nič si nevšimli. Toto je tvoja odpoveď na všetky listy, ktoré si jej poslal, a na všetky otázky, ktoré si o nej pokladal mne.“

„Môj syn?“ vydýchol Mardan, hľadiac na malé stvorenie. Roztrasenou rukou sa ho dotkol, pohľadiac ho po hlavičke. Chlapča sa na ten dotyk zobudilo a rozlepilo oči, ktoré mali rovnakú sýtozelenú farbu ako Mardanove.

„Laethia sa oňho nemôže starať, nemôže ho ani nechať žiť v Lesoch Lauvalie. Vieš, čo by s ním urobil Halatir, keby ho objavil. Je zázrak, že sme celú túto záležitosť dokázali udržať v tajnosti až doteraz,“ riekla Mordelai.

Mardanove oči sa zaleskli. Opadla z neho tiesnivá tiaž, ktorá ho sužovala posledné mesiace. „Takže ona na mňa nezabudla. Ona len...“

„...udržiavala tajomstvo. Všetky listy jej kontroluje Halatir a keďže som mala podozrenie, že i moje, tak som ti radšej nič nepísala.“ Dokončila za neho Mordelai. „Nezabudla na teba. Nikdy nezabudne. Trhalo jej srdce, keď sa musela vzdať tohto malého. Je však uväznená v pasci, ktorou ju Halatir donútil opustiť Južné údolie.“

Mardan tušil, že v tom bola nejaká pasca. Zamračil sa a Mordelai mu ozrejmila: „Odišla, aby nás zachránila. Aby zachránila teba. Halatir podmienil naše bezpečie jej návratom na dvor s ním.“

Mardanovi zovrelo hrdlo a do hlavy sa mu nahrnula zloštná krv. Zmes hnevu, sklamaní a zároveň vďačnosti v ňom takmer explodovala. Zakrútila sa mu hlava. Oprel sa o stenu a zakoktal: „Ako-ako sa... ako sa volá?“

„Althair,“ riekla Mordelai, „Laethia mu dala meno Althair.“

Kráľ polovičnej krvi

Diel II. Althair

I

Osud prelistoval tridsať rokov v krvou písanej kronike a zastavil zub času na prázdnej strane. Ďalší príbeh, ktorý je sám sebe začiatkom a zároveň pokračovaním svojho predchodcu, sa otvára na mieste tak tmavom, že jediným svetlom v šírom okolí sú hviezdy na nebi. Ich perleť sa odráža od temného jazera, až sa zdá, že hviezd je raz toľko a sú všade – hore, dolu, obklopujú každý kút tajomnej ríše.

Onej noci, kedy osudový pisár namočil brko do krvi zúčastnených a začal ňou písať ich príbeh, nebu nekraľovala luna. V hlbokom tichu novu sa čosi pohlo uprostred jazera. Postava, ktorá doposiaľ nepohnuto ležala na hladine, sa s ohlušujúcim šplechnutím ponorila do čiernej hlbiny. Neostala po nej ani pamiatka: celkom ju pohltila tma. Iba od miesta, kde sa nad ňou zavrela voda, sa po jazere v kruhoch rozbehli vlny. Z menších sa stávali väčšie a napokon sa strácali. Nastal pokoj. Ticho.

Trvalo to možno minútu a možno hodinu, kým sa hladina opäť rozčerila. Osoba, ktorá sa z nej vynorila, sa prudko nadýchla. Vystúpiac z hlbiny, stála na povrchu jazera, akoby to bola pevná zem a nie pohlcujúca voda. Priezračná tekutina jej stekala po modrej pokožke, ktorú zdobili žiariace tetovania súhvezdí. Tmavé vlasy sa jej mokrotou lepili na chrbát. Kráčala po hladine bez vydania zvuku, až jej chodidlá vstúpili na breh jazera pokrytý chladnou trávou. Jej nahota a oči, v ktorých namiesto šošoviek plávala žiara mesiaca, znepokojovali i udivovali.

Posvätné ticho pretrhol jej hlas: „Hviezda dračieho cisára horí v ohni hviezdy kráľa polovičnej krvi.“

Z okolitej tmy ku nej pristúpil kentaurus. Ľudská časť jeho tela mala čokoládovohnedú pokožku a čierne oči i vlasy. Od pása nadol mal konské telo pokryté rovnako čiernou srst'ou ako vlasy i chvost. Hlavu držal sklonenú a v úctivom geste podával Hviezdnej veštkyňi prikrývku.

„Vypravíme sa do srdca laualskej ríše a zvestujeme, čo prezradili hviezdy,“ riekla, berúc si od kentaura rúcho.

Keď sa zahalila, vysadla na jeho konský chrbát. Hviezdna veštkyňa bola jedinou bytosťou pod slnkom i pod mesiacom, ktorej kentauri dovolili osedlať ich chrbty. Jej spojenie s hviezdou ríšou bolo pre nich posvätné a pokorilo ich nebotyčnú hrdosť. Bolo pre nich ct'ou, že ju môžu sprevádzať na jej cestách.

II

Uplynuli už dlhé roky, odkedy Halatir vydieraním prinútil Laethiu opustiť Južanských lovcov. Po ich návrate na cisársky dvor pokračovalo všetko tak, akoby sa nič nestalo. Laethia sa na čas stiahla do ústrania, aby sa plne mohla sústrediť na prípravu

blížiacaj sa korunovácie – málokto však vedel, že skutočným dôvodom jej odlúčenia od spoločnosti bolo skrývané tehotenstvo. Halatir to rozhodne nevedel. Bol spokojný, pretože miešanci boli preč z jeho dohľadu a on si vzal za manželku Laethiu, ktorú mu predurčila Hviezdna veštkyňa. Spoločne usadli na cisársky trón a už viac ako dve desaťročia boli vládcami nad vládcami elfských ríš. Všetko šlo podľa Halatirových predstáv.

Ani len netušil, že jeho zdanlivý pokoj bude narušený príchodom nečakanej návštevy. Keď mu ohlásili, že ho prišla navštíviť Hviezdna veštkyňa, malo to pre neho byť varovaním. Hviezdna veštkyňa predsa nikdy nikoho nenavštevuje bezdôvodne či z dlhej chvíle. No aj keď sa mu v mysli dvihol výstražný prst, že prichádza zosobnenie hviezdnych proroctiev, nemohol vedieť, akou silou sa na neho osud valí.

Vlna, ktorá v ňom rozkolísala nepokoj, bola predvojom nezameniteľne nádhernej nočnej elfky. Vstúpila do jeho príbytku sebavedomo a kráčala priamo k nemu, akoby tam už niekedy bola a vedela, kam má prísť.

„Cisár dračieho dvora, potomok rodu drakov a prvých elfov,“ pozdravila ho, no neuklonila sa mu. Ona nebola tá, kto prejavoval úctu svetským hodnostiam. To ostatní sa klaňali jej, lebo bola poslom z hviezdnej ríše a našepkávačom nebeských proroctiev.

„Som poctený, že kroky Hviezdnej veštkyne smerujú do môjho domu,“ odvetil jej, načo sklonil hlavu v úctivom pozdrave.

„Hviezdne proroctvo smeruje do tvojich uší.“ Hviezdna veštkyňa nechodila okolo horúcej kaše. Tlmočila Halatirovi, prečo prišla: „Hviezda, pod ktorou sa cisár Halatir zrodil, zapadá. Padá pod žiarou vychádzajúcej hviezdy kráľa polovičnej krvi.“

Chvíľu trvalo, kým sa Halatirovi jej slová usadili v mysli. Na jeho tvári tvrdých rysov sa medzi obočím zjavila zvislá vráska. „Moja hviezda padá pod hviezdou kráľa polovičnej krvi?!“ šprihol s vyschnutým hrdlom.

Už nikdy, nikdy nechcel počuť o kráľovi polovičnej krvi! Žil život, v ktorom pochoval minulosť a teraz prišlo proroctvo, ktoré predpovedá jeho pád spôsobený Mardanom?! Tým drzým miešancom, ktorý ho takmer pripravil o Laethiu i cisársku budúcnosť?!

„Čo to má znamenať? Ten miešanec ma má ohroziť?“

„Proroctvo bolo vyslyšané, moja úloha skončila,“ riekla Hviezdna veštkyňa, „ako s ním naložíš je v tvojich rukách.“

„Nemôže mi Hviezdna veštkyňa pomôcť vyložiť túto predpoveď?“

Hviezdna veštkyňa zavrtela hlavou. „Ja som iba poslom, ktorý odovzdáva slová vylúštené z nebeských znamení. Ty máš však v rukách vložené opraty žrebca, ktorý kráča po ceste zloženej z týchto znamení.“

Nato sa elfka zvrtila a odišla. Ani len nepozrela na toho, komu práve zvestovala blížiacu sa smrť. Alebo možno pozrela – Halatir to nevedel posúdiť. Bledé lundy v jej očiach pôsobili slepo, ako keby sa vždy dívala do iného sveta.

Skúsil ju ešte zavolaním zastaviť, no ona pokračovala v ceste preč. Vykonala, prečo prišla, a nemala dôvod zotrvať tam. Pred palácom nasadla na rovnakého kentaura, na ktorom sem prišla, a vydali sa na pochod preč z cisárskeho dvora.

Krátka návšteva hviezdnej veštkyne zanechala v Halatirovom vnútri spúšť. Proroctvo, ktoré vyriekla, nahlodalo v jeho duši diery, ktorú rozožierali a zväčšovali pochybnosti, starosti. *Prečo teraz, po toľkom čase od riešenia tej prekliatej otázky miešancov, sa objavuje čepel' z ich radov, ktorá má cisára pripraviť o život? Prečo by to ten ich nehodný kráľ vôbec robil?* – horúčkovo premýšľal. Za posledné roky sa mu síce doniesli správy o tom, že takzvaní Južanskí lovci cvičia lukostreľbu, boj zblízka i jazdu na divokých koňoch, ale nikdy nemal dôvod pojať podozrenie, že by tým brojili proti elfskej vláde, proti nemu. Údajne sa upísali do služby ľudskému lordovi, preto cvičili. Navyše boli spokojní vo svojom novom domove a v bezpečnej vzdialenosti od Lauvale. Šli o nich chýry ako o neprekonateľných lovcoch divokej zveri. Nie ako o rebeloch, ktorí sa búria proti cisárovi. Žiadnym náznakom nedali najavo svoju agresiu voči nemu. Ich kráľ dokonca absolútne prestal komunikovať s dvorom – začo bol Halatir vďačný – a v ich mene hovorila princezná Mordelai. No napriek jej ostrému jazyku z jej správ nehovorila nespokojnosť.

Lež ako sa hovorí: tichá voda brehy myje.

Nestrácal čas. Povolal k sebe verných. Tucet mladých mužov i žien skrývajúcich svoje tváre pod dávnymi maskami čističov. „Po toľkých rokoch vás opäť povolávam. Povolávam vás do posledného boja, ktorý bude definitívnou výhrou čistej krvi. Chod'te a zrazte hlavu kráľovi polovičnej krvi!“ Prikázal im.

Medzi jeho nasledovníkmi o zašumelo. Pozerali po sebe, neistí si tým, čo im Halatir rozkázal. „Naozaj, jasný cisár? Naozaj môžeme? Kráľ polovičnej krvi je jedným z elfských vládcov. Bol menovaný vašim predchodcom a terajšou cisárovnou. Rozhneváme ju, ak zabijeme kráľa miešancov.“

Halatir sa samoľúbo pousmial a riekol: „Kráľovi miešancov je predpovedané, že ma zabije. Nie je to azda proti nebesiam? Vzťahnuť ruku na dračieho cisára?“

Čističi zmĺkli a sklonili pred ním hlavy. Halatir bol potešený tým, že mu viac nik neprotirečí a doložil: „Život cisára je vo vašich rukách. Budúcnosť cisárskeho trónu a rodu dračích elfov je vo vašich šípoch. Tak mierte presne, lebo váhu krvi miešanca znesiete, ale váha krvi cisára vás utopí.“

Nato sa dvanásť elfov rozpráhalo do tmavej noci.

III

Auren nemohla uveriť tomu, čo si vypočula. Plán na chladnokrvnú vraždu kráľa polovičnej krvi ju celkom priklincoval k miestu, na ktorom držala stráž v cisárskom meste: pod oknami Halatirových komnát cisárskeho paláca. V srdci sa jej rozozvučali divé zvony, ktoré chceli upozorniť Mardana na to, čo sa na neho valí. Neverila tomu, žeby Mardan skutočne plánoval útok na cisára. A zároveň jej hlava velila zostať na dvore, pretože bola členkou stráže a nemohla si dovoliť iba tak z ničoho nič zmiznúť. Keby sa veliteľa opýtala,

či môže opustiť dvor, čo by jej asi povedal? Vyzvedal by, kam ide a ona by mu povedala pravdu, pretože klamať nevedela. Obvinila by pred ním cisára, že plánuje zabiť kráľa polovičnej krvi. Bez dôkazov, bez svedkov. Iba jej slová proti jeho. Slová polovičnej elfky, ktorá sa len zázrakom stala lauvalskou jazdkyňou, proti slovám dračieho cisára. To bolo odpísané na neúspech.

Pozrela na Sileu, svoju bielu levicu. Nebola by tu po jej boku, nebyť Mardana. Nestala by sa lauvalskou jazdkyňou, nebyť Mardana. Neprijali by ju do stráže cisárskeho dvora, nebyť Mardana. Mala mu začo byť vďačná. Nemôže sa mu teraz otočiť chrbtom mlčaním o hrozbe, ktorú naňho poslal Halatir!

Avšak odísť bez dovolenia sa rovnalo zrade lauvalských jazdcov a nerešpektovaniu svojho veliteľa. Ak sa rozhodne konať, stratí všetko, čo dosiahla. No dosiahla to len vďaka Mardanovi!

Dlhú chvíľu váhania ukončila ráznym rozhodnutím: „Silea, ideme!“

Levica sa prikrčila, aby jazdkyňa nasadla na jej chrbát, a okamžite sa rozbehla. Našľapovala potichu a ostatní členovia stráže ju aj jej jazdkyňu zdrali iba sklonením hlavy. Netušili, že práve utekajú z dvora. Auren dúfala, že ujdú čo najväčší úsek cesty, kým si niekto na dvore všimne, že jedna jazdkyňa chýba, a kým vypátrajú, kto ju videl naposledy a kam mala namierené. Verila, že odchádza bez zbytočného povšimnutia.

To sa však mýlila. Na ich vzdľaľujúce sa siluety hľadel princ Halatir.

IV

Vysokánske štíty hôr sa na juhozápade stáčali do kruhu a vytvárali rozľahlé údolie. Z troch svetových strán bolo chránené vrcholcami Dračieho chrbta a štvrtou sa otváralo svetu smerom ku kamenerskému hradisku. A hoci by sa zdalo, že Zelené údolie, lebo tak sa volalo, je čoby kameňom dohodil od sídla lorda de Firenzae, predsa tieto dve miesta delilo niekoľko dní pochodu či hodín jazdy.

V tomto ročnom období fičal Zeleným údolím ľadový severák. Celú plochu pokrýval čistučký sneh a to od končiarov až po najnižšie jamy údolia. Lesným porastom sa brodili lane i jelene, líšky aj divoké mačky, hľadajúce čosi pod zub. Všetko, čo neupadlo do zimného spánku, zanechávalo na snehu svoje stopy a tým sa samo stávalo korisťou.

Pri takých stopách sa učupila i dvojica lukostrelcov. Mlado vyzerajúci, svieži a bledí od zimy, sledovali odtlačky, ktoré po sebe zanechal diviak.

„Je sám,“ skonštatoval lovec nižšieho vrazu, ktorého strapaté čierne vlasy boli bodkované od snehu. Na bielom okolí sa vynímal náramne, pretože mal na sebe tmavé, takmer čierne oblečenie. Ani trochu nepripomínal lovca, ktorý chce splynúť s krajinou, aby ho zvieratá ľahko nespozorovali.

O čosi menej v lese vynikal jeho spoločník. Od krku až po členky sa schovával pod sivobiely plášť, ktorý ladil so snehom, a na hlave mu spočívala rovnako svetlá kapučňa, schovávajúca jeho sýtočervené vlasy, ktoré by inak nápadne kričali na sto honov. Tento lovec niesol meno Althair.

„Nechám ti tú česť,“ povedal, naznačujúc svojmu spoločníkovi, že mu pripadla úloha zabiť diviaka.

Tmavovlasý lovec si nachystal luk a šíp a zakrádajúc sa vpred potichu hovoril: „Dámy a páni, za dnešný pokrm ďakujte Korvenovi, odvážnemu zabijakovi divej zveri, ktorý sa vďaka svojim hrdinským činom stal postrachom všetkých osamelých diviakov žijúcich v Dračom chrbte.“

„Keby som ťa nepoznal, opýtal by som sa ťa, či dokážeš byť aspoň na chvíľu vážny,“ poznamenal Althair, krútiaci hlavou nad tým, ako si jeho kamarát uťahuje z lovu. Robil to odjakživa a pri akejkoľvek činnosti, čo vážneho Althaira s prehnane vážnym zmyslom pre zodpovednosť neraz vytáčalo.

Korven sa na neho ponad plece zazubil a povedal: „Ale poznáš ma a preto vieš, že nemá cenu sa to pýtať. Neviem, čo furt máš s tou vážnosťou. Si jak cencúľ. Až si nájdeš ženu, tak sa jej opýtam, či jej neprizról k tebe jazyk, keď si taký chladný.“

Althair od neho iba odvrátil zrak a nič mu na jeho podpichovanie nepovedal.

Vďaka vynikajúcemu oku lovca Korven za okamih zbadal autora diviáčích stôp. Hrabal pod snehom v snahe nájsť zabudnuté žalude či inú obživu. Zrazu ustrnul a pozrel sa priamo na letiacu smrť. Bolo však neskoro. Šíp presvišťal vzduchom a skolil diviaka k zemi.

Korven sa narovnal a so zadostučinením privolal Althaira: „Nechám ti tú česť,“ ukázal na zviera, „vziať ho do osady.“ V očiach mu tancoval nie najtichší smiešok, ktorý sa rád s Althairom takto naťahoval.

Althair nenamietal; zveril svoje zbrane spoločníkovi a vzal diviaka na svoj chrbát. „Je ťažký,“ poznamenal, „bude hostina.“

„No,“ ohrnul nosom Korven a pomastil si dlaňou brucho, „ešte si rozmyslím, či vám dačo nechám.“

Vrátili sa na miesto, kde predtým nechali svojich žrebčov ikari. Jeden z nich mal popruhmi pripevnené sane, ktoré ťahal za sebou. Na tie lukostrelci naložili diviaka. Korven potom vysadol do otepleného sedla svojho zvieracieho spoločníka a popchol ho len do ľahkého kroku, aby Althair stíhal. Ten totiž nezatažil svojho ikari ešte väčšmi – stačilo, že vlečie náklad v podobe zabitého diviaka.

Sotvačo ušli pár metrov, doniesol sa im do uší zvuk bežiaceho zvieraťa. Došľapovalo ťažko, z čoho sa domnievali, že ide o veľkého jedinca. Spozorneli a siahli po svojich lukoch, očakávajúc ďalší možný úlovok alebo horšie – nebezpečenstvo od splašeného zvera. Keď sa však zvuky priblížili a znásobili, premkol ich pocit, že stoja v ceste prenasledovaniu.

Z lesa vybehlo zviera, ktoré v týchto končinách nemalo čo pohľadávať. Biela levica, ešte k tomu nesúca na chrbte nejakú osobu, očividne bežala z posledných síl. Keď zbadala, že vletela do cesty dvojici lovcov, zastala a prikrčila sa, ceriac na nich zuby.

Althair s Korvenom videli, že postava na levom chrbte nie je v poriadku. Z tela jej trčali šípy a len-len že sa udržala v sedle. Ťažko dýchala, akoby zbesilý beh absolvovala ona a nie jej zviera.

„Pomoc,“ hlesla temer nečujne, kým sa zošmykla z levice a spadla na zem.

Althair bol v okamihu pri nej. „Dávaj pozor! Prenasledovatelia jej môžu byť v päťách,“ zavelil svojmu spoločníkovi, ten zoskočil z ikari a pozorne sledujúc okolie pristúpil k Althairovi.

Večne veselý Korven si zrazu nasadil vážnu masku a mieril smerom, odkiaľ levia jazdkyňa vybehla, pretože odtiaľ stále prichádzali zvuky blížiacich sa prenasledovateľov.

„Je jednou z nás,“ riekol Althair, prezerajúci mladú ženu. Ukázal na jej ucho – bolo zašpicatené, nie však natoľko, aby ju mohli považovať za elfku. Toto znamenie im prezradilo, že prenasledovaná je polovičnej krvi rovnako ako oni. „Kto si, dievča a čo si im spraila, že ťa chcú zabiť?“

Ona mu neodpovedala, lebo bola v bezvedomí.

„Vezmeme ju do osady,“ rozhodol.

Prv, než tak stihli učiť, sa do snehu tesne vedľa levej jazdkyne zabodol ďalší šíp. Korven okamžite vystrelil smerom, odkiaľ priletel, a odpoveďou bol bolestný ston. Za predvojom nasledujúceho šípu sa spomedzi stromov vynorili dvaja jazdci na nádherných snehobielych levoch s bujarými hrivami. Lovci okamžite pochopili, že to dievča je prenasledovaná lauvalskými jazdcami a to napriek tomu, že aj ona je jednou z nich. Jeden z jazdcov bol zranený Korvenovým šípom a ten druhý mieril na odvetu.

„Ani to neskúšaj!“ varoval ho Althair. On i Korven boli okamžite pripravení vypustiť svojich smrtiacich poslov, a elf zaváhal.

„Dajte nám tú miešanku!“ prikázal, ale obaja lovci ho iba vysmiali.

„Tu nie si doma, elf,“ zavrčal Althair, „tu neplatia tvoje zákony. Odíďte odtiaľto živí alebo ostaňte a zomrite.“

Od jeho ľadovej nekompromisnosti prebehol aj Korvenovi po chrbte mráz. Poznal Althaira už dlho a vedel, že keď sa rozhodne brániť niekoho, tak jeho protivník nemá šancu vzdorovať.

Elf nebol hlúpy. Vedel, že aj keby dokončil, čo začali, vzápätí by zato zaplatil životom – a nielen on, ale aj jeho druh, ktorý bol už aj tak zranený. Zaškrípala zubami. Za okamih zaváhania bol potrestaný tým, že Althair vypustil šíp jeho levovi pod nohy. Ten sa splašene vzopäl na zadné a elf sa len tak-tak udržal na jeho chrbte. Sklonil zbraň a bez slova sa obrátil na útek. Spolu so svojím poraneným spoločníkom sa stratil v lese.

Althair si potom prehodil zranené dievča cez plece a ponáhľal sa s ňou do dediny, nasledovaný unavenou levicou a Korvenom.

Ich príchod do dediny vyvolal medzi ostatnými veľký rozruch. Zranená poloelfka a biela levica priťahovali pozornosť každého, kto ich zočil. Vyprevadili Althaira k jeho chalupe, v ktorej zložil blondínu na lôžko, zatiaľ čo Korven sa ponáhľal zavolať liečiteľku.

Zakrátko sa zvedaví južanskí lovci rozostúpili a pomedzi nich vošla do chalupy Mordelai. „Uhnite, toto nie je divadlo!“ Vyhodila divákov preč a zohla sa k dievčine ležiacej naboku, pretože v chrbte mala stále šípy.

„Dobre, že si ich nevybral, mohla by vykrvacať. Kde si ju našie...“ Vtom zhíkla, lebo kútikom oka si všimla levicu a keby to bolo možné, tak by zbledla. Okamžite sa prizrela

poloelfke bližšie, odhrňajúc jej vlasy z tváre, a zakliala. „Auren! Ved' to je Auren! Dievča, prečo si tu? Althair, kde si ju našiel? Čo sa jej stalo?“

„Prišla nám do cesty,“ odvetil, „prenasledovali ju dvaja jazdci na bielych levoch.“

„Áh, u všetkých bohov, čo sa to zasa deje?“ zalamentovala Mordelai, no táto a mnohé ďalšie otázky museli počkať, prvoradá bolo vyliečenie Aureniných rán. Temná poloelfka sa posadila na roh postele, vytiahla trojicu rôznych fľaštičiek. Pootvárala ich a na každú z nich položila čistú tkaninu. Veľavravne pozrela na Althaira a ten bez slov pochopil, čo má robiť. Šíp po šípe vyťahoval z tela.

Pri každom sebou dievčina trhla, no až pri poslednom otvorila oči a skríkla: „Mardan!“ Pohľadom hľadala kohokoľvek, komu by ďalšie slova adresovala, našla Althaira a preto slabým hláskom pokračovala k nemu: „Je v nebezpečí, Mardan, musím ho varovať.“ Nato sa krčovitó prehla v bolesti, pretože jej Mordelai začala čistiť rany, to Auren znova pripravilo o vedomie.

„Mardan?“ zopakoval Althair a spýtavo sa pozrel na Mordelai. „Kto je to dievča?“

„Všetky odpovede prídu včas, teraz ju musím vyliečiť,“ odvetila mu ona, „chod' za otcom a povedz mu, čo sa stalo.“

Althair chvíľu stál, no napokon ju poslušol, pri liečení by aj tak nebol nič platný. Mardana, kráľa polovičných, jeho otca, nebolo náročné nájsť. Ak nebol na love, bol pri lkari. Popri ceste sa k nemu pridala i Korven s otázkou, či už zistil, kto je to dievča. No zovretie čeluste a pokrútenie hlavy ho umlčalo.

„Otec?“ ozval sa Althair, keď vstúpil na planinu ku divokým koňom. „Na love sa nám prihodilo niečo nezvyčajné, našli sme ranené dievča na bielom levovi, bola prenasledovaná Lauvaskými jazdcami.“

Mardanovi uplynulých tridsať rokov pretkalo vlasy striebornými nitkami. Tvár mal dospelejšiu a ošľahanú pozíciou vodcu Južanských lovcov. Keď počul, čo mu jeho syn oznámil, na čele sa mu zvýraznila zamračená vráska a zašomral: „Lauvaskí jazdci prenasledujú svojich vlastných? To sa v Lauvalii deje zas dačo nedobré.“

„Mordelai to dievča pozná, hovorí, že sa volá Auren,“ doložil Althair, načo sa Mardan prudko strhol. Auren – dcéra polovičných, ktorú spolu s Mordelai kedysi zachránili a stali sa jej náhradnými rodičmi – je zranená a navyše prenasledovaná svojimi druhmi? To sa musí diať niečo sakra nedobré!

„Okamžite ma k nej zaved',“ riekol a vysadnúc na chrbát bieleho ikari, cválal spolu s Althairom do dediny.

Mordelai medzitým celkom skončila s ošetrovaním rán a zanechala poloelfku v hojivom spánku. Nedovolila Mardanovi, aby ju zobudil, keď vstúpil dovnútra. Sprážila ho prísny pohľadom, keď si prisadol na posteľ a pohliadil Auren po vlasoch.

„Ak ju zobudíš, vytrhám ti chlpy z nosa,“ varovala ho šeptom. „Tvrdí, že si v nebezpečenstve. Viac nám povie, keď sa preberie.“

Jednoznačné nariadenie Mordelai si nikto nedovolil porušiť a preto mohla svoju pacientku v pokoji opustiť. Hodila Mardanovi vlhkú látku do rúk, aby jej to prikladal na čelo, pre prípad, žeby si jej telo nevedelo dať rady s početným zranením a bránilo sa

horúčkou. Althairovi nakázala každé dve hodiny vymieňať misku s vodou, aby bola stále chladná. Vedela, že tí dvaja sa od nej zaiste nepohnú. Mardan kvôli tomu, že išlo o milovanú Auren a Althair so zvedavosti. To ale neznamenalalo, že nevyspatá musí byť aj ona.

„Ak by sa niečo dialo, viete kde ma nájsť,“ odkázala dvojici a pobrala sa na spánok.

„Kto to je?“ neodolal otázke Althair. „Nikdy som ju tu nevidel.“

Mardan sa pousmial a hladil dievčinu naďalej po vlasoch. Porozprával svojmu synovi o malom dievčatku, ktoré túžilo osedlať bieleho leva a stálo pri zrode Južanských lovcov a ktorému teraz on zachránil život. Toto rozprávanie, dopĺňované Althairovými otázkami, sa natiahlo do ďalšieho rána a tesne po tom, čo oni utíchlí, prebrala sa jazdkyňa Auren.

Stuhnuto sa zamrvila a chcela obrátiť na chrbát, no bolesť v ňom jej to nedovolila. Preto len otvorila oči, hneď čo tak spravila, zbadala tvár toho, koho hľadala.

„Mardan!“ pískla nadšene a ťažko odolávala túžbe objat' ho. Videla ho prvýkrát po toľkých rokoch a nemohla ho ani len vystíkať, lebo zranený chrbát sa jej ozýval pri každom pohybe.

Mardan sa na ňu ustarane usmial a nahol sa k nej, aby ju aspoň pohladil po tvári i po vlasoch, akoby bola stále iba alé dievčatko. „Kedy si tak vyrástla...“ zalamentoval s povzdychom.

Auren by sa veľmi rada nechala unášať priateľským rozhovorom, ale priviedla ju sem záležitosť, ktorej naliehavosť horela. Pomyslenie na cisárov verdikt jej zotrelo úsmev a zahnilo príjemný pocit z toho, že znovu vidí Mardana.

„Deje sa niečo hrozné!“ vyprskla a horúčkovo sa posadila. Nemala to však robiť, pretože Mordelaine jedy jej vstúpili do hlavy a tá sa mocne roztočila. Skončila by na lopatkách, nebyť Althaira, ktorý ju pohotovo podoprel.

Auren mu poďakovala pohľadom a zmocnil sa jej čudne previnilý pocit. Eho výzor v nej vzbudzoval dojem, že je v prítomnosti dračieho elfa, akoby bola načapaná na úteku niekým z cisárskeho rodu. Niekým ako Halatir – presne toho jej totiž mladý poloeff pripomínal.

„Cisár...“ hlesla a keď sa mladík nechápavo zamračil, prebrala sa z podivného pocitu, a pokračovala: „Halatir... Mardan, Cisár na teba poslal čističov! Si v nebezpečenstve! Každú chvíľu môžu prísť. On-on im prikázal, aby ťa zabili.“ Zatínala zuby, lebo ranám na chrbte sa nepáčilo rozrušenie, ktoré sa jej zmocnilo.

„Cisár?“ šprihol Mardan. Tak dlho už nepočul meno toho prekliateho dračieho elfa! A bol zato vďačný. Celkom pochoval akékoľvek myšlienky spojené s ním, aj keď sedel na cisárskom tróne a bol priamym panovníkom aj samotného Mardana. Zamračil sa a opýtal sa: „Prečo by to robil? Si si tým istá, Auren?“

Blondínka niekoľkokrát prikývla. „Mala som hliadku priamo pod jeho oknom, počula som to. Hviezdna veštkyňa mu predpovedala, že kráľ polovičnej krvi spôsobí jeho smrť. A on, aby tomu predišiel, poslal vrahov na teba.“

„Dofrasa aj s proroctvami!“ ulavil si Mardan, prudko vstávajúc zo svojho miesta. Za celý svoj život mal už proroctiev plné zuby. Nielenže sa nimi riadili jeho dávna láska i pokrvná sestra, teraz ešte aj elf, ktorého mal Mardan v zuboch najviac na svete! Bol rozhodnutý, že on sa nikdy žiadnou predpoveďou riadiť nebude a napokon sa predsa stane súčasťou jednej z rozprávok tej nočnej elfky!

Na jeho zahromženie vošla dovnútra Mordelai a divila sa, čo sa deje.

„Svätá veštica sa deje,“ odvetil uštipačne Mardan, „oznámila Halatirovi, že vraj ho ja zabijem a on na mňa preventívne poslal svojich vrahov.“

„Nečerti sa, bolí ma z toho hlava,“ zahriakla ho Mordelai a prisadnúc si k Auren, pokynula: „Otočte sa vy dvaja, nech jej prezriem rany.“

„Mordelai...“ Mardan pritvrdil tón hlasu, lebo mal plné zuby elfských proroctiev a teraz, keď sa jedno tak vážne týkalo aj jeho, Mordelai ho proste nepočúvala.

Ale bolo to len zdanie. Jeho pokrvná sestra totiž popri prehlíadaní Aureninho chrbta hovorila: „Cisár na teba poslal svojich zabijakov. Bezpochyby o tom cisárovná nevie a preto ju o tom upovedomíme. Dozvedeli sme sa o sprisahaní, ktoré sa chystá proti kráľovi polovičnej krvi. To samo o sebe je závažné a obzvlášť, keďže je do toho namočený aj Halatir.“

Mardan stál ako prikovaný. Laethiu, z ktorej sa medzičasom stala cisárovná, nevidel už dlhých tridsať rokov. Od momentu, kedy sa rozhodla zachrániť polovičných pred Halatirovou skazou, a radšej s Halatirom odišla. Nikdy od nej nedostal ani jeden list. Ani len slovom oňho nezavadila. Jediné, čo mu po ich láske ostalo, bol syn. Vôbec nemal dobrý pocit z toho, žeby sa teraz mal ísť vyžalovať práve tejto cisárovnej a navyše pred ňou obviňovať cisára, že sa usiluje dostať ho do hrobu.

„Chceš ísť za Laethiou?“ pri vyslovení jej mena sa mu hlas nezvyčajne zachvel, čo všetci postrehli. Jediné Mordelai však jeho neistote rozumela. Auren bola len naivné dieťa, keď sa pred rokmi Mardan s Laethiou zblížil, a nepokladala ich za viac ako kamarátov. A Althair skrýval svoju nevedomosť za typickú mramorovú masku.

Mordelai spokojne spustila Auren halenu na chrbát a počúvala ju po ramene. Pokynula chlapcom, že sa môžu otočiť a oni poslúchli.

„Ja nie, Mardan, ale my,“ odpovedala. „Cisár bude čeliť obvineniu z úst kráľa polovičnej krvi, princeznej temných elfov i od tej, ktorá je svedkom sprisahania. Tu sa už nemôže nikto skrývať. Všetci musia vyložiť karty na stôl.“

Ja sa neskrývam, pomyslel si Mardan, lebo v jej slovách pocítil výčitku priamo mierenú na jeho prerušené kontakty s cisárskym dvorom. Bol si istý, že Mordelai jeho myšlienku počula, lebo skepticky nadvihla obočie.

„Ale-ale ja nemôžem cisára obviňovať...“ pípla nespoko Auren a vystrašenými očami skákala z Mordelai na Mardana. „Čo už zmôže moje slovo... Povedia, že som zle počula alebo čo horšie, obvinia ma, že som si to vymyslela a chcem to na cisára narafičiť... Určite ma obvinia zo zrady a potrestajú a viete ako sa na dvore trestá zrada?“ Prehltla, lebo si predstavila, ako jej kat prikladá ku krku ostrie meča.

„Auren, drahá,“ povzdychla si Mordelai, chytiac ju okolo pliec, „v ich očiach už zradcom si.“

Jej pekelná úprimnosť zasiahla Auren ako facka. Oči sa jej zaleskli, kým Mordelai pokračovala: „Lauvalskí jazdci ťa prenasledovali a chceli zabiť, to znamená jediné: obvineniu už čelíš a rozsudok cisár už dávno vyniesol. Celú túto situáciu, tvoju i Mardanovu, môžeme vyriešiť jedine tak, že ju predostrieme cisárovnjej.“

V

Mordelai s Mardanom sa odobrali riešiť záležitosti ohľadom cesty. Althair si myslel, že bude toho súčasťou, ale jeho úlohou sa stalo dávať pozor na Auren. Neveľmi sa mu páčilo, že sa nezúčastní ich súkromnej porady ohľadom cesty na cisársky dvor. Otec ho nikdy nevynechával z plánovania čohokoľvek. Dohliadať na to dievča predsa mohol ktokoľvek iný!

Napokon sa uspokojil s myšlienkou, že sa o všetkom dozvie len o niečo neskôr, a tak odpútal pozornosť od okna, na ktoré sa doteraz mračil. Blondavá pacientka sedela na okraji postele a škrabkala medzi ušami bielu levicu sediacu na zemi. Tajomne sa pritom na Althaira usmievala.

Položila mu otázku: „Prečo si s polovičnými? Myslela som, že okrem cisárovnjej Laethie, nik z dračích elfov nemá rád poloelfov.“

„Dračí elfovia?“ zatiahol on zamračene. O dračích elfoch počul len z rozprávání a nikto ho k nim nikdy neprirovnával. „Ako to myslíš?“

„No, si predsa dračí elf. Nevedela som, že v Mardanovej dedine kedy pobýval aj iný dračí elf než cisárovnja,“ osvetlila mu svoj postreh, čo malo taký účinok, že na jeho kamennej tvári sa usadilo zamračenie. Auren sa pristihla pri myšlienke, či sa ten muž dokáže tváriť aj inak než zamračene alebo kamenne.

„Nepatrím k dračím elfom. Narodil som sa tu.“

„Aha,“ prikývla, „prepáč, zmatli ma tvoje červené vlasy, nie sú zrovna črtou poloelfov. A tvoji rodičia, aj oni majú červené vlasy? Sú tiež poloelfovia?“ vyzvedala ďalej.

Nezdalo sa však, že jej spoločník má vyzvedanie rád. Ohradil sa: „Aké sú črty poloelfov? Pokiaľ viem, žiadne nemáme, sme zmiešaní zo všetkých existujúcich rás, nemáme črty.“

„To máš pravdu,“ pritakala mu odľúkla si. „Prepáč. Dlho som žila medzi dračími elfmi a vidím ich už asi v každom, kto sa im čo i len trochu podobá.“ V duchu si dodala, že on sa im podobá viac než trochu, no viac tento rozhovor nerozvíjala, lebo videla, že červenovlasého poloelfa rozrušuje. Cítila sa zahanbene a z rozpakov sa jej vliala červeň do tváre.

Pokúsila sa postaviť, no hlava sa jej opäť zatočila, len čo sa vzpriamila, a už po druhý raz ju pred pádom zachránil Althair. Jej levica zavrčala, nevedno však či z obavy pred jej pádom alebo znepokojením z toho, že ju drží v náručí ten zamračený muž.

„Ty si riadne tvrdohlavá,“ poznamenal, kým ju podopieral, „Mordelai ti tuším zakázala vstávať z postele do večera.“

Vtom sa dvere na chalupe rozleteli a dovnútra sa vrátil čiernovlasý Korven. Aj sám zabudol, čo ho tam doviedlo, keď uvidel Althaira s blondínou v náručí. Hlasno hvizdol a tresol Althaira po chrbte so slovami: „Sa s tým nebabreš, ideš rovno na vec! Akože ja ti do toho nechcem kecať, ale aspoň sa zamkni, keď sa chystáš...“

„Nič sa nechystám,“ odvrkol Althair, skočiac mu do reči. Okamžite pustil Auren a odstúpil od nej.

„Ne? No, keď ty nič...“ A už sa Korven zmocnil Aureninej ruky, ktorú letmo pobozkal. Lichotilo mu, že Auren sa z jeho chovania červená. „To som odkukal od lorda. Furt hentak pusinkuje šecky ženy a tie z toho idú do kolien. To nemôžeš hnedka ženu zdrapiť, nato musíš ísť pomaly.“

Auren kútikom oka videla, že Althair prekrútil očami a v duchu sa na tom pobavila.

„Ja som Korven a hento poleno je Althair, ale to už určite vieš,“ predstavil sa jej. Nakoľko ale ona iba pokrútila hlavou, Korven zhrozene zvolal: „To sa ti ani len nepredstavil? A rovno ťa schmatol do náruče, beťár jeden!“ Priateľsky buchol Althaira do pleca, no tým ani nehlo.

„Nie, nie,“ vyviedla ho z omylu Auren, „on ma len zachytil pred pádom. Z liekov sa mi ešte motá hlava, precenila som sa, chcela som sa ísť popozerať po dedine. Bola som tu tak dávno, chcela som sa len znovu prejsť svojím domovom.“

Korven prikývol. „Ide sa! Chyť sa ma, urobím ti kvalitnú spoločnosť a s radosťou ti poukazujem celé údolie.“

Jeho nadšenie schladil Althair: „Sotva vyliezla z postele, je zranená, nemala by loziť hore-dolu po údolí.“

Korven sa chytil za srdce a vypleštil oči: „Oh, bohovia, ste mi svedkami, Althair práve prejavil cit a obavu o dievča! Stal sa zázrak!“ Zdvihol ruky k ústam a napokon k nebu, akoby skutočne ďakoval bohom.

Althair ho sprážil pohľadom a rúznym krokom okolo neho prešiel, čím mu vrazil do ramena so slovom: „Idiot.“

Korven sa spokojne zasmial a venoval švihácky úsmev aj Auren: „Myslím, že to bolo zvolenie na prechádzku.“

Auren skákala pohľadom od jedného k druhému, no potom len pobavene pokrútila hlavou a pustila sa za Althairom, ktorý sa zastavil pár metrov od domčeka, čakajúc na nich. Korven hlasno komentujúci, že či sa stal vzduchom, ich nasledoval.

Južné údolie bolo celkom iné, než ako si ho Auren pamätala z detstva. Pribudlo tam veľmi veľa domov, chodníky zmenili smer, pribudli studničky na toku potoka. Ku Planine divokých koní viedla široká cesta vychodená v snehu kopytami ikari. Divoké kone boli všade: každý južanský lovec mal vlastného žrebca alebo kobyľu a deti sa dokonca priatelili s mláďatami, aby si na nich zvykli, kým ich v dospelosti osedlajú. Keďže bola zima, ikari mali zhrubnutú srst' a ich hriva ešte väčšmi pripomínala leviu.

Uprostred Južného údolia bolo miesto s minimom snehovej pokrývky: buď bola odhádzaná alebo ju jednoducho udupali do zeme. Kralovalo mu veľké ohnisko, nad

ktorým sa vždy opekala divina, ktorú lovci doniesli z lesov. Teraz tam niekoľko poloelfov ukladalo raždie a suché drevo, lebo aj tento večer sa chystala hostina.

„Zimné večery pri ohni,“ zasníval sa Korven, „už teraz cítim vôňu pečenej diviny! Také dačo tam u vás nemáte, hejže?“

Auren zavrtela hlavou. „Nie, ale pamätám si na letné večery pri ohni. Plno jedla, hudby a tanca. Tak to bývalo, keď som ešte žila tu, pred mojim odchodom do Lauvale.“

„Ty si to slávne dieťa, ktoré sa ako prvý poloelf stalo lauvalským jazdcom, há? Šeci tu o tebe teraz hovoria,“ rapotal Korven.

„Uhm,“ pritakala dievčina a ukradomky pozrela na Althaira, ktorý po celý čas mlčal a šiel niekoľko krokov pred nimi. „Hm, no a ty si sa narodil tu? Tak ako Althair?“

Korven sa hlasito zasmial: „Ta čosi! Ja som tu došiel až keď som mal pätnásť. Dovtedy som žil u corvidov, lebo ja som napoly vrana, chápeš. No a potom som sa dopočul o dedine, kde žijú takí jak ja, polovičná krv. Došiel som tu a už som tu zostal. Narazil som na toto mramorové poleno,“ ukázal na Althaira, „a ani šeci bohovia dokopy nevedia jak, ale skamošili sme sa a odvtedy spolu cvičíme a lovíme a...“

„A odkedy je Korven v Južnom údolí, rána tu už nie sú tiché a noci pokojné,“ doplnil ho Althair. Ukázal na jeden z blízkych domčekov, na ktorého streche ševelilo asi dvadsať vrán. „Lebo ak náhodou zatvorí ústa on, tak sa o rozruch postarajú jeho operení kamaráti.“

Vtáky robili poriadny krik, aký vedia len rozvadené vrany. Korven sa tváril, že jeho sa to netýka a Auren sa na Althaira uškrnula. Potešilo ju, že aj to „mramorové poleno“, ako ho Korven nazval, má zmysel pre humor. Althair jej ale úškrn neopätoval, len sa odvrátil, a Auren okamžite pochopila, prečo si vyslúžil od Korvena takú prezývku. Teraz už bola skalopevne presvedčená, že ten červenovlasý ne-dračí ne-elf sa usmiať nevie.

„A len tak medzi nami,“ pošepol jej Korven, keď za Althairom zase zaostali, „ani on sa tu nenarodil. Ostatní hovoria, že Mordelai ho sem priniesla, keď bol malý. Jeho mama ho poslala na výchovu ocovi. Ale prisámbohom, že nechápem, jak mohol Mardan vychovať taký bezcitný kus šutra. Šak sa nevie ani usmiať! A Mardan je pritom taká veselá kopa, keď sa kus napije...“

„Počkaj, chceš tým povedať, že Mardan je jeho otec?“ uistila sa Auren, či pochopila správne, načo jej Korven niekoľkokrát prikývol. „A jeho mama?“

„A čo ja viem? Nikto nevie. Šak je to aj tak jedno.“ Pokrčil plecami polovičný corvid a potom pokračoval v rozprave o večernej hostine, na ktorú ulovil divinu on počas včerašieho lovu. Auren ho ale počúvala len na pol ucha. Pohľad mala zabodnutý do Althairovho chrbta. Premýšľala o ňom. Nedala jej pokoj myšlienka, že vyzerá celkom ako vznešený dračí elfovia, ktorým na cisárskom dvore slúžila. Keď je Mardan jeho otcom, tak kto je matkou? Mohla by to byť... Nie, ona určite nie. Ale cisárovná Laethia je predsa jediná dračia elfka, ktorá s polovičnými a s Mardanom pobývala, nie?

Rozhodla sa, že sa nato opýta Mordelai. Keď existoval niekto, kto vedel o všetkých všetko, tak to rozhodne bola práve ona.

Kým dokončili prehliadku dediny, Auren si už sadla na chrbát levice, lebo jej dochádzali sily. Za žiadnu cenu však nechcela vynechať ani jeden kút údolia, tak jej Silea urobila odvoz. Obzreli si stádo ikari na planine a potom sa vrátili doprostred údolia, kde už horel oheň a nad ním sa piekol diviak.

Trojica si prisadla a do nosov im udrela príjemná vôňa pečeného mäsa, až vtedy si uvedomili, aký majú hlad. Mlsne sledovali veľký kusisko diviny, no ešte ani zďaleka nevyzeral tak, ako by mal. Ešte to potrvá, kým sa najedia.

Auren sklopila pohľad a prehľadla túžbu po chrumkavom mäsku, nad ktorým sa jej zbíhali slinky. Pri jeho vôni sa to ťažko vytesnávalo z hlavy.

Althair sediaci oproti nej si všimol jej hladného výrazu a došlo mu, že vlastne od včera poriadne nejedla, preto kývol na dievčinu, ktorá práve vyberala z omnoho menšieho ohňa povedľa opečené prepelice. Jednu si vzal a druhú ponúkol Auren. Tá so zvláštnym rumencom, akému nevedela porozumieť, od neho pokrm prijala. Teda chcela prijať.

Korven sediaci vedľa jej buchol po ruke a zamračene sa na ňu díval hovoriac: „Nemôžeš jesť vtákov, oni sa predsa nejedia. Sú to žijúce tvory!“

„To je tak isto aj diviak,“ odsekol mu Althair a slastne sa zahryzol do prepelice napichnutej na drievku.

Korven stiahol tvár do znechutenej grimasy: „Áno, ale jesť krídla prepelíc, skoro akoby si jedol moje! Veď sú to moji bratia a sestry!“

„Ty žiadne nemáš,“ odvrkol mu Althair a strčil drievko s pokrmom Auren do ruky, potom sa otočil ku ostatným, „keby sme mali málo jedla, na Korvenovej streche máme predkrmov až-až!“

„Althair!“ skríkol na neho Korven vyskakujúc na nohy. „To odvoláš!“

Auren vyplašene pozerala na jedného i druhého a pevne dúfala, že sa nepobijú kvôli večeri!

Ako reakciu si Althair znova odhryzol a preniesol pohľad na prichádzajúcu dvojicu. Boli to Mordelai s Mardanom. Prisadli si k nim.

„Páči sa ti ako sa to tu zmenilo?“ spýtal sa Mardan a obrátil pohľad k Auren.

Tá sa spokojne usmiala: „Áno, niektoré veci ma prekvapili. Počula som chýry o divokých koňoch, ktoré ste skrotili, no vidieť ich ako kamarátov poloelfov bolo úplne iné.“

„To verím, na dvore o nás očividne nemajú najlepšiu mienku a ani o tom, čo robíme,“ mykol plecami Mardan, no aby nezaviedol rozhovor do nepríjemných končín, dodal, „bolo príjemné stráviť deň doma, však?“

Tu sa na neho zamračila i Mordelai, nemyslel to tak, ale jeho slová zneli ako výčitka. Vedela, že mu Auren chýbala a ostrie jej neprítomnosti sa zabáralo do srdca o to viac, že bola niekde, kde on mal zakázané vstúpiť. Hoc sa s ňou úprimne radoval, radšej bol, keď bola doma.

Auren sa zamrvila a rozpačito začala jesť chladnúcu prepelicu. Nato sa opäť zdvihol znechutený Korven a prešiel k dievčinám vedľa, ktorým rozprával ako sám ulovil ich dnešnú večeru, pretože jeho priateľ lovil zranené dievčatá. Samozrejme si neodpustil zagánenie na Althaira.

„Kedy vyrážame za cisárovnou?“ opýtal sa Althair otca, keď si k nemu prisadol. Ten si s Mordelai vymenil vyplašený pohľad.

„Odpoveď na tvoju otázku znie ráno, ale musím ťa opraviť,“ odpovedala mu temná princezná, „vyrážame iba ja, Mardan a Auren. Ty ostaneš tu.“

„Prečo?“

„A prečo by si mal ísť nami?“ odvetila otázkou, „Teba sa táto záležitosť netýka. Nemáš tam čo pohľadávať.“

„Týka sa otca, chcem tam byť s ním. Otec, budem tvojim štítom. Nechcem, aby ste šli iba vy sami na miesto, kde si na teba brúsi zuby sám cisár.“ Althairov vzdor bol zbytočný. Mardan i Mordelai krútili hlavami.

Tu sa vrátil Korven a počujúc, o čom sa bavia, vložil sa do rozhovoru: „Ale noták! Je to cisársky dvor! Každé decko to tam túži vidieť! Šak nás zoberte so sebou.“ Skoro by sa dalo povedať, že prosil. „Althair má pravdu, ísť iba v trojici do dračieho mesta je blbosť. Kráľ má mať sprievod a sprievodom kráľa polovičnej krvi budeme my!“ Vážne prikývol. Neskrýval, že aj jeho by potešilo, keby sa mohol zúčastniť výpravy na cisársky dvor.

Mardan sa chytil za čelo. V duchu si predstavil, že do mesta plného dračích elfov napochoduje Althair, ktorý je od nich na nerozoznanie, aj keď mu v žilách koluje zmiešaná krv. Až sa zapotil pri myšlienke, žeby Althair čoby jeho syn hájil otca pred zrakom cisára. Poriadne by veru zavaril jemu i samotnej cisárovnej. Musel za každú cenu zabrániť tomu, aby sa tam Althair dopravil.

Ako vždy, na pomoc mu prišla Mordelai. Povedala: „Althair nemôže opustiť Južné údolie. V neprítomnosti kráľa polovičnej krvi je jeho zástupcom.“

Kráľ poloelfov sa tohto vysvetlenia okamžite chytil a pritakal: „Áno, kým tu nebudem, vodcom Južanských lovcov bude Althair! Obaja vodcovia nemôžu odísť naraz.“

Althairovou tvárou sa mihlo prekvapenie. Takúto zodpovednosť mu otec zatiaľ nikdy neponechal. Aj keď sa mu nepáčilo, že ho tým pádom celkom vynechali z cesty do Lauvale, neprotestoval. Sklonil hlavu a prijal otcovo rozhodnutie: „Bude mi ct'ou.“

Ostatní Južanskí lovci v tichosti sledovali, o čom ich kráľ práve rozhodol. Althair bol mladý nato, aby sa stal ich vodcom, aj keď len dočasným, no Mardan bol predsa tiež mladé ucho, keď ho cisár menoval kráľom. Preto nikto z nich neprotestoval.

„Hm a nemôžem ísť aspoň ja?“ skúsil šťastie Korven, čím úplne pokazil dôležitú chvíľu svojho kamaráta.

Mardanove rázne pokrútenie hlavou bolo jasnou odpoveďou na Korvenovu otázku, potom sa venoval svojmu synovi a začal mu dávať rady, čo robiť v kritických chvíľach. Ak by nejaké prišli.

Tento okamih využila Auren a posunula sa bližšie k Mordelai: „Vôbec nevyzerajú ako otec a syn,“ začala dívajúc sa na Mardana s Althairom, „celkom ma to prekvapilo, keď mi to Korven povedal. Althairove červené vlasy sú tak netypické pre polovičných, iba jeden elfský národ má túto črtu.“ Nemilosrdne nadhodila Auren, už dávno sa naučila, že pri Mordelai je zbytočné chodiť okolo horúcej kaše. Aj tak ju pozorne sledovala, aby jej neunikol akýkoľvek náznak, ktorý by jej potvrdil tušenie.

No Mordelai bola v tejto hre omnoho dlhšie ako Auren a oveľa viac zbehlejšia: „No ale je to Mardanov syn, stačí ak porovnáš ich oči. Červené vlasy, ktovie ako sa príroda mohla pohrať. Po svete chodí toľko červenovlasých stvorení, elfovia nie sú jedinými žijúcimi na zemi.“

Auren preklopila oči, no nenechala sa tak rýchlo odbit' a pokračovala: „To síce áno, ale pamätám sa na jednu známosť s červenými vlasmi, ktorú Mardan mal. Jediného elfa dračej krvi, aký sa dokázal kamarátiť s polovičnými. Bola to Laethia a ak sa dobre pamätám, medzi ňou a Mardanom sa rozvinul zaujímavý vzťah.“

„Ak sa dobre pamätáš,“ zdôraznila Mordelai, nedala na sebe vôbec znať, žeby ju Aurenina reč nejako rozhodila a iba v duchu poďakovala, že Auren rozpráva s ňou a nie Mardanom, pre neho to totiž je príliš osobné a nevedel by správne reagovať, „v tej dobe, keď si tu ešte bývala, boli naše vzťahy skutočne zaujímavé. No nie smerom, akým si myslíš. Mardan s Laethiou boli, iba priatelia, ktorí sa jej odchodom odcudzili. Nemohlo byť medzi nimi nič viac a obaja si to uvedomili. Prísť s touto myšlienkou a spojitosťou, Auren, naozaj?“ Zasmiala sa Mordelai. „Myslela som, že horšie drbny sú dedinčania.“

„To nie sú drby,“ nafúkla sa Auren, no nechystala sa ešte vzdať, „ale ja si pamätám, jeden intímny okamih v jazere u spelenov a niečo mi hovorí, že takých okamihov bolo viac. A všetko poukazuje na to, že jeho matka je Laethia.“

„Všetko? Čo všetko na to poukazuje, to že má červené vlasy? Ale prosím ťa.“ Zatlkala Mordelai, avšak už na nej bolo vidieť podráždenie.

„To je jeden z hlavných znakov, áno,“ nedala sa Auren, „napríklad to, že si ho doniesla sem ty. Viem, že tu nebol, kým som ja neopustila údolie, takže musel prísť až keď som odišla do učenia a to si bola na dvore so mnou. Zdalo sa mi, že s Laethiou tráviš veľa času, no neriešila som to a potom len tak zmizneš.“ Pozorne si ju premeriavala, no nezazrela na nej nič okrem spomínaného podráždenia. „A ak by tam nebola spojitosť, dovolili by ste mu ísť na cisársky dvor, ale vy sa ho snažíte schovať v dedine, aby ho nik nevidel. Prečo?“

„Presne kvôli tomuto,“ ukázala Mordelai na ňu, pokrútila hlavou a zdvihla sa, ale keďže sa zdalo, že Auren chytá vo vyzvedaní druhý dych, zastavila ju ďalšími slovami: „Neoživuj nebezpečnú myšlienku a nekuj jej krídla, pretože v nesprávnych ušiach môže napáchať veľa škody.“ Varovne na ňu pozrela a odišla k poloelfkám, ktoré práve sťahovali diviaka z ohňa, aby im pomohla a samozrejme ukoristila si najväčší kus.

VI

Na druhý deň za svitania opustila Južné údolie trojica jazdcov. Mordelai na čiernom jednorozcovi, Mardan na bielom ikari a Auren na laualskej levici. Althair ich dlho vyprevádzal pohľadom. Mrzelo ho, že nemôže ísť s nimi. Na druhej strane však bol otcovi vďačný za prejavenú dôveru, že mu zveril zodpovednosť za celé údolie a národ polovičných.

Keď trojica zmizla v lese, Korven ho priateľsky pobúchal po pleci a utiahol si z neho: „No čo, šéfko, čo nariadiš ako prvé?“

Althair s kamennou vážnosťou predniesol: „Deň ticha.“ Veľavravne dvihol varovný prst a doložil: „Ak ho porušíš, budeš musieť ošklbať, upiecť a zjesť vranu.“

Korven pokrčil nos a odtiahol sa od kamaráta s trucovitou poznámkou: „Nato, jaký si nudný, vieš byť až prekvapivo odporný.“ Síce vedel, že Althair si ho iba doberá, z jeho vážneho výrazu mal pocit, že by to rád myslel naozaj.

Trojica jazdcov napredovala pomaly. Nechávali za sebou v snehu hlboké stopy. Beloba zimnej pokrývky ich bodala do očí, lebo slnko sa od nej ostro odrážalo.

„Mohli sme jej poslať správu,“ dumal nahlas Mardan. Stále sa mu nechcelo ísť na cisársky dvor a tak sa chytal akejkoľvek možnosti zrušiť cestu, na ktorú nastúpil.

Mordelai každý jeho pokus o zmarenie cesty vyvrátila. „Dobre vieš, že jej listy sú kontrolované. Správa od nás by skončila v ohni skôr, než by sa k cisárovnej vôbec dostala. Máme jedínú možnosť, ako zaistiť, že budeme vypočutí – navštíviť ju osobne.“

„Naozaj si myslíš, že nám to vyjde?“ vložila sa do toho Auren. Vnútorne ju zožierala neistota. Bála sa vrátiť na dvor, z ktorého ušla. Bála sa obviniť cisára z tak závažnej záležitosti. Bála sa dokonca pozrieť do očí veliteľovi lauvalských jazdcov, ktorý ju už určite považuje za zbeha.

„Samozrejme,“ prikývla temná princezná sebedovomo. „Cisárovná má pre národ polovičných pochopenie. Keď jej vysvetlíme, v akej situácii sme sa ocitli, tak nám povie, čo robiť. A hlavne zakročí proti cisárovi.“

Ozvalo sa ťažké vzdychnutie prichádzajúce od Mardana. Obe naňho pozreli. Vyzeral ako kôpka nešťastia zhrbená na chrbte divokého koňa.

To už Mordelai dopálilo a štekla naňho: „Kedy sa prestaneš tváriť ako trpiteľ sveta? Ideš na cisársky dvor, nie na popravu!“

„Aký je v tom rozdiel?“ oponoval jej. „Som vyhnancom z elfských ríš a chystám sa napochodovať priamo do cisárskeho mesta. Žadonit' o pomoc u Laethie...“ Zdalo sa, že vysloviť jej meno mu pôsobí ťažkosti, lebo aj tentoraz sa mu zatriasol hlas.

„No hlavne nezhoršuj našu situáciu tým, že ju budeš volať menom, až tam budeme. Už nie ste priatelia, je tvojou cisárovnou. Musíš ju patrične oslovovať. S úctou.“

„A Halatir je môj cisár. Ešte mi povedz, aby som s úctou oslovoval i jeho a rovno to otočím naspäť do dediny.“

„Bohovia nám pomáhajte!“ zaúpela Mordelai. „Tento tvrdohlavý peň nás privedie do ešte väčších problémov.“ Krútiac hlavou popchla svojho jednorožca do rýchlejšieho cvalu, aby predbehla Mardana, lebo jeho lamentovanie už nemohla počúvať. I tak mu ale neušla, lebo jeho neochota sa na ňu prenášala skrze krvné puto.

Nasledujúca cesta sa už niesla v tichosti. Nik nemal chuť sa ďalej vrtáť v dôvode ich návštevy cisárskeho dvora a tak sa výskanie vetra s vŕzganím snehu stali jedinými zvukmi, ktoré trojicu jazdcov dlhú dobu sprevádzali. Teda aspoň to si mysleli.

Bystré oči dvanástich prenasledovateľov sa im zabodávali do chrbtov a vyčkávali na najvhodnejší okamih. Napokon zaútočili. Nebyť perfektného postrehu bieleho ikari, zaiste by Mardana trafil šíp. Vzopätím na zadné a zaerdžaním dal jasne najavo, že sa niečo deje. Levica a jednorožec zbystrili tiež a pritakali svojmu štvornohému bratovi.

Jeden šíp, ktorý mal skoliť kráľa polovičných sa duto zabodol do kôry stromu, no salva jeho drevených druhov sa ukázala vzápätí. Prichádzali odvšadiaľ, bolo temer nemožné sa im všetkým vyhnúť. Teda aspoň pre jednu osobu. Kebyže je Mardan sám, určite by už ležal v kaluži svojej krvi. No pohotová reakcia Mordelai i Auren mu poskytla dost' času, aby vytiahol meč i on a obrátil sa pred hrotmi šípov.

Trojica sa okamžite rozbehla vpred. Snažili sa nájsť schopné miesto, odkiaľ budú mať čas na obranu, prípadne útok. Lež trvalo to dlhšie, než priloženie nových šípov na tetivu luku a tieto chladné beštie už našli svoj cieľ. Úplne ignorovali dvojicu žien, boli mierené iba na previnilca a bolestivo sa mu šuchli o stehno, rameno, dokonca sa zabodli i do chrbta.

Mardan zalapal po dychu a div nezletel zo svojho ikari, Mordelai jeho pohyb verne skopírovala, i keď v menšej náhlivosti.

„To sú oni,“ zastonala Auren vyľakane a očami sa v bezútešnej bielobe snažila nájsť akékoľvek miesto, z ktorého by mohli opätovať útok. Ani stromov nebolo dostatok, žeby sa za ne mohli schovať. Smrť prichádzala skutočne zo všetkých strán.

Sneh odlietaval od kopýt ikari, keď sa Mardan hnal lesom ako štvaná zver. Z lovca sa stala lovená trofej. Šípy v ranách sa mu hýbali s každým pohybom žrebca a tak mu každý okamih prehlboval bolesť. I tak si ale ponechal dostatok triezveho úsudku nato, aby sa obzeral po svojich spoločníčkach. Obidve sa uhýnali šípom rovnako ako on, kľučkovali pomedzi zasnežený porast a neraz si takmer navzájom skrížili cestu.

Vtom jeden šíp našiel svoj cieľ v stehne Mardanovho žrebca a ten sa opäť vzopäl na zadné, vydávajúc hlasný zvuk, ktorý bol zmesou konského erdžania a levieho revu. Nebol to dva razy príjemný zvuk a zdalo sa, že aj útočníkov šokoval, lebo na krátky okamih prestali lietat' šípy.

No len preto, aby vzápätí priletel ďalší tucet smrtiacich paprčíc.

Ikari vyhadzoval zadkom do vzduchu, ako keby tým mohol zhodiť šíp zo svojho tela. Čo však zhodil, nebol šíp, ale Mardan. Ani sa nenazdal a sa už sa váľal v snehu, ktorý rýchlo pokropila jeho krv. Netušil, čo robiť skôr: či upokojiť žrebca, vytiahnuť mu šíp zo stehna, zalomiť šípy vo svojich ranách alebo sa zahrabať pod sneh, aby ho útočníci nevideli. Nehovoriac o tom, že Auren s Mordelai celkom stratil z dohľadu.

Chaos, ktorý ho takmer stál život, ukončilo dunenie. Sprvu iba vzdialené, no rýchlo sa približovalo a silnelo. Zem sa chvela, zo stromov opadával sneh. Salvy šípov utíchli, zaiste aj čističi zaznamenali blížiacu sa pohromu.

Mardana až stislo pri pomyslení, že takto duní lavína, keď sa rúti dolu horou. Lavína to však nebola, hoci to, čo sa z lesa vyrútilo, malo jej rýchlosť i silu.

Splašené stádo ikari, žrebce i kobyly, nasledujúce zúfale volanie svojho zraneného vodcu. Biely ikari stál nad Mardanom, chrániac ho pred svojim stádom, a ostatné divoké kone sa zatiaľ prehnali vôkol nich.

Aby toho nebolo málo, tak čističi sa prebudili – zaiste si našli bezpečné stanoviská, kde ich ikari neudupú – a šípy znovu svišťali popri kráľovi polovičnej krvi a jeho bielom žrebcovi. Nejednen zranil divoké kone a nejedného dokonca skolil. Mardan cez to všetko

odstránil šíp, ktorý plašil jeho beláka, a potom klesol na koleno. Zasiahla ho ďalšia predĺžená ruka smrti. Pred očami sa mu na okamih zotmelo a v ústach pocítil pachut' krvi. Svet sa spomalil a hukot útoku doznieval už iba zďiaľky.

„Mardan!“ kričali na neho hlasy dvoch žien a on akoby v spomalenom zábere videl blond'avú Auren tasit' štít, ktorý ho ochránil pred ďalšími hrotmi šípov. Mordelai mu z druhej strany lúskala prstami pred tvárou a ťahala ho na nohy. Ikari skákal na zadné a rád by sa rozutekal, no poctivo vydržal pri svojom priateľovi.

Rozptýlenie divokým stádom pomohlo, ale neodvrátilo to, čo malo prísť. Slučka smrti sa sťahovala okolo krku kráľa polovičnej krvi, ba čo viac, dusila i poloelfky s ním. Ani čoby mračno sa privalila ďalšia salva šípov a hlasito sa odrážala od štítu, no predsa hladné zbrane našli cieľe a už nedbali, či je to koža kráľa alebo nie.

Všetkým trom preblyso mysl'ou: „My tu určite zomrieme!“ No krútenie hlavy a zaháňanie skazonosnej myšlienky ich donútilo vydržať. Vydržať jednostranný útok a odolať volaniu smrtky. Beztak im zúfalstvo naplnilo cievy a beznádej ochabovala údy. Dokonca i rázna Mordelai bola v koncoch.

V krikú bezmocnosti to skoro ani nebolo počuť a predsa sa Auren obzrela ponad plece a v tieňoch lesa zazrela jazdcov. Sprvu ju premkol strach. Ak na nich zaútočia od chrbta, je to ich koniec. Avšak nebol. Niekoľko párov kopýt sa prehnalo pred trojicu zúbožencov a odpovedalo rovnakou slávou šípov.

Medzi čistíčkami a polovičnými nastal vyrovnaný súboj lukostrel'by, no iba dovedy, kým vodca nestiahol kapucňu. Jeho červená štica vlasov sa stala posledným šípmom, ktorý ukončil tento útok. Čistíči sa v okamihu stiahli a ani lovci na ikari ich nestihli svojou muškou popraviť za odvahu zaútočiť na ich kráľa a ešte k tomu v ich lesoch!

„Tvoj zamračený ksicht odplašil aj ich,“ zhodnotil situáciu Korven, sediaci na ikari vedľa Althaira.

Ten sa na neho pozrel rovnako prísne ako na utekajúcich útočníkov a potom zoskočil zo sedla, obracajúc sa ku dorážanej trojici. Z už aj tak bledej tváre sa mu vytratila všetka farba, keď uvidel zúboženého otca, Mordelai i Auren.

„Otec!“ Zohol sa k nemu a Mardan mu s námahou odpovedal:

„Skvelá... práca... synak.“ Len vďaka Mordelainým štipancom do ramien odolával mdlobám. Do úst mu naliala akúsi tekutinu, ktorá chutila tak horko, že ju takmer celú vypl'ul, no aspoň ho to prinútilo udržať sa pri vedomí.

„Otec pôjde so mnou, Korven vezme teba,“ povedal temnej princeznej, ktorá trpela o to viac, že okrem vlastnej bolesti cítila i Mardanovu. Potom sa opýtal Auren: „Môžeš jazdiť?“

Blondínka prikývla. Spoločnými silami pomohli Mordelai ku Korvenovi a tá sa chytila mladého muža okolo pása. Potom vyložili Mardana na Althairovho ikari, on si sadol za neho, aby otca istil. Auren nasadla na levicu a ostatní južanskí lovci vzali za uzdy jednorožca i bieleho ikari. Horda polovičných sa vrátila do Južného údolia.

VII

Do Lauvale sa namiesto dvanástich čističov vrátili iba ôsmi. Zvyšní našli svoj večný sen pod šípni Južanských lovcov. Cisár bol šokovaný, keď pred nim pokľakla takto okresaná skupina verných. Vôbec nepredpokladal, žeby ostrieľaní elfovia s povestnou neprekonateľnou muškou by mohli naraziť na sebe rovného protivníka – tobôž nie medzi miešancami!

Aj tak to ale nebola najdôležitejšia vec, ktorá ho zaujímala najviac. „Zabili ste ho?“ šprihol, zatiaľ čo osem elfov kľáčao pri jeho nohách, dívajúc sa do zeme.

„Jasný cisár,“ prehovoril jeden z nich, „veci sa skomplikovali. Prišli sme o štyroch našich. Tí miešanci majú...“

„Je mi jedno, čo majú!“ zrukol naňho Halatir, nenechajúc ho dopovedať. „Zabili ste ho či nie?! To jediné ma zaujíma!“

Elfovia na seba nervózne pozerali. Triasli sa pred cisárovým hnevom a zároveň ich škrela ľahostajnosť dračieho elfa voči strate ich štyroch druhov. Opäť ten istý čistič zavrtel hlavou: „Nie.“

Halatirovi oči desivo zabľýskali a ak by z nich mohol vyprsknúť oheň, zaiste by zabil odvážlivca, ktorý nesplnil úlohu. „Poslal som dvanásť elfov, dvanásť, aby zavraždili jedného poloelfa. Dvanásť proti jednému!“ zavrčal basovým hlasom. Bol tak hrozivo dunivý a chladný až čističom vystúpili na ruky zimomriavky. Pokračoval: „A týchto dvanásť bojovníkov sa nechá poraziť! A namiesto toho, aby dokončili úlohu mi tu prišli fňukať ako zbité psiská!“

„Ale my sme museli!“ skočil mu do reči najodvážnejší z čističov a keďže si vyslúžil pichľavý pohľad cisára, dodal: „Kráľa polovičnej krvi stráži niekto, kto vyzerá ako elf dračej krvi a...“ zlomil sa mu hlas, pretože nasledujúce skutočnosti prinesú ešte väčší hnev. Porozhliadol sa po zvyšných čističoch, tí mu porazene prikývli. Vedeli čo príde, no utuľtať to by ich stálo omnoho viac.

„A?“ vyštekol Halatir, úbožiak pred ním pridlho premýšľal, poskytol prienik Halatirovemu opovrhnutiu. „Ak ten blázon stojí proti nám, proti môjmu rozkazu, stáva sa automaticky zradcom cisárskeho dvora, nie je treba s ním jednať v rukavičkách!“

„Nemôžeme ublížiť nikomu, kto má podľa všetkého dračiu krv!“ oponoval mu jeho poddaný, „to je prísne tabu, ktoré ani cisár nemôže prehliadnuť.“

Dračí elf nebol zvedavý na takúto výhovorku. Aj keď mal dotýchny pravdu a pokiaľ by zranili niekoho s dračou krvou, dopustili by sa ohromného prehrešku voči bohom, Halatirovi to bolo v tom momente jedno. Nech už to bol dračí elf alebo len niekto kto sa naňho ponášal, keď stojí medzi ním a Mardanom, tak mu treba zraziť hlavu! Nekompromisne!

Už-už sa nadychoval, že spustí prival ďalšej zlosti, na jazyku mal rozkaz zabiť každého ochrancu kráľa polovičnej krvi – aj s dračou krvou – keď vtom ďalší z čističov prezradil:

„Nazval Mardana otcom!“ S týmito slovami si podpísal plnú pozornosť cisára. Pomaly sa k nemu obrátil a jeho tvár stvrdla do bledej grimasy. Halatir nemihol ani brvou a

predsa videli, ako sa v jeho očiach koná najhrôzostrašnejší súboj a výbuch zlosti, aký kedy existoval.

„Čo si to povedal?“ pretrhol Halatir predlžujúce sa ticho, v ktorom sa strach čističov násobil veľkou neznámou.

„Tá osoba, vyzerajúca ako dračí elf, nazvala Mardana otcom. Nevedeli sme, ako ďalej postupovať, navyše sme prichádzali o našich druhov...“ Prezradil čistič kloniac zrak k zemi. „Radšej sme vám tieto skutočnosti prišli povedať, aby ste rozhodli, ako máme ďalej postupovať.“

Halatir sa nad osmičkou elfov skláňal ani hora smrti a oni už čakali na svoj ortiel, no napokon im jeho stiahnutý hlas rozkázal: „Vypadnite!“ Nič viac a nič menej. Oni sa nechápavo zdvíhali zo zeme, no keď im zrúknutím zopakoval rozkaz, vybehli preč.

Halatir osamel, zatackal sa a podišiel k oknu. Ako v spomalenom zábere mu dochádzali všetky udalosti podtrhujúce ten strašlivý fakt, že Mardan sa dostal k Laethii skôr než on. Zapulzovali mu žily hnevom, sklamaním a dokonca aj žiarlivosťou, že ten miešanec, ten hlupák, ktorý mal umrieť už pred mnohými rokmi, má dieťa s jeho ženou! S cisárovnou! Zlostne zreval a dupol nohou do zeme, načo zareagovali i sviece na stenách, kde v tom istom momente vyprskol plameň až ku stropu.

„Ty prekliaty miešanec! Toto ti nikdy neprejde!“ vrčal zlovestnejšie, než pekelný pes v klietke. „Zabijem ťa a celý tvoj špinavý rod s tebou! Ja osobne ti prinesiem smrť!“

VIII

Mardana uložili do jeho domu, kde sa vôkol neho zvrátili všetci, čo vedeli pomôcť. Postupne ho zbavili všetkých šípov, omyli mu rany, zašili čo bolo treba. Mordelai bola vedľa neho a kým aj ju sa snažili ošetrovať, ona stíhala dirigovať ostatných, aby použili ten a tamten liek na to a hento. Čoskoro bola na nohách a sama sa ujala ovínania Mardanových rán obvazmi.

„Ale sme to schytali,“ húdla sebe i jemu, hoci Mardan jej neodpovedal. V určitom momente ho premohla únava a teraz v spánku čerpal sily.

Po ubezpečení, že bude v poriadku, len si potrebuje poriadne oddýchnuť, si jeho syn vydýchol úľavou. Odprevadil Auren do svojho domu, ktorý jej opäť poskytol ako dočasné útočisko, a nachystal studenú vodu i čistú látku, lebo aj lauvalskej jazdkyni bolo potrebné dať doporiadku poranenia.

Namiesto toho, aby sa Auren opatrla, sa najskôr postarala o zranenia svojej levice. Silea utržila mnoho škrabancov od letiacich šípov, ale našťastie žiaden v sebe nemala zabodnutý.

Althair si sadol na posteľ a sledoval dievčinu zaujatú ošetrovaním levice na zemi. „Rovnaká ako otec,“ povzdychol si, „najprv ošetríš zviera a až potom myslíš na seba.“ Vyžmýkal handričku v studenej vode a priložil ju ku škrabancu na Aureninom líci.

Auren sykla a myklo ňou, lebo to zabolelo a štípalo.

„Prepáč,“ zamumlal Althair, „ruky lovca. Neviem byť jemnejší.“

Auren mu položila na ruku svoju dlaň, čím mu dala znamenie, že to urobí sama. Jej dotyk v Althairovi spôsobil zvláštnu slabosť, akú doposiaľ nikdy nezažil. Akoby sa čosi v jeho vnútri zachvelo. Rýchlo ju pustil a ona si ovlažila ranu sama. Chlad látky jej priniesol príjemné uvoľnenie. Až keď handričku oddialila a pozrela sa na krvavý pás na nej, uvedomila si, ako veľké škrabnutie má na tvári. Vyžmýkala ten kúsok látky v čistej vode a opäť si ho priložila na líce, smutne poznamenajúc:

„Z toho bude riadna jazva.“

„Jazvy majú iba tí, čo boli silnejší ako zlo, ktoré na nich mierilo svoje ostrie. Bojovníci. Ty si bojovníčka,“ povedal poloelf povzbudivo. Kedysi mu presne toto hovorievala Mordelai, keď si ako dieťa rozbil kolená alebo rozrezal ruku na ostrej skale. Vždy mu to pomohlo preniesť sa cez bolesť a myslel si, že bude vhodné, ak to teraz povie on smutnej dievčine.

Lauvaská jazdkyňa sa zapýrila. Dobre sa počúvalo, čo Althair hovoril. No i tak to nič nezmenilo na tom, že jej pravé líce bude „zdobiť“ dlhá jazva. „To sme my všetci,“ povedala polohlasom, „aj bez jaziev.“

Po krátkej odmlke, kedy si Auren presadla k nemu na posteľ, Althair dodal: „Bránila si otca. Ďakujem ti.“

„Je to pre mňa samozrejmosť,“ odvetila pohotovo, „Mardan sa ma ujal, keď som prišla o rodičov. Aj pre mňa je otcom. A Mordelai matkou.“

„Áno, to je ona pre všetkých,“ pritakal poloelf. „Ja som svoju skutočnú mamu nikdy nepoznal. Mordelai sa o mňa starala ako o vlastného.“

„Hm a čo Mardan? Otec ti o mame nikdy nerozprával?“ vyzvedala Auren. Keďže jej Althair vrátil v hlave, odkedy ho spoznala, nenechala si ujsť príležitosť dozvedieť sa o ňom niečo viac. Aj keď Mordelai sa snažila ututlať špekulácie o jeho pôvode, Auren jej výhovorkám neverila. Dnešok prilial olej do ohňa, v ktorom blčala pravda. Čističi by nezdupkali len tak, nezľakli by sa presily, kým by neskolili svoj cieľ. Auren videla, že utiekli po tom, čo sa v lese objavil Althair. Zaiste usúdili to, čo ona, keď ho prvý raz uvidela: že je to dračí elf. Samozrejme, že proti dračiemu elfovi šípy nemierili, ale radšej ušli!

Narazila však na slepú uličku. Althair jej o matke neporozprával. Iba zavrtel hlavou so slovami: „Mordelai vraví, že to bola jeho životná láska, ale prišiel o ňu. Nechcem vtierať soľ do rán na otcovej duši, tak sa na matku nepýtam. Aj tak mi ju plne vynahradila Mordelai.“

Auren sa na neho chvíľu mlčky dívala. Uvedomila si, že Althair vôbec nie je taký chladný, ako na prvý pohľad pôsobí. V tom, čo jej povedal, bola hlboká empatia a láska k otcovi. Pod Althairovou nedotknuteľnou škrupinou predsa len bilo srdce schopné citu.

„Korven ti krivdí,“ vyhlásila napokon, „ty vôbec nie si bezcitný. Žiadne mramorové poleno.“ Ktokoľvek by sa po takýchto tituloch minimálne zatváril urazene alebo pobúrene, no Althair si zachoval kamennú masku. Napriek tomu Auren pokračovala: „Podľa mňa si chápvavý a veľmi citlivý, iba to príliš nedávaš najavo.“

Mardanov syn nevedel, ako na jej slová zareagovať. Pocítil, že je mu odrazu teplo a hoci to netušil, do líc mu vystúpila červeň.

Auren sa na ňom zachichotala. Ešte viac ju pobavilo, keď sa na ňu Althair zamračil, lebo nevedel, čo jej je smiešne.

Dvere sa s rachotom rozleteli a dovnútra vpadlo zosobnenie hlučnosti. Korven.

„Čím to je, že toto dievča zakaždým skončí v tvojej posteli?“ Rozhorčene rozhadzoval rukami. „Je tu všade hromada Južanských lovcov ochotných ošetriť jej rany a poskytnúť prístrešie, ale furt ju nájdem u teba.“

„Kedy sa naučíš klopať? Pojem súkromie ťa corvidi nenaučili?“ osopil sa naňho Althair mrzuto, no jeho priateľ prešiel túto ponosu mávnutím ruky. Prisadol si k Auren z druhej strany a žmurkol na ňu.

„Ale ťa tí čističi frnkli,“ okomentoval jej ranu na líci a rýchlo dodal: „nič si z toho nerob. Aj tak si rovnaká kočka. Kukni, hen majster šutrov na tebe ide oči nechať a furt si ťa unesie do svojho domu.“

„Myslím, že niekto tu dnes večeria pečenú vranu,“ poznamenal Althair, zle maskujúc svoje slová za odkašľanie. Korven mu nato vyplazil jazyk a Auren bola v ich divnej debata úplne stratená.

„No ale ne to som chcel,“ vyslovil sa konečne prečo ich vyrušil; „Mardan sa prebral. Volá vás oboch k sebe. Mordelai je už pri ňom.“

V Mardanovej chalupe panovalo príjemné prítmie. Mordelai sedela na okraji postele, v ktorej ležal kráľ polovičnej krvi. Mal doškriabanú tvár a obviazané obe ramená, hrudník, dokonca sa ušlo aj jednému stehnu. Vyzeral veľmi zúbožene a aj sa tak cítil: neustále myslel nato, že práve o vlások unikol smrti.

Mordelai, ktorá ho priateľsky držala za ruku, myslela na to isté. Keď počula, ako sa otvorili dvere a dovnútra vošla trojica polovičných, s úsmevom ich povzbudila, aby podišli bližšie.

„Otec,“ Althair sa zohol k otcovi, zatiaľ čo Auren chytila Mardanovu druhú ruku, prisadnúc si tiež na posteľ.

„Althair, synak,“ oslovil ho Mardan pomaly. Zdalo sa, že hovoriť sa mu veľmi nechce, no bol iba účinok Mordelainých liekov. „Priviedol si južanských lovcov na pomoc. V poslednej chvíli ste nám zachránili životy.“

„Ako ste vedeli, čo sa deje?“ neodolala otázke Mordelai.

Althair im to vysvetlil: „To ikari. Z ničoho nič sa všetky splašili a začali bežať rovnakým smerom. Celé stádo, vrátane tých, na ktorých sme sedeli, lebo sme sa chystali na lov.“

„Prakticky nás k vám uniesli,“ podotkol Korven.

„A dobre urobili,“ povzdychol si Mardan, „je v nich viac, než sa zdá. Prišli chrániť svojho vodcu tak ako vy. Velil si južanským lovcem ako skutočný kráľ. Som hrdý, že si môj syn a že budeš mojím nástupcom.“

Všetci si vymenili začudované pohľady. Mardan totiž nezvykol prepadať sentimentu. Očividne mu ale blízkosť smrti rozviazala jazyk aj týmto smerom. Potom sa pozrel na Auren a stisol jej dlaň so slovami:

„Auren, nevracaj sa tam. Videla si, ako nekompromisne idú za svojím cieľom. Cez mŕtvoly. Bolo by im jedno, keby v honbe na mňa zastrelili i teba. Navyše... už ťa takmer dostali, keď ťa naháňali z Lauvalie. Bola chyba mysliet si, že ťa tam čaká pochopenie. Nikoho z nás tam nečaká nič dobré.“

Auren zomkla pery do tenkej čiary a hľadala oporu v Mordelainých očiach. Tá sa pustila Mardana, vyskočila na nohy a založiac ruky v bok ho prísne napomenula:

„Odkedy si taká cintľavka?“

Mardan sa zamračil, ale nijak nereagoval na jej výčitku, no pred tichom uchránil zoskupenú spoločnosť Althair, keď položil otázku: „Čo teraz?“ Keďže mu všetci venovali pohľad zneisten, no pokračoval v myšlienke: „Na cisársky dvor ste sa nedostali, čističi sa pre teraz síce stiahli, ale nemyslím si, žeby to vzdali úplne. Vrátia sa a keď prídu, musia byť v takom malom počte. Ak cisár skutočne prahne po krvi, nezastaví ho nič. Musíme vymysliet plán.“

Všetci si toho boli vedomí, no vyslovil to nahlas iba on. Auren sklopila zrak, Korven sa tváril, že rozmýšľa a Mardan s Mordelai si vymenili pohľady. No nik neprehovoril, tak sa slova ujal znova Althair: „Tak na nich zaútočme. Zaútočme na cisára, poďme to riešiť. Všetci. On si sem proste nemôže len tak napochodovať, teda poslať poskokov, aby na teba zaútočili. Ved’...“

„Nebudeme útočiť,“ zastavil ho v rozhorčovaní Mardan, „aj keby sme všetci vyrazili, tak proti cisárovi a jeho vojsku šancu nemáme.“

„Takže budeme čakať, kým ťa zabijú?“ vyštekol Althair a zlostne rozhodil rukami.

„Ani jedno, ani druhé!“ zahriakla ich Mordelai a rozhodla: „Plán predsa už dávno máme. Iba ho musíme pozmeniť.“

„Presne, presne,“ pritakal jej Korven, tváriaci, akoby to bol jeho nápad, „náš kráľ musí ísť za cisárovnou, nech tam ide s poriadnym sprievodom! Aspoň päťdesiat južanských lovcov alebo celá stovka!“

„Sprievod hodný kráľa,“ prikývla Auren.

Mordelai však ich zmýšľanie zmietla zo stolu, keď povedala: „Mardan je tam vonku príliš ľahký cieľ. Čitiči sa vrátia a bude ich viac, lebo už spoznali veľkú ochranu, ktorú kráľ polovičnej krvi má. Nezastavia sa, kým ho nedostanú, aj keby vás všetkých mali pobiť. Nie, Mardan nikam nepôjde a ani vy nie. Za cisárovnou sa vypravím ja sama v prestrojení.“

„A my tu budeme čakať, či sa vrátiš skôr ty alebo čističi,“ utrúsil skepticky Mardan.

Temná princezná ho prebodla pohľadom i slovami: „Ja sa aspoň snažím vymysliet plán a nefňukám tu ako decko! Máš lepšiu stratégiu? Sem s ňou! Aj tak je to tvoja starosť, ty si tu kráľ, nie ja, a koniec koncov, ide o tvoj krk!“ Bojovne si prekrížila ruky na prsiach a Mardan sa z jej žeravého pohľadu až spotil.

Napokon privolil: „Dobre, pokúsim sa ostať nažive, kým sa vrátiš s pomocou od Laethie.“

Mordelai, spokojná sama so sebou i s Mardanom, razantne prikývla. „Zabezpečte údolie najlepšie, ako viete,“ poradila Althairovi s Korvenom, „možno by nebolo odveci požiadať o pomocné posily aj lorda de Firenze.“

S tým ale nesúhlasil Mardan: „Máme od neho pôdu, nemôžeme žiadať ešte aj aby nám robil ochranku! To my bránime jeho, nie on nás.“

„Dopekla s tvou tvrdohlavosťou,“ uľavila si Mordelai, „pár štítov, lukov a mečov navyše sa vždy zide. No ako myslíš, ty si veliteľ. Ja pôjdem za cisárovnou a ty budeš brániť Južné údolie pre prípad, žeby sem zatiaľ prišli čističi.“

Búrliвая porada bola ukončená odchodom Mordelai, ktorá za sebou potiahla aj Auren. Potrebovala totiž pomôcť so svojou maskou, ktorá jej mala zaistiť zdarnú cestu až na cisársky dvor. Temnú poloelfku tmavej pleti pozná každý z čističov ako spoločníčku Mardana, preto musela využiť druhú farbu svojej kože.

Vstúpili s Auren do príbytku Mordelai. Zvláštna vôňa jej drog prinášala aj k Auren pocit sentimentality. Často sa pri Mordelai totiž hrávala, kým jej samozrejme nezačala zavádzať a nevyhnala ju von. S jemným úsmevom prechádzala po izbe a zľahka prešla prstami po stolčeku, ktorý bol herným javiskom jej malých hračiek.

Mordelai zatiaľ vytiahla zo šuflíka nádobu s bielou hmotou, chvíľu sa na ňu zadívala, akoby váhala, či to na seba chce naozaj dať, no potom ju položila na komodu. „Budem potrebovať tvoju pomoc...“ ozvala sa a obzrela sa k Auren, neuniklo jej ako zasnene sa rozhládala, no tak isto jej neuniklo ani jej zranenie.

„Och, zlatko, urobíme niečo s tou ranou na tvári, aby ti neostala jazva,“ riekla.

Zatiaľ čo sa ona hrabala medzi fľaštičkami, Auren na seba hľadela v zrkadle stojacom na stolíku. „Althair mi povedal, že jazvy majú iba tí, čo boli silnejší ako zlo, ktoré na nich mierilo svoje ostrie. Povedal, že som bojovníčka.“

Mordelai vypadla jedna nádobka z rúk, keď to počula. Rozpačito ju dvihla zo zeme a neveriacky sa opýtala: „To že ti povedal Althair? Náš Althair?“

„Áno,“ pritakala blondína, načo sa temná princezná rozosmiala.

„Náš Althair sám od seba hovoril, ešte k tomu s devčaťom, ktorému navyše zložil kompliment. No to ma podrž.“ Krútiac hlavou si nabrala na prst trochu nechtíkovej masti a namazala ju Auren okolo rany.

Auren pichlo pri srdci. Pobúrilo ju spôsobil, akým Mordelai reagovala. Spomenula si na to, ako sa o Althairovi vyjadroval Korven: ako o mramorovom polene bez citu. Obaja jej tým dokazovali, že o Mardanovom synovi panuje dosť chladná mienka. Nepáčilo sa jej to, lebo bola presvedčená, že pod jeho maskou sa skrýva citlivá duša.

„Vy všetci o ňom máte dosť neférový obraz,“ čertila sa, skladajúc zrkadlo na stôl. „Althair je náhodou veľmi chápaný a záleží mu na jeho blízkych. Možno nie je taký ubl'abotný ako Korven, ale to ešte neznamená, že je nemým chladným polenom.“

„Poleno, to je Korvenov výraz,“ poznamenala Mordelai. Cítila sa trochu zahanbene zato, že ju práve moralizovala mladá Auren.

„Do zajtra sa ti vytvorí chrasta a potom môžeme natrieť aj tú. Jazva bude buď nenápadná alebo žiadna,“ dodala a odložila mastičku nabok. Potom s povzdychom pokračovala: „Máš pravdu, dieťa. Althair nie je žiadny studený psí čumák, žiadne mramorové poleno. Vôbec nie je bez citu. Dokonca sa dokáže aj usmiať, hoci je to veľmi

ojedinelý jav. Je už raz taký, že svoje pocity nedáva najavo. Precitňuje ich vo svojom vnútri. Všetko sa deje v jeho hlave. Veľa premýšľa, taktizuje, je hlbavý a opatrný. Na všetkých preto pôsobí ako vážny nudný tichý samotár. Korven, to je jeho presný opak. Tvoria nezameniteľne vtípnú dvojku. Jeden druhého si neustále doberajú, ale nemyslia to nijako zle, neboj sa.“

Pošúchala dievčinu kamarátsky po ramene. „Ale je od teba pekné, že sa ho takto zastávaš. Som si istá, že to oceňuje aj on sám, aj keď je teraz potichu ako myš v diere a tvári sa, že sa ho to netýka.“ Pri posledných slovách zapichla pohľad kamsi nad Aurenino plece a dievčina sa otočila tým smerom.

O zárubňu sa opieral Althair s rukami prekríženými na prsiach a naozaj sa tváril, akoby sa ho nijako nedotýkal predošlý rozhovor, ktorý si vypočul.

Auren mu uhla pohľadom a rozpačito si pošúchala nos.

„No, takže,“ Mordelai si odkašľala, „teraz spravíme zo mňa temnú elfku.“ Neochotne si vzdychla a za Aureninej pomoci si najprv zmyla čiernu farbu z tváre, až ostala fľakatá ako ju príroda stvorila. Potom zamaľovala čiernu pokožku bledou farbou a dlhými úpravami docielia, že sa stala niekým iným. Síce jej ostali biele vlasy a ametystové oči, no snehobiela pokožka temných elfov k Mordelai tak nepasovala, až to bilo do očí. Avšak, nikto by ju teraz za Mordelai nepovažoval, a presne o to jej išlo.

Zakrátko vysadla na chrbát svojho čierneho jednorožca. Všetci poloviční ju vyprevádzali a priali jej rýchlu cestu bez ťažkostí. Mordelai sa s nimi rozlúčila a odcválala na cestu vedúcu do Lauvalie.

IX

Po Mordelainom odchode sa údolím rozniesol šum. Každý bol v strehu pre možným nebezpečenstvom. Althair vyslal tri trojice južanských lovcov na rôzne miesta v horách, odkiaľ by mohli čakať útok, aby tam hliadkovali. Každý náznak nepriateľa mu okamžite mali hlásiť. Ostatní, ktorí zostali v údolí, boli rozdelení do dvoch skupín: dennej a nočnej hliadky. Za súmraku si šla denná hliadka oddýchnuť a nastúpili ostrážité oči nočných strážcov.

Poloelfovia sa obzerali ponad plece, jastrili zrakmi medzi stromy. Pozornosť im kradol každý tieň vetvy, ktorá sa pohla vo vetre, aj sebemenšie puknutie raždia pod váhou líšky. Na niečo ale pozor nedávali. Nemali k tomu dôvod. Prečo by dvíhali hlavu k nebesiam, keď odtiaľ žiadne nebezpečenstvo nehrozilo?

A práve odtiaľ sa prihnalo. Halatir zletel do Južného údolia z výšin oblakov a zosadol na streche Mardanovho domu. Presne vedel, kam má ísť. Aj keby mu to neprezradil jeho dávny špeh, stačilo by mu nasledovať pach zrady miešanca, ktorý si privlastnil jeho Laethiu a visel nad ním ako smrť z hviezdnej veštby...

Južanskí lovci si ho všimli, až keď sa vzpriamil. Okamžite na neho namierili šípy a Auren, ktorá bola v nočnej hliadke spolu s Althairom i Korvenom, zarazene vydýchla: „To je cisár...!“ Ostatní sa zaskočene obzerali. Mierili šípami na autoritu vyššiu než bol ich kráľ – zároveň však na autoritu, ktorá chcela ich kráľa pripraviť o život.

Jedine Althair nepohnuto stál s lukom napnutým a šípom zamiereným na cisárovo srdce. „Cisár alebo boh,“ precedil pomedzi zovreté zuby, „je to narušiteľ nášho územia.“

„Keď je to fakt on, tak si tie šípy zaslúži viac než hocikto iný,“ podporil ho Korven.

Halatir sa sám pre seba usmial k jednému kútiku úst a nahlas, aby ho každý počul, zvolal: „Vystreľte šíp na cisára a ste považovaní za zradcov elfských ríš. Po vašich kostiach ostane iba popol a po tomto mieste kráter!“

Zbrane niekoľkých polovičných sa zatriasli pod ťarchou zaváhania svojich strelcov. Neisto hľadali podporu v Althairovi a dodávalo im odvalu, keď videli, že sa ani o piad nepohol.

„Tu nie si v elfskej ríši. Tu neplatia tvoje zákony. Si na pôde vyhnancov. Pre nás nie si viac než narušiteľ,“ trval Althair nekompromisne na svojom. Výstražne vypustil šíp, ktorý sa zabodol k nohám cisára.

Halatir uskočil dozadu. Zovrela mu krv v žilách. Videl drzého fagana, ktorý sa opovážil vystreliť šíp do blízkosti dračej krvi! Videl fagana, ktorý... ktorý vyzerá ako dračí elf. Nepochyboval o tom, že je to ten ochranca Mardana, o ktorom hovorili čističi. Mardanov syn. Laetiin prvorodený.

Zaškrípal zubami a rozopäl krídla, čo na prvý pohľad nemalo význam, pretože nevzlietol. Vzápätí však každý pochopil, že to bol signál pre jeho posily, ktoré sa doposiaľ ukryvali v tme. Južné údolie zasypala sprška šípov, ktorá si našla mnoho obetí, keďže na ňu neboli pripravení a rozptyľoval ich cisár.

Medzi Južanskými lovcami nastal zmätok. Obracali svoje zbrane do tmy, hádajúc, kde je nepriateľ, a čoskoro ho aj uvideli: dobrá stovka elfov stála na kopci, z ktorého už vypúšťala ďalšiu salvu šípov.

„Štíty!“ volal Althair, dvíhajúc svoj vlastný štít. Pochopil, že pokiaľ čističi prišli z tohto smeru, tak hliadka Južanských lovcov, ktorú tam vyslal, je mŕtva. Nestihla ho ani len varovať pred nebezpečenstvom. Nedostala šancu. Halatirovi čističi ju zmietli ako špinu z koberca.

Cesta bola teda voľná, nik nedokázal zastaviť vražednú túžbu po pomste a tá pomocou krídel práve vliezla do príbytku cez okno, ktoré sa rozletelo jej ohnivou dravosťou.

Mardan už dávno síce nespál, no na nohy sa mu vyliezť nepodarilo. Sedel na kraji postele a snažil sa ustáť točenie hlavy. Skôr, než sa mu to podarilo, ho naspät' k matracu pritlačil Halatirov hnev. Týčil sa nad ním akoby bol skutočne bohom a teraz rozhodoval o jeho živote a či skôr smrti.

Mardan ho zatajeným dychom oslovil, no to už Halatirova ostrá dýka padala k jeho srdcu, lež jeho otrávená, ale predsa rozmyšľajúca myseľ pokynula svalom pohnúť sa a v posledných sekundách odklonil smer dopadu vlastným predlaktím. Bolesť mu vystriekla v hlave ako ohňostroj a strieľala ďalej, keď Halatir zbraňou zalomcoval, aby ju vytiahol, čo sa mu napokon aj podarilo.

Cisár hlasito zavrčal a chystal sa zaútočiť zasa, no Mardan v sebe nazbieral silu a Halatira skopol. V najväčšej rýchlosti sa pozviechal na nohy a snažil sa nájst' aspoň zbraň,

no to už pocítil silný úder. Nepochybne jeho predošlý útok nebol tak silný, ako by mal byť. Náraz o stenu mu vybil dych a on sa zošuchol na zem. Všetko sa mu točilo a vlnilo. Sotva vyliečené rany sa mu zase otvorili a on zacítil vo vzduchu krv. Oceľovú vôňu vlastnej krvi.

Halatir sa nad ním znova vzpriamili: „Tak to malo byť od začiatku. Mal si ostať pri mojich nohách, miešanec, nemal si pokúšať šťastenu a priblížiť sa k slnku. Teraz ťa spáli!“

Mardan rozlepil oči a zaostroval na dračieho elfa, no tentoraz sa už ostriu dýky nevyhol. Nestihol. Halatirova nenávisť bola rýchlejšia a chladne ho pobožkala. Šum okolia stíchol v jednom dlhom a súvislom zvuku. Bol to hlas. Althairov hlas volajúci na svojho otca.

Temná poloelfka brázdila zasneženým lesom, kopytá jej čierneho jednorozca vŕzgali v snehovej prikrývke. Snažila sa neobzerať za svojim domovom a hnať zvieru ku cisárovnej, no predsa jej neunikol pohľad k dedine, dokonca chvíľu bojovala s nutkaním otočiť sa. Nakoniec však presvedčila samú seba a pokračovala ďalej, keby ale dala na tieto pocity, kebyže v nich viac pohľadá, možno by pochopila, že to zovretie žalúdka nepatrí jej...

Náhla ostrá bolesť predlaktia ju zasiahla nepripravenú a dohnala k strhnutiu svojho jednorozca. Tvrdý úder odnikiaľ, ktorý jej vybil dych bol iba desivou predzvest'ou toho, čo prišlo vzápätí. Vyplašenými očami sa obzrela k údoliu. Ani nestihla vysloviť jeho meno a už zacítila ďalšiu prenikavú bolesť, tentoraz na hrudi. Chladne jej stiahla srdce a zvierala ho v drvivom objatí.

„Mardan,“ zaúpela držiac sa za oblečenie, „sľúbil si mi, že na mňa počkáš!“ Prižmurila oči a prinútila sa otočiť jednorozca.

Rýchly cval a otriasanie jej boľavého tela nebol nič v porovnaní so strachom. Ťaživá náruč, do ktorej začala padať, jej čoraz väčšmi stískala pľúca a postupne ju pripravovala o všetok vzduch.

Kráľ polovičnej krvi i cisár zočili Althaira, ako sa rúti cez miestnosť, už počas behu nasadzuje šíp a zamieriava ho na dračieho elfa. Stačil okamih, aby vypustil posla smrti a cisára by tak zahubil, no neurobil to. Nie, pretože Halatir bleskurýchle schmatol Mardana a nadľudskou silou ho hodil po Althairovi. Syn, aby zachytil svojho otca, odhodil luk bokom, a už kľáčal na zemi, držiac Mardana, ktorému krvácali ako staré rany, tak aj tie nové.

Althairovi prebehli po chrbte zimomriavky, keď zhliadol na desivo bledého otca. Prudko dvihol zrak, spriadajúc v mysli plán na zadržanie útočníka, no namiesto neho uvidel iskru, ktorá preletela obydľím a zahryzla sa do všetkého, čo jej prišlo do cesty. Vzplanula do mnohých plamenných jazykov a tie sa uzatvárali vôkol otca i syna. Althair, potláčajúci kašľanie, rýchlo ťahal otca von z chalupy. No prv, než sa dostali ku dverám, zasiahol Mardanov dom ďalší oheň. Zletel z neba čoby plamenný šíp zoslaný lukostrelcom s cisárskou korunou.

Oslepujúca žiara, ktorou zahorel Mardanov dom, primäla Južanských lovcov sklopit' zbrane. Celkom zanevreli na nepriateľov, ktorí ale taktiež prestali útočiť. Vidiac svojho veliteľa odlietať preč, stiahli sa aj oni.

Medzi polovičnými nastal chaos. Snažili sa uhasiť oheň, kričali jeden cez druhého, pýtali sa: „Kde je Mardan? Kde je Althair?“ Volali mená svojich dvoch vodcov a zo všetkého najviac túžili potom, aby im odpoveďou boli ich hlasy. No namiesto toho sa Južným údolím šíriло praskanie páleného dreva a hukot, s akým sa lámali trámy.

„Nemôžu byť dnu... však nie sú...?!“ kvílila zúfalo Auren, nik jej však neodpovedal. Ani večne veselý Korven nemal pre ňu žiadne slovo. Len nemo hádzal sneh na plamene, ktoré sa však vôbec nechceli nechať uhasiť.

Veľmi dlho bojovali so žeravými jazykmi. Bol to však vopred prehraný boj. Oheň už trval prídlho a bol príliš intenzívny nato, aby v jeho područí ktokoľvek prežil. Poloviční jeden po druhom padali na kolená a oplakávali tragédiu, ktorá ich postihla.

Pomedzi nich pomaly prešli čierne kopytá. Jednorožec zastal najbližšie k horiacemu domu a Mordelai zosadla do snehu – hoci by sa to skôr dalo nazvať pádom než zosadnutím. Okrem Mardanových rán cítila svoj vlastný strach a žiara ohňa ju páliła na pokožke nielen zvonku, ale aj zvnútra. Tiež padla na kolená a vykričala svoju bolesť do plameňov.

Vtom poloviční zhíkli a Mordelai pozrela pred seba. Popadané kusy domu, na ktorých hodoval oheň, sa nadvihli a z pálivého červeného mora vystúpila postava. Akoby ju plamene nepálili: napriek tomu, že oblizovali jej pokožku, nijak ju nezranili.

Do hrobového ticha, ktorým nasiaklo okolie, sa ozvalo Althairovo zlomené zakvílenie, keď zapadol do snehu. Pod pazuchy držal svojho otca, po ktorom ostávala v snehu krvavá stopa.

„A-a-ale... a-ako...“ jachtali poloviční. Niektorí si neboli istí, či vidia dobre, alebo sa im to len sníva. Naozaj práve z plameňov vyšiel nezranený Althair?

„Dračia krv,“ vydýchla Mordelai užasnuto, „ho ochránila.“

Áno, dračia krv. Laethiinmu potomkovi oheň ublížiť nemohol. To isté však, žiaľ, neplatilo aj o Mardanovi. Hoci ťažko povedať, či mu viac ublížil oheň alebo ostrie v srdci.

Mordelai sa s vypätím síl doplazila k Mardanovi. Bála sa ho dotknúť. Možno preto, aby ho nezranila – a možno preto, lebo vedela, že žiaden dotyk ho už zranit' nemôže. Prázdno v jej vnútri, ticho v mysli a uslzený pohľad zlomeného syna ju utvrdili v najhoršom poznatku tej noci.

Kráľ polovičnej krvi je mŕtvy.

X

Na Althairových ramenách spočinul Korvenov plášť, ktorý ho zahalil pred zimou. Jeho oblečenie totiž pohltil oheň a on teraz zronený kľačal v snehu nahý. No viac než zimu vonku cítil chlad vo svojom vnútri. Mrazivú čiernu dieru, ktorá sa v ňom zväčšovala s každou sekundou, kedy si uvedomoval, že jeho otec je nenávratne preč.

Korven mu priateľsky stisol ramená a primäl ho vstať z krvavého snehu. Mičky ho odviezol do Mordelainho domu. Tam totiž poloviční niesli Mardana a Althair sa od neho nechcel vzdialiť.

Bezducho sa posadil a dlho sa díval na temnú poloefku s Auren, ako omývajú Mardanove rany a popáleniny, ako mu čistia tvár a prezliekajú ho. Korven priniesol čisté oblečenie aj pre Althaira a ten sa obliekol, vrátiac priateľovi jeho plášť.

Potom stanul pri otcovi, prichystanom v pohrebnom rubáši, a s povzdychom prehovoril: „Mal som zomrieť s ním.“

Auren i Korvena pri jeho slovách striaslo. Mordelai mu vylepila po líci a zahriakla ho: „Nestačí, že som prišla o neho? To som mala v jednu noc prísť o vás oboch?“

„Spadol na nás horiaci dom! *Mal som zomrieť s ním!*“ prizvukoval červenovlasý poloelf. „Plamene by otca zabili, keby to nestihla dýka skôr. Pozri sa, ako ho popálili! A ja?“ Zmätené rozhodil rukami a dodal: „Ani sa ma nedotkli.“

Mordelai zlomene vydýchla a posadila sa. V tejto chvíli naozaj nemala náladu riešiť túto otázku, no bola už nastolená a Althair si predsa zaslúžil vysvetlenie. Bola si vedomá toho, že jeho pôvod sa už viac nedá utajiť. Celá dedina bola svedkom toho, ako nezranený vystúpil z plameňov.

Ujala sa preto vysvetľovania: „Althair... Nie je náhoda, že ti oheň neublíži. Nie je náhoda, že máš črty dračieho elfa. Nie je náhoda, že čističi predtým zutekali, keď si sa objavil v lese. Báli sa, že si dračí elf a ako takému ti nemôžu ublížiť... A mali pravdu. Zo strany svojej matky naozaj si dračí elf. Zdedil si ich výzor a očividne aj ohňovzdornú kožu.“

Zamračený Althair sa posadil oproti nej a zamyslene sa uisťoval, či pochopil správne: „Moja matka bola dračia elfka?“

„Nielen bola. Tvoja matka je dračia elfka.“

„Ona žije?“

Namiesto odpovede Mordelai prikývla a pokračovala v rozprávaní: „Ak sa opýtaš tých, ktorí so mnou a s Mardanom prišli na toto miesto ako prví južanskí lovci, tak ti to potvrdia. Povedia ti o zakázanej láske kráľa polovičnej krvi a princeznej dračích elfov, z ktorej si sa narodil ty.“

Althair nevedel, čo si o tom má myslieť. Svoju skutočnú matku považoval za mŕtvu a plne mu ju nahradila Mordelai. Nikdy mu nenapadlo, že je to celé inak. Povedal: „Vždy si mi hovorila, že otec o svoju lásku prišiel.“

„Prišiel,“ pritakala, „boli nútení rozísť sa. Ty si ich veľkým tajomstvom.“

„Prinútení? Kým?“

„Halatirom. Jej snúbencom.“

V tej chvíli do seba zapadli všetky diely skladačky. Althair pochopene vyhrkol: „Moja matka je cisárovná...?“

Mordelai pokyvovala hlavou. Úkosom pozrela na Auren a pohľadom sa jej ospravedňovala za lži, ktorými pred ňou tutlala toto tajomstvo. Dievčina sa však iba usmiala. Už skôr pochopila pravdu a uvedomovala si tiež, aké je dôležité udržať Althairov

pôvod v tajnosti. Pre Mardanovu bezpečnosť i pre Laethiinu. A v neposlednom rade pre Althairovu.

Polovičný dračí elf vstal a narovnal sa. Z jeho kamennej tváre sa nedalo vyčítať, na čo myslí. Preto všetkých prekvapilo, keď sa vyslovil nasledovne: „Ty si moja mama, Mordelai. Si v mojich raných spomienkach, celé detstvo si bola pri mne a si tu so mnou aj teraz, keď navždy odchádza môj otec. Nik iný než ty nemá právo nazývať sa mojou matkou.“

Temná princezná onemela vrelosťou jeho vyjadrenia, ktoré bolo zároveň ľadovým ostrím do srdca Laethie. Althairov postoj voči nej bol nespravodlivý; Mordelai vedela, že cisárovná svojho prvorodeného syna miluje. Zároveň však chápala aj Althairov pohľad; nie Laethia, ale ona s ním bola od jeho útleho detstva a starala sa oňho ako o vlastného syna.

„A ty si môj syn, Althair,“ riekla dojata, „vy všetci ste moje deti.“ Usmiala sa aj na Auren, ktorú si privinula v náručí, akoby to bolo stále iba malé blondé dievčatko.

„Aj ty sa počítaš, ty hlučná vrana,“ oslovila Korvena a pokúsila sa o úsmev, no bol posmutnený okolnosťami, za akých sa zrodil.

„Všetci ste moje deti,“ zašepotala, mysliac nato, že je osudu vďačná za svoje vlastné hviezdne proroctvo. Za proroctvo, ktoré ju síce vzdialilo partnerskej láske, lež privialo jej do života stovky detí a tým stala matkou. Bola vďačná za proroctvo, ktoré kedysi nenávidela.

XI

Nové rána bývajú prísľubom nového začiatku. Lež u Južanských lovcov svitlo ráno plné tiesne a smútku. Belobu horského snehu kazila krvavá šmuha a spálenisko, na ktoré sa premenil Mardanov dom.

Po bezsennej noci poloviční uložili svojho kráľa na drevené lôžko, týčiace sa na kopci nad Južným údolím. Celá dedina sa zoskupila vôkol pohrebnej hranice. Vransy, sediace na okolitých stromoch, hlasno krákali, nachystané odniesť dušu zomrelého do podsvetia. Nebo sa zatriaslo zimným smútkom a poprášilo pohrebisko čerstvým snehom, ktorého vločky studili na koži ani bozky bohov podsvetia.

Mardan, omytý od krvi a prezlečený do čistých šiat, ležal na svojom posmrtnom lôžku so zvláštnym pokojom v tvári. Nič ho netrápilo, neťažilo, neohrozovalo, ... Vyzeral, akoby len spal a čoskoro sa mal zobudiť z pekného kludného sna. Jeho hviezda však dnes ráno nesvitla. Ostala v temnote večnej noci, do ktorej ju uvrhol dračí cisár...

V najtesnejšej blízkosti Mardana stáli Althair, Mordelai a Auren. Pôsobili presne tak, ako sa cítili: zdrvene. Spánku ani jeden z nich neublížil, Auren odmietala čokoľvek zjesť a Althair od noci neprehovoril. Mordelai slzy celkom zmyli farby z tváre a tak stála pred svojím pokrvým bratom tak, ako ju príroda stvorila: dokonale flakatú.

Bezducho sa dívala na tvár mŕtveho kráľa a pridriavala si šat na hrudi, kde síce už necítila vrahovu dýku, lež prázdnotu. Smrť Mardana v nej zanechala diery, strašlivú čierňavu, akú už nikdy nič nezaplní.

„Navždy budeš mojim bratom,“ šepala zachrípnutým hlasom a poľahky ho chytila za ruku, „nech už ťa Maerte zanesie kamkoľvek, naše pokrvné spojenie nás znova zvedie na rovnakú cestu.“

Odrazu nejakí poloviční zhíkli. Ku hranici sa priblížil Mardanov biely ikari. Vdýchol do nozdier pach smrti, do ktorého bol jeho jazdec odetý, a sklonil pred ním hlavu. Šíril sa od neho podivne smutný zvuk a jeho kvílivý tón nemohol byť ničím iným než plačom. Toto číre gesto rozlúčky nemého zvieraťa mnohých chytilo za srdce. Obzvlášť tých, ktorí si pamätali trpezlivosť, s akou sa Mardan k tomuto žrebcovi približoval. Puto, ktoré si vytvorili, bolo priam neuveriteľné, a všetci si boli istí, že tento ikari už nikdy na svoj chrbát nevezme nikoho iného.

„A tak zomrel kráľ,“ pretrhol Althair mučivé ticho, ktoré nastalo po náreku bieleho ikari a vzal do ruky fakľu, „zomrel priateľ a zomrel otec.“ Priložil oheň k hranici a prihovoral sa otcovi: „Tvoja duša musela násilím opustiť náš svet, zanechať ho a vlastne aj nás v tejto nespravodlivosti, no predsa verím, že v Maertovej ríši si svoje miesto nájdeš rovnako, ako si to spravil tu.“

Auren so slzami v očiach vzala ďalšiu fakľu a bez slov zopakovala Althairov úkon. Mordelai si zobrala tretiu a dokončila aj Althairovo pranie: „Tento oheň nech ti je svetlom, ktoré povedie tvoju dušu. Buď zbohom, brat môj.“

„Buď zbohom,“ zopakovali poloviční do jedného a potom už len mĺkvo sledovali vysoké plamene pohlcujúce ich nádej. Krútili sa im v očiach a rozpaľovali niečo omnoho horšie. Hnev. Hnev štipľavý ako dym stúpajúci od hranice. Hnev, ktorý ich rovnako ako tento dym zahalil do svojho slepého závoja.

Trvalo niekoľko hodín, kým sa zo zármutku Južanských lovcov stal popol. Zvečeriavalo sa. Slnko naposledy toho dňa zhládlo k zemi skrze červený rubáš. Dotklo sa lúčom miesta, ktoré ešte tlelo horúcou pastvou podsvetia.

Mordelai si kľakla a zaborila prsty oboch rúk do pahreby. Uhlíky ju pálili na dlaniach, no omnoho viac bola spálená zvnútra. Spaľoval ju hnev, ktorý v nej silnel každým okamihom, kedy sa dívala na konečný odchod svojho pokrvného brata. Zo žeravých uhľov sa jej teraz vysmieval ohnivý pohľad toho, kto jej túto bolesť spôsobil.

Zavrčala a rozčerila pahrebu rukami, aby zahnila cisárov obraz. Ucítila, že ju ktosi chytil okolo ramien a odsunul preč od spáleniska. Bol to Althair. Objal ju a do ucha jej pošepkal: „Neubližuj si. Nevráti nám ho to späť.“

„Nie...“ vydýchla zlomene temná princezná. Ponad Althairovo plece sa zahľadela na svoje popálené ruky, v ktorých sa miesila jej krv so sadzami. Obzvlášť ju bolela dľaň, na ktorej mala jazvu po krvnom pute. Bolelo to presne ako v deň, kedy vznikla. Uhlíky ju totiž znovu otvorili a Mardanov popol v rane štípal. V tomto morbidnom okamihu sa zase raz spojil Mardan s Mordelai skrze symbol krvného puta. A práve tento záblesk ich spojenia siahajúceho až za smrť bol okamihom jej rozhodnutia.

„Ale vráti to rovnováhu do sveta,“ povedala, opúšťajúc Althairovu náruč, „nastolí spravodlivosť.“ Zamazala si dlane čerstvým popolom a tak, aby ju každý počul, povedala: „Pri prachu z tvojich kostí prisahám, že tvoj vrah spočívne v hrobe prv, než sa z objatia

starej luny zrodí nová. Prv, než z mojej tváre vymizne pečať pomsty písaná tvojím popolom!“ Na dôvažok svojich slov si prešla prstami po oboch lícach i po čele, zanechávajúc si na fľakatej tvári vodorové čiary zo sadzí.

Vstala, mračiac sa na svet ako zosobnený démon pomsty, a pred polovičnými predniesla: „Cisárovi bolo veštené, že mu život vezme kráľ polovičnej krvi. V mene Mardana vytiahneme proti cisárovi a pomazaní jeho popolom naplníme proroctvo, ktorého sa cisár tak desí!“ O očiach jej blýskal plameň, ktorého pohľad mrazil. Primrazil na mieste každého, koho sa dotkol. Nik sa ani nepohol, neodpovedal.

Až na Althaira. Ten si rovnako ako Mordelai nabral otcov popol a pomazal sa ním znakmi pomsty. Vzpriamil sa a prehovoril: „Cisárovi bolo veštené, že mu život vezme kráľ polovičnej krvi. A ten mu ho tiež vezme. Vrátim spravodlivosť do sveta tým, že zrazím hlavu cisárovi Halatirovi. Učiním tak ako nástupca svojho otca.“

„Ako kráľ polovičnej krvi,“ dopovedala za neho Auren a poloviční pred Althairom sklonili hlavy. Precitlo v nich vedomie, že Althair je teraz skutočne ich novým kráľom. Mardanom menovaný následník.

„A my všetci v tom ideme s tebou!“ zahlásil Korven a pristúpil k Althairovi.

Ten vážne prikývol a len čo nakreslil popolcový znak na tvár aj jemu, obrátil sa k Auren so slovami: „Pomstíme nášho otca, Auren.“

Blondíne sa slzy prelievali cez okraj viečok. Celá sa triasla zármutkom, hnevom a zároveň strachom z toho, že sa práve vedome stavia na odpor voči svojmu najvyššiemu vládcovi. Prikývla a tiež dostala pomazanie, ktorým bola jej účasť na pomste požehnaná.

XII

Na šarlátovom obzore zapadajúceho slnka sa mihla dvojica čiernych operencov. Hlučne zakrákala a zakrúžila nad jedným z mnohých domčekov, práve v ňom stála totiž majiteľka, ktorá skrze ich perie posielala správu. Na nôžkach zachytené listy boli dôkazom jej silnej túžby a zároveň prísľubom spravodlivosti. Mordelai sa opierala o parapet a blýskajúcim pohľadom vyprevádzala dvojicu havranov. Dívala sa na nebesia ešte aj vtedy, keď sa jej havrany stratili z dohľadu a aj potom, keď sa nebo zatiahlo indigovou čerňou.

Dvojica operencov lietala bok po boku ešte dlhý čas. Noc sa prehĺbila a veľmi zľahka sa približovala k ďalšiemu dňu. Padla polnoc a až vtedy sa jeden z dvojice odtrhol. Zakrákal na pozdrav a namieril si to do Temného lesa.

Druhý svoj let ešte neukončil, preto neváhal a pokračoval. Dlho, predlho, až oblohu prerezali paprsky nového dňa. Napokon vyliezlo aj slnko a postriebrilo snehovú prikrývku. Až vtedy sa dostal aj tento posol do cieľa.

Jeho správa sa cez ruky sokoliarov doniesla ku dverám toho, komu bola určená. Rázne kroky mladého elfa doniesli do rozsiahlej siene. Za dlhým stolom sedeli cisár s cisárovnou, práve raňajkovali. Neradno túto dvojicu rušiť pri akejkol'vek činnosti, no otáľať s dôležitým listom, to by bol vopred podpísaný ortieľ.

Mladík podišiel ku cisárovi, uklonil sa mu a strčil lístok do rúk so slovami: „Toto priniesol havran.“ Znova sa uklonil a odcupotal.

Halatir namosúrene rozvinul správu a fľochol na ňu. Z tváre sa mu razom vytratila všetko farba. Na okamih dokonca prestal dýchať. Ruka, v ktorej papier držal, sa mu zatriasla, a on list opatrne obrátil, či nájde niečo viac na zadnej strane, ale tá bola prázdna.

„Kedy to priniesli?!“ zverskol nečakane mocným hlasom.

Posol stojaci v bezpečnej vzdialenosti pri dverách nadskočil ľakom. „P-pred chvíľou priletel havran...“

Cisár zreval a v amoku zhodil zo stola svoj tanier s niekoľkými miskami, z ktorých sa ovocie rozkotúľalo po zemi.

Laethia ho znechutene pozorovala. Za tie roky, ktoré s ním povinne trávila, sa už tohto chovania celkom presýtila. No hoci mal veľmi popudlivú povahu, nebolo zase až tak veľa vecí, ktoré by ho dokázali rozzúriť takto dobiela. Nahnúc sa ponad stôl mu uchmatla lístok a prečítala si jeho obsah.

Kráľ polovičnej krvi si ide po tvoju hlavu.

Nič viac v správe nebolo. Cisárovná sa nechápavo mračila. O prorockve, ktoré bolo vyrieknuté o Halatirovom páde, nevedela. Nevedela ani o výjazde, ktorý jej manžel absolvoval, aby svojmu osudu predišiel. Keď na pár dní zmizol, iba sa jej ulavilo, že ho nevidí a nemala žiadnu snahu zisťovať, kam sa zatúlal. Preto ju táto správa zmiatla. Pomyslela si, že Mardan ťahá do boja proti cisárovi, nechápala však prečo tak odrazu.

„Čo to má znamenať?“ spytovala sa.

V Halatirovej tvári bol stále vpísaný výraz šialenca. Zúril a zároveň ho nahlodával strach. Bol si istý, že Mardana zabil – a predsa mu teraz poslal drzý odkaz, v ktorom ho pripravuje na svoj príchod. Prichádza si po jeho hlavu. Ale ako by mohol, keď je mŕtvy?!

„Halatir?“ oslovila ho prísnejším hlasom ona.

Cisár sa zhlboka nadýchol a vzápätí vydýchol, až tak sa prizrel svojej družke. Stratil síce pevnú pôdu pod nohami a poriadne zneistel, no nedal to na sebe znať a držal sa pripraveného plánu, ak by Laethia zistila viac, než má.

„Tí tvoji poloviční, ktorým si dovolila nájsť si miesto na zemi, ak to bude mimo našej ríše, proti nám teraz zbroja.“ Vyslovil sa a naoko porazene sa posadil. „Dala si im možnosť schovať sa pred cisárskym dvorom, nespadať pod neho a vytvoriť si dostatočne silnú armádu, aby nám mohli čeliť. Teda podľa tohto listu si to aspoň oni myslia.“

„Čože?“ zahabkala. „To by Mardan, nie, t-to... To musí byť omyl, určite došlo k nedorozumeniu.“ Krútila hlavou Laethia. V tomto momente tomu celému nevedela uveriť a predsa dôkaz Halatirových slov držala v ruke, ktorá sa jej teraz zatriasla.

„Ty si to naozaj nevidela?“ spýtal sa jej s hraným súcitom. „Tí poloviční len využili tvoju náklonnosť, tvoju dobrotu, no odjakživa im v očiach horel plameň pomsty. Videl som to, videl som ako sa na teba dívali. Nebola to vďačnosť, Laethia, ale pomstychtivosť.“ Odmlčal sa a nechal svoju reč, aby sa poriadne zahryzla do cisárovnej. „Čakali len na vhodnú príležitosť a tá očividne nastala.“

„Nie...“ pokrútila hlavou a rýchlo vstala, kvôli čomu ju prepadla slabosť a nebyť Halatirovej náruče, isto by skončila na zemi.

„Presne kvôli tomu som ti to nehovoril,“ zamračil sa, „nechcel som, aby si sa trápila, nerobí ti to dobre a ani nášmu synovi.“

Pomohol jej posadiť sa na stoličku a pohladil tehotenské bruško. Ten tvrdý a zúrivý výraz v jeho tvári sa na chvíľu zjemnil. Okamihy ako tento, kedy bol nablízku svojho očakávaného prvého dieťaťa, boli výnimočné. Počas nich pôsobil ako milujúci manžel. Bola to až neuveriteľná zmena oproti jeho bežnému chovaniu.

„Ako proti nim zakročíme?“ spýtala sa Laethia. „Musíme nájsť riešenie, aby boli obe strany spokojné.“

Halatir sa spýtavo pozrel na manželku: „My? Laethia, pre teba je toto príliš osobná záležitosť, nemala by si sa rozhodovať pod vplyvom emócií a navyše by si sa mala šetriť.“

Laethia stiahla tvár do zlostnej grimasy. Nepáčilo sa jej, že práve v tejto veci je odstrkovaná bokom. Svoj nesúhlas povedala aj nahlas: „Poloviční chcú zaútočiť a ja mám sedieť so založenými rukami? To myslíš vážne? Chcem byť pri tom, chcem vedieť, čo sa stalo, chcem vybrať najlepšiu schodnú cestičku, aby sme boli spokojní všetci.“

„Taká cesta neexistuje,“ odvrkol jej on a prudko sa postavil, „mali možnosť, mali pokoj, lenže oni sa rozhodli zaútočiť. Vytiahli na nás s mečmi v rukách; oplatíme im to rovnako.“

Laethia zatajila dych. Bolela ju predstava, žeby poloviční mali opäť bojovať v krutom boji – po všetkom zle, ktoré v minulosti prežili! Bolelo ju pomyslenie, že do boja ich vedie Mardan a nepochybne je do toho zatiahnutý aj ich syn... Syn, o ktorom toľké roky nič nevedela. Naozaj ho mohol Mardan vychovať v nenávisti voči dvoru? Laethia tej myšlienke nemohla uveriť. Mordelai predsa Mardanovi všetko vysvetlila, nemohol sa na Laethiu dodnes hnevať!

Ale vlastne, keď sa nad tým poriadne zamyslela, dávalo to zmysel. List sa vyhrážal cisárovi, nie dvoru. Nie jej. Iba Halatirovi. Dokázala by uveriť tomu, že Mardan sa rozhodol zrátať cisárovi všetko, čoho sa dopustil pred tridsiatimi rokmi.

Nemohla to však dovoliť. Ako cisárovná videla následky, ktoré by takéto konanie prihnalo na národ polovičných. Vrátili by sa do predošlej éry, kedy boli vraždení pre svoju zmiešanú krv. Halatir ako niekdajšia hlava čističov by sa veľmi ľahko nechal zviest' na tento chodník.

Zatrhla jeho reč: „To nesmieme, Halatir. Čo sme to za vládcov, keď na svojich vlastných namierime zbrane? Práve v takýchto situáciách sa musíme zjednotiť a vybrať nenásilné riešenie. Keby sme na každú vyhrážku či vzburu reagovali tak agresívne, ako navrhuješ ty, tak by sme už nemali komu vládnuť.“

Halatir si stál za svojím. „Oni majú šípy, Laethia, majú zbrane a tie zbrane túžia po našej krvi. Nedovolím, aby tebe alebo komukoľvek bolo ublížené,“ hrdo sa napriam, „nechaj to na mňa. Ak sa bude dať, nájdem východisko z boja, ale ak nie, budem nás brániť.“

Laethia mu zamávala pred očami tým osudným listom a povedala: „Pokiaľ viem správne čítať, tak neprahnú po krvi mojej ani nikoho iného, iba po tvojej. Vzhľadom na minulosť sa tomu ani nedivím. No aj tak si ich cisár a oni sa takto vyhrážať nemôžu.“

Najradšej by sa okamžite vydala na cestu do Zeme dračích lordov, aby si vypočula polovičných a pomohla nájsť nekrvavé východisko z tejto situácie. Potrebovala pochopiť, prečo sa Mardan odrazu rozhodol vzbúriť proti cisárovi. Lenže nikam odísť nemohla. Vo vysokom štádiu tehotenstva sa ledva gúľala po paláci, bolo nemysliteľné, aby kamkoľvek cestovala. Existoval však niekto, kto sa mohol stať jej predĺženou rukou, pretože nebol voči polovičným predpojatý ako Halatir.

Taktiež sa napriamila a stanúc tvárou v tvár svojmu druhovi dodala: „Zachováme sa ako vládcovia hodní cisárskeho trónu, ktorým záleží na zachovaní elfských národov, nie na ich vyhladení. Kráľ Mezzeiah sídli v Zemi dračích lordov rovnako ako poloviční. Prikážeme mu, aby zastavil ich postup. V jeho ríši, berúc za svedka kráľa temných elfov, vyriešiš spor s polovičnými mierovou cestou. Sľúb mi to.“

„Laethia.“ Halatir zavrtel hlavou nad naivitou svojej družky. „Mezzeiahova obľúbená dcéra je miešanka. Žije medzi polovičnými tridsať rokov. Ani by som sa nedivil, keby kráčala v čele tohto povstania. Naozaj si myslíš, že Mezzeiah pôjde proti polovičným? Vždy im podržal stranu, len si spomeň. Skôr by som čakal, že nás zradí tiež.“

„Ak kráľovi príde rozkaz od cisára a cisárovnej, tak musí poslúchnuť!“ čertila sa dračia elfka. „A ak neposlúchne, tak áno – pridá sa ku vzbúrencom. Budeme mať jasné, kto hrá akú hru.“

Cisár síce neochotne, no napokon privolil Laethiinmu návrhu. Spísal rozkaz pre kráľa temných elfov, ktorý obaja spečatili, a ešte v ten deň ho poslali do Temného lesa.

XIII

Tmavá miestnosť bola osvetľovaná len horiacou trojicou sviec, nad ktorou sa skláňal muž havraních vlasov a podlhovastej tváre. Oheň mu na nej kreslil všelijaké úkazy a vyťahal farbu. Prepletenými prstami podložená brada a čierne oči sklonené ku dubovému stolu, o aký sa laktami opieral, dali vzniknúť dojmu zamyslenia.

Kráľ temných elfov Mezzeiah si už po stý raz prečítal list od svojej dcéry, i príkaz od cisára, ležali pred ním a on sa na tie písmenká už len bezradne díval. Zastať sa dcéry znamená ísť proti cisárskemu páru. Má zradiť všetkých elfov, alebo svoju krv?

XIV

Podivné ikari, nesúce na chrbtoch svojich jazdcov, kráčali dlho, kým ich kopytá opustili Dračí chrbát a územie rodu de Firenzeae. Prekročili nejeden potok, spôsobili údiv v nejednom meste či dedine. Ľudia si na nich ukazovali a šuškali si, čo asi znamenajú čudné znaky z popola na ich tvárach. Podaktorí im pľuvali pod nohy, menujúc ich spriaznencami démonov, iní v strachu odvracali zraky. Nik sa im ale nepostavil na odpor. Nik ich totiž nezaujímal. Šli nekompromisne svojím smerom, nezastavovali, neodpočívajú, neohliadali sa.

Až sa ocitli pred mostom, ktorý spájal dva brehy rieky. Museli ho prekročiť, lež cesta bola zatarasená nečakanou spoločnosťou.

Opačný breh rieky lemovalo vojsko temných elfov. Uprostred vojakov sediacych na čiernych jednorožcoch sa vynímal ich veliteľ na chrbte svojho pantera. Hrdý a vzpriamený kráľ Temného lesa letmo spočítal polovičných, ktorí sa vydali na cestu pomsty. V duchu zložil úctu k Mardanovým nohám, pretože za jeho smrť šiel do boja bezmála celý národ polovičných s výnimkou detí.

Avšak šli do boja proti cisárskemu dvoru a to bol dôvod, prečo im temní elfovia zahatali cestu. Mezzeiah ich mal zastaviť. Zajať. Zničiť ich ťaženie do Lauvalie. Zakázať dcére pomstu za jej priateľa a pokrvného brata. Zatrhnúť polovičným pomstu za ich kráľa, ktorý pre nich obetoval celý svoj život.

Srdce temného kráľa by malo byť zmietané medzi povinnosťou a intuíciou. On však už dávno vedel, čo musí urobiť a čo aj urobí. Vedel to, keď spálil listy od dcéry aj od cisára a vedel to, keď vyviedol vojsko z Temného lesa.

Vyšiel do popredia na most a naproti nemu zastala jeho dcéra. Mordelai pochopila, že cisársky dvor nariadil jej otcovi, aby zastavil Južanských lovcov. Očakávala to. Čo sa však skrývalo v kráľovom geste, keď sem pritiahol so svojimi bojovníkmi? Poslúchne azda cisára? Alebo bude pochodovať po boku polovičných za krvavou spravodlivosťou?

Pohľad kráľa temných elfov sa stretol s pohľadom polovičnej princeznej. Jej fľakatá tvár planula vražednou túžbou po pomste a Mezzeiahov mrazivý pokoj sa tej túžbe iba prizeral. Nesúdil. Nekarhal. Nepovzbudzoval. Nezakazoval. Bol iba nemým svedkom toho, čo sa deje.

A práve toto jeho mlčanie bolo dôkazom, že s počínaním svojej dcéry i polovičných súhlasí. Jeho nečinnosť bola schválením pomsty, ktorá visela nad hlavou cisára Halatira.

Obrátil svojho pantera a dal sa na odchod. Spolu s ním sa vzdialilo aj celé jeho vojsko. Dovolili Južanským lovcem, aby pokračovali v ceste, ktorej smer určovala Mardanova krv tečúca po Halatirovom ostrí. Osobne sa nezúčastnili ich povstania, ale ani im v ňom nezabránili. Napriek tomu, že Mezzeiah mal vyslovene prikázané cisárskym párom zastaviť postup polovičných. A možno práve kvôli tomu...

Nezastavili ich ani Spelenovia, keď prechádzali ich územím. Národ Podzemnej ríše dobre vedel, čo znamenajú popolové symboly na tvárach polovičných. Bola to tradícia pochádzajúca práve z podzemných siení. Popolom sa pomaže iba ten, kto sa zaprisahá k pomste. Spelenovia verili, že taká prísaha je nástrojom osudu, ktorý tak vraha dostihne spravodlivosťou.

Keď Spelenovia uvideli popolom spečatenú pomstu na tvárach polovičných, ustúpil im z cesty. Mordelaina matka stála na vyvýšenej skale a pozorovala desiatky pomazaných jazdcov na chrbtoch divokých koní, ako nasledujú svoju vodkyňu. Jej dcéru. Nikde nevidiac Mordelainho pokrvného brata pochopila, že táto pomsta nesie jeho meno. A hoci sa o dcéru bála, predsa jej nevkročila do cesty. Nik zo Spelenov to neurobil. Zastaviť pomazaného popolom na jeho pomstiteľskej púti bolo konaním proti spravodlivosti, osudu a bohom.

Spelenská šamanka mohla iba pohľadom vyprovokovať Mordelai s národom polovičných a modliť sa za ich zdarný návrat po vykonaní svojho údelu.

XV

Svetlo bieleho dňa bodalo pomstiteľov do očí. Mrzký vietor sa vôkol nich zatočil až napokon studeným dychom zadul do chrbtov. Rupčanie snehu pod kopytami hrdých ikari sa stalo akýmsi nemým privítaním v lesoch Lauvalie.

Tam, kde pred niekoľkými rokmi vstúpil Mardan po boku Mordelai a Mezzeiaha, teraz kráčali desiatky polovičných s jediným cieľom... Ich tváre bez výrazu, bez súcitu či bolesti hovorili za všetko. Boli pripravení, pripravení potrestať previnilca, ktorý im zavraždil kráľa.

Sivé nebo zatiahnuté mrakmi a vŕzganie holých konárov stromov nestačilo nato, aby sa pred bystrými zmyslami poloelfov schovali hliadky lauvalských jazdcov.

Napla sa tetiva, vyletel šíp a našiel cieľ. Toto zopakovalo niekoľko poloelfov a jazdci si museli skutočne rozmyslieť, ako zaútočiť. Bezhlavo to vôbec nešlo.

„Kde je váš cisár!“ zrevala Mordelai zachrípnutým hlasom. „Zbabelec! Schováva sa vo svojom paláci?“ Vytiahla šíp a rovnako ako ostatní i ona vystrelila k blížiacemu sa bielemu levovi. Lež nezasiahla ho a ani jeho jazdca. Šíp sa zaryl do snehu.

„Ty!“ skríkla na jazdca. „Bež za svojim cisárom a povedz mu, že sme prišli. Nech si vezme všetku svoju guráž a nech sa príde postaviť smrti čelom!“

Jazdec sprvu váhal, no keď sa pred ním zapichol i Althairov šíp a on videl jeho šticu červených vlasov, otočil leva a vyrazil ku cisárovi. Vlastne zaváhali všetci jazdci a nechápavo sa pozerali na dračieho elfa medzi polovičnými.

On, uvedomujúc si ich prekvapenie a teraz mu už rozumejúc, vystúpil dopredu a silným hlasom prehovoril: „Nechceme zabíjať zbytočne, prišli sme si po krv iba jedného elfa, nepletzte sa nám do cesty.“

„Naozaj si myslíte, že sa sem iba tak prídete vyhrážať cisárovi a my vás za ním pustíme? Že si budete klásť podmienky?“ Prehovoril blondavý elf, ktorý práve prichádzal na sojom hrdom levovi. Jeho honosná zbroj prezrádzala, že sa jedná o veliaceho jazdca, čo potvrdili aj jeho nasledujúce rozkazy ostatným jazdcom:

„Za žiadnu cenu nesmie nikto z polovičných vstúpiť do cisárskeho mesta! Dračiemu elfovi nebude ublížené, bude zajatý a stane pred cisárom!“ Ukázal na Althaira a ten vypustil šíp aj k nohám jeho leva. Ten sa ani o piad' nepohol, ba vyceril na poloelfa zuby. Potom jeho jazdec ukázal na Auren a doložil: „Zbeha zajmite a bude sa zodpovedať súdu lauvalských jazdcov!“

Auren stisla svoj luk pevnejšie. Srdce jej búšilo ako o život. Snažila sa pôsobiť odvážne, no predsa jej unikol vyplašený pohľad na veliteľa lauvalských jazdcov.

„Neboj, dievča, my si ťa nedáme,“ povedal jej kamarátsky Korven a žmurkol na ňu. Aj keď mal na jazyku ešte zopár štipľavých poznámok na adresu toho nafúkaného elfa, musel ich prehltnúť. Lauvalskí jazdci sa totiž dali do vykonávania rozkazov a všetci poloviční sa mali čo oháňať, aby odrážali útok.

V zmätku, ktorý nastal, sa jedni bránili pred druhými, poloviční sa snažili napredovať k cisárskemu mestu a lauvalskí sa ich snažili zdržiavať. Ich boj zmenil zasnežený les na bojisko pokropené krvou a táto stopa sa neustále približovala k Lauvale.

Keď sa Halatir dozvedel, že poloviční prekročili hranice Lesov Lauvalie, zalomcoval ním hnev. Lauvalský jazdec, ktorý mu tú správu priniesol, sa rýchlo vzdialil z jeho dosahu, pretože rozpoznal nadchádzajúci výbuch. Cisárovi neustále znelo v hlave, čo mu bolo oznámené: *polovičných vedie princezná Mordelai a neznámy dračí elf*.

Rýchlo pochopil, že Laethiin nemanželský syn prežil požiar vďaka dračej krvi. Nepredpokladal, žeby miešanec mohol zdediť túto vlastnosť a predsa sa stalo. Rozzúrene vrazil zovretou päťou do stĺpa a z toho sa odštiepilo.

„Okamižite mi prineste zbroj!“ vybrechol na služobníctvo a zakrátko mu už výzbroj obliekali. Na tento rozruch sa poponáhľala pozrieť aj cisárovná a len čo uvidela cisára prichystaného na boj, prekvapene zaspätkovala.

„Presne ako som povedal, drahá Laethia. Mezzeiah vzbúrencov nezastavil. Sú tu a vyzývajú ma.“ Riekol Halatir.

„To s nimi chceš bojovať?!“ zhrozila sa Laethia. Panikárila pri predstave, že Halatir udrie na polovičných plnou silou cisárskej armády a lauvalských jazdcov. Proti takej presile by poloviční nemali šancu ani v najnaivnejšom sne a ona sa nechcela prizerať tomu, ako tento mladý elfský národ zaniká. Ozbvlášť nie kvôli tomu, že v radoch polovičných boli Mardan s Althairom. „Nemôžeš na nich vytasíť zbrane! Oni sú naši poddaní, ak sem prichádzajú, tak ich musíme vypočúť!“

„Oni sa neprišli rozprávať,“ zavrčal Halatir, „mám ti zopakovať, čo mi oznámili v liste? Prišli ma zabiť a ja tu nebudem čakať, kým sem napochodujú a vrazia mi dýku do srdca.“

„Nemôžeš sa chovať ako oni. Nemôžeš na vyhrážku hneď odpovedať zbraňou. Ty si cisár, nie agresor! Si povinný vypočúť, aký majú problém a až potom sa rozhodnúť, či...“

Dračí elf ju umlčal, keď jej skočil do reči: „Nie, Laethia! Koniec diplomacie. Skúsila si to a nezabralo. Teraz ustúp, cisár odchádza potlačiť vzbúrencov.“ Nazlostene ju obišiel a hryzol si do jazyka, aby na ňu nevyštekol, že ho na smrť vyzýva jej vlastný syn.

Laethii ostali oči pre plač. Mohla sa iba cez okno dívať, ako Halatir rozprestiera krídla, letiac napred, a za ním sa dáva do pohybu jazda dračích elfov na kirinoch a stovky lauvalských jazdcov. Škrípala zubami a zatínala päste. Vlastná bezmocnosť ju ničila. Nebol tam nik, kto by jej pomohol rozlúsknuť túto patovú situáciu. Hoci by sa najradšej sama vrha medzi Južanských lovcov a elfov, iba ťažko by to v tomto stave zvládla. A zároveň vedela, že ak niečo nepodnikne, nikdy si neodpustí, že sa iba nečinne prizerala pádu polovičných.

Poloviční sa držali pohromade. Silou, ktorá plynula z ich jednoty, zatláčali lauvalských jazdcov stále bližšie k hraniciam Lauvale. Stolová hora, na ktorej mesto ležalo, im už bola temer na dosah. Ubúdajúce sily jazdcov na bielych levoch dodávali Južanský lovcovi vieru, že ich prebijú a dostanú sa k cisárovi.

Nebolo im však súdené, aby boj zavliekli na nádvorie dračieho mesta. Doprostred radov Južanských lovcov z ničoho nič vrazila velikánska ohnivá guľa, ktorej paprče

rozhodili miešancov na všetky strany. Ikari sa pred ohňom vzpínali na zadné a zhadzovali zo svojich chrbtov aj tých polovičných, čo sa tam udržali napriek tlakovej vlne, ktorá sprevádzala dopad ohnivej žiary.

Pohotoví lovci boli okamžite na nohách a mierili na plamene svoje šípy. Lauvalskí jazdci vôkol nich skláňali hlavy v úctivom pozdrave, čo mohlo znemant' jediné: prišiel niekto dôležitý. Niekto nesmierne dôležitý, kto prichádza s ohňom.

Ako plamene opadali, odhaľovali dračieho cisára. Na jeho vyleštenej zbroji sa oheň odrážal ako v zrkadle, takže to vyzeralo, že on sám je ohňom. Cisárskou korunou ovenčené červené vlasy sa dvíhali v horúcom vzduchu, ktorý vydychovali plamene. Žlté oči mu blčali zúrivosťou a hľadali toho jediného, ktorý ho drzo vyzval na tanec so smrťou.

Althair bez varovania vypustil svoj šíp. Narazil však na cisárovu prefíkanú obratnosť. Halatir sa uhol letiacemu šíp, zachytil ho a vzápätí vpustil zo svojho luku. Na Althaira tak letela jeho vlastná zbraň.

Ani tentoraz však šíp nezasiahol cieľ. Bol odrazený Korvenovým mečom. Cisárova rýchlosť sa stretla s rýchlosťou Južanských lovcov.

„Cisársky dvor považuje týchto polovičných za vzbúrencov! Všetkých zajmite! Kto bude klásť odpor, ten tu nájde svoj hrob!“ rozkázal cisár lauvalským jazdcom. Nato ukázal lukom na Althaira a dodal: „Tento elf, ktorý vedie vzburu, pošpinil dračiu krv a ja osobne sa o neho postarám.“

Prv, než sa lauvalskí jazdci pustili do boja s polovičnými, prehovorila Mordelai, namieriac svoju zbraň na cisára: „Cisár zavraždil kráľa polovičnej krvi! Mardanov národ si prišiel po cisárov dlh. Kto sa pokúsi nám v tom zabrániť, ten tu nájde svoj hrob!“

Podrezaný jazyk temnej princeznej rozblčal Halatirove líca. Zavelil k útoku a rozťahol krídla, letiac na Althaira. Uhol sa niekoľkým šípom, ďalšie odrazil šupinatými nátepníkmi a napokon vrazil do mladého kráľa, ktorý len tak-tak stihol vytasit' meč na boj zblízka. Halatir ho odniesol ďalej od bojiska, kde sa strhol boj južanských lovcov s lauvalskými jazdcami.

Nestihol s ním však odletieť ďaleko, lebo mu cez krídlo presvišťal Mordelain šíp. Vidiac, že cisár padá k zemi a spolu s ním i Althair, rozbehla sa miešanka k nim. Už počas behu tasila meč, dúfajúc, že zastihne cisára ešte na kolenách. Ostrie sa zablýskalo vo vzduchu a hladne pret'alo nahrnutú kôpku snehu. Mordelai hlasito zavrčala, Halatirova obratnosť prekvapila aj ju, keď sa s poraneným krídlom odsunul z jej dosahu.

Althair sa vyšvihol na nohy rovnako rýchlo a prijal od Mordelai dýku, pretože o svoje zbrane prišiel.

Trojica bojovníkov vôkol seba zakrúžila, prebodávajúc sa pohľadmi tak jedovatými a presýtenými nenávisťou, že i vzduch sa pod ich náporom lámal. Vrzganie snehu pod ich váhou bolo jediným zvukom, ktorý im doliehal do uší. Napätie by sa dalo temer krájať a násobilo ich vzájomnú vnútornú zúrivosť. Čakalo sa iba na jediné, na nedočkavca, čo spustí divoký tanec so zubatou.

Mordelai vystrelila oproti Halatirovi rýchlo a prekvapivo. V jej tesnom závese bol Althair a dopíňal jej útoky. Boli skutočne zohraná dvojica, skoro akoby Mordelai bojovala s

Mardanom po boku a nie s jeho synom. Avšak Halatir, rovnako boja skúsený, ich odrážal, nie raz síce musel ustúpiť a k útočeniu sa ani nedostal, no zvládal si držať od tela oboch polovičných.

Škripot zbraní, vrčanie a kliatie bolo muzikou, ktorá nateraz pohltila okolie.

Dva meče lauvalských jazdcov sa skrížili. Veliteľ, ktorý si vyhlíadol zbeha – Auren za svoj cieľ, na ňu nekompromisne tlačil, až jej napokon vyrazil z rúk meč aj štít. Ničím nechránená bola ľahkou korisťou a tak popchla levicu do behu, aby ušla veliteľovmu hladnému meču.

Sileu však zastavil lev, na ktorom sedel veliteľ. Mocnou labou ju udrel po hlave, odkloniac ju bokom, a jej jazdkyňa pritom spadla zo sedla. Levica reagovala agresívnym vrčaním. Okamih predtým, než sa do seba šelmy pustili, stihol zoskočiť na zem aj lauvalský jazdec.

Pádcom doudieraná Auren sa vyhýbala zúrivosti levov a obzerala sa po nebezpečenstve číhajúcom s ostatného bojiska. V poslednej chvíli sa uhla šípu, ktorý po nej vystrelil ktorýsi lauvalský jazdec. Tým sa však zároveň vrhla priamo pod meč veliteľa.

V hlasnom škripote sa lauvalská oceľ stretla s mečom južanského lovca pred Aureninou tvárou. Auren sa zvrtila, aby zistila, že jej spojencom je Korven. Ramenatý polo-corvid si našiel okamih, kedy na ňu žmurkol a potom sa oprel do útoku proti blondávemu elfovi, až ho donútil ustupovať. Auren pocítila úľavu, no iba na chvíľočku, lebo trvajúci útok lukostrelca vrazil šíp do Korvenovho lýtka a on padol na kolena do snehu.

Vidiac, že blondína zhrozene skamenenla na mieste, zručol na ňu: „Bež! Uteč!“

Poslúchla, no iba preto, lebo veliteľ stratil záujem o zraneného protivníka a vyrútil sa za ňou. Korven zatiaľ opätoval streľbu elfovi, ktorý mu postrelil nohu, a veru ho aj zasiahol. S ťažkosťami sa postavil a zistil, že dokáže iba krívať, lebo poranená noha ho šialene bolela. Zaklial a pohľadom našiel Auren. Lauvalský jazdec ju doháňal a tak jej polo-corvid pomohol tým, že vyslal šíp na jej prenasledovateľa.

Prinútil ho zastat' a obzrieť sa po útočníkovi, ktorému vrátil jeho vlastný šíp. Korven sa mu aj napriek zraneniu uhol a bol rád, že získal dievčine aspoň nejaký náskok.

Auren bežala ďalej. Dostala sa mimo hlavného bojiska. Neďaleko od nej sa stretávali zbrane Halatira, Mordelai a Althaira. Sypký sneh ju zrádzal, zabárala sa doňho a padala, obzerajúc sa ponad plece na svojho prenasledovateľa. Pomedzi bojujúcich elfov a poloelfov ho však na diaľku nedokázala nájsť. Mohol byť kdekoľvek. Mohol na ňu mieriť aj v tejto chvíli. Ona nemala zbraň, nemala štít a nemala levicu. V podstate bola v role štvanej zveri, čo beží opreteký so šťastenou, ktorá sa buď prikloní na stranu lovca a zasiahne ju šípom, alebo sa prikloní na jej stranu a ona sa šípu vyhne.

A lovec? Ten už zakladal šíp do luku...

Letiaci posol smrti našiel svoj cieľ. Na sneh dopadli kvapky krvi. Aurenin výkrik utlmil pád. Ocitla sa na zemi, ku ktorej ju pritlačila váha levice. Váha umierajúcej levice.

Silea sa stala terčom veliteľovho šípu. Nepredvídaným terčom. Skočila pred svoju jazdkyňu vo chvíli, kedy sa po nej načahovala ruka podsvetia, a prijala smrtiaci dotyk. Krvácajúca levica sa zvalila na Auren, ktorú tak pritlačila k zemi.

Poloelfka si mohla hlasivky vykričať, aj tak nemohla zabrániť tomu, čo nasledovalo. Zo Silenho pohľadu sa vytratila živá iskra a jej ružové nozdry naposledy vydýchli. Robustné telo šelmy ochablo. Auren privalila ešte ťažšia váha. Lež oveľa neúnosnejšou bola tiaž, ktorá gniavila Aurenino srdce vedomím, že Silea ju opustila. Zomrela pri záchrane svojej jazdkyne, svojej partnerky, s ktorou spoločne vyrastali a trénovali, odkedy Auren prišla do učenia lauvalských jazdcov.

Veliteľ ostal bez pohnutia stáť na mieste, zhrozený tým, čo nechtiac vykonal. Zavinil smrť lauvalskej bielej levice. Jeho šíp naveky uspal zvieru, ktoré bolo zakázané usmrtiť. Celkom vyvedený z miery si nevšimol okolie a to bola chyba. Z ničoho nič ho do chrbta trafili dva šípy a keď sa obrátil, zmätene hľadajúc protivníka, tretí šíp ho trafil do srdca. Veliteľ lauvalských jazdcov padol na zem a viac sa nepostavil.

Bol to Korven, kto využil elfovu nepozornosť. Nezdržoval sa ale pri jeho nehybnom tele; ponáhlal sa na pomoc Auren. Tá aj napriek svojmu hlasnému náreku a revu okolitého boja počula, ako na ňu Korven volá. Polovičný corvid krívajúc bežal priamo k nej, ohliadajúc sa dozadu.

V tej chvíli sa bojiskom rozľahol ešte horší krik, rinčanie zbraní zosilnelo a lauvalskí jazdci ustupovali. Nie však víťazstvom južanských lovcov. To z Lauvale práve dorazila posila dračieho cisára. Stovka jazdcov v plnej zbroji, stovka jazdcov na vznešených kirinoch. Jazdu dračích elfov mohol povolať iba cisár a robil to len za výnimočných okolností, pretože tým nasadzoval životy posvätného rodu. Zároveň to však bol jednosmerný lístok na onen svet pre protivníka, proti ktorému dračia jazda vyšla. Horda elfov, ktorí sú nielen skvelí lukostrelci a šermiari, ale navyše dokážu ovládať oheň, bola neporaziteľná.

Auren zbelela ako čerstvý sneh, keď zbadala, že za Korvenom sa ženie dračí elf na kirinovi v zbroji. Zavolala naňho, ale bolo neskoro. Kirin jedným skokom dohnal Korvena a jeho jazdec mu nedal príležitosť napnúť tetivu. Udrel ho po zátylku a havraní mladík padol tvárou do snehu.

Auren zakričala a vrtela sa, snažiac sa dostať spod ťažkého tela levice, ale šlo jej to len veľmi pomaly. Potom odrazu pocítila odľahčenie, keď z nej ktosi levicu zložil. Obrátila sa, aby videla, kto jej pomohol, a vzápätí ňou cuklo dozadu.

Bola to ďalšia dvojica dračích elfov v zbroji. Len čo nechali levicu levicou, siahli po svojich mečoch a namierili ich na Auren. Poloelfka zlomene zaúpela.

Vtom medzi ňu a dvoch elfov vleteli dva šípy, ktoré celé horeli, a zapichli sa do snehu. Okamžite zhasli a neostalo po nich ani smietko. Fakt, že boli tvorené ohňom, naznačoval prítomnosť ďalšieho dračieho elfa – a nie hocijakého.

„Ani sa jej nedotknete!“ zakázal dvojici hlas, ktorý Auren v tej chvíli počula najradšej na svete. Srdce jej poskočilo radosťou, keď zbadala cisárovnú Laethiu, ako zlieta k zemi a dvojica dračích elfov sa pred ňou ukláňa.

Dievčina sa vyšvihla na nohy a učinila tak práve včas, lebo Laethia sa zatackala a len vďaka Auren udržala rovnováhu. Vôbec nevyzerala dobre. Po nezdravo bledej pokožke jej stekal pot a sťažka dýchala.

„Cisárovná!“ vydýchla s obavami. „Ste v poriadku?“

Laethia na jej otázku neodpovedala, nakoľko bolo nad slnko jasnejšie, že nie je v poriadku. Namiesto toho sama položila otázku: „Kde je Mardan?“

Vtedy Auren pochopila, že Laethia nevie o Mardanovej smrti. Nevie o tom, že poloviční sú na výprave za pomstou. Nevie, že jej syn Althair nastúpil na otcovo miesto kráľa polovičnej krvi. Blondína zúfalo vzlykla a stala sa tou, kto Laethii oznámil tú hroznú novinu: „Mardan je mŕtvy. Cisár ho zabil. My všetci... sme ho sem prišli pomstiť.“

V Laethii toto poznanie bolestivo zatrnulo. Celkom jej otupilo vnímanie. Zuky bitky k nej doliehali akoby z veľkej diaľky. V spomalenom zábere uvidela plamene a medzi nimi v bojovom tanci sa obracajúce tri postavy. Mordelai, Halatira a toho tretieho, ktorého videla naposledy ako bábätko a predsa ho spoznala. Poloelf s výzorom dračieho elfa, bojujúci po boku Mordelai na mieste Mardana. Potomok zničenej lásky, mieriaci zbraňou na cisára, ktorý tú lásku zničil. Syn mstiaci svojho otca.

Bolo toho na ňu priveľa. Mardanova smrť. Althair čoby kráľ, ktorý si prišiel po cisárovu hlavu. Halatirove klamstvá a z nich plynúca celá táto pohroma. Nevládala viac držať na pleciach ťarchu toho všetkého, čo ju odrazu prigniavilo. Naraz ju opustili všetky sily a ani Auren ju nezvládla udržať, iba čo jej pád stlmila.

Trýznivé skučanie ocele a ich traja majitelia boli plne zaujatí bojom. Zdalo sa, že ich nerozptýli ani smrteľné zarevanie levice a predsa Althair uhol pohľadom k súboju vedľa. Avšak ten krátky moment ostrieľanému bojovníkovi stačil, využil šancu a zaútočil.

„Althair!“ zrúkla temná poloelfka, lež to si už presne mierený pohyb hladného ostria rezal cestu k svojmu cieľu. Hoc sa mladý polovičný strhol, bolo neskoro. Čepel skĺzla po Mordelainom meči a bolestivo sa do nej zahryzla. V okamihu sa do ovzdušia vzniesol pach krvi.

„Mordelai,“ zaúpel Althair, keď mu klesla do náručia, ani nestihol zistiť, aké vážne zranenie má, pretože Halatir vytasil svoju druhú nepríjemnú zbraň. Oheň. Horúce paže dvojicu zovreli vo svojom smrteľnom objatí. No tentoraz už Althair vedel, že jemu plamene neublížia, preto obchytil Mordelai a zakryl ju vlastným telom.

Syčanie a praskanie paprčí pomsty trvalo skoro večnosť, lež boli to iba stotiny, no i za tak krátku chvíľočku Mordelai stihla utrpieť niekoľko nepekných popálení. Althair to vedel, cítil pálenie kože, i to, ako temná poloelfka oťažieva a to znamenalo, iba jedno: stráca silu.

Plamene sa prehneli a dvojica klesla k zemi. Althair poloelfku nežne položil do snehu a rýchlo skontroloval jej stav, uisťujúc sa, že oheň nenapáchal tak veľa. Väčšie starosti mu robila Mordelaina rana od cisárovho meča, ktorá jej odoberala životnú silu.

Balansujúc na hrane bezvedomia sa mu temná princezná prihovorila: „Dokončí to.“

On bezslovne prikývol a zlostne fľochol na Halatira. Ten sa snažil tváriť samoľúbo, no bolo na ňom citeľne znat', že mu bojovanie s dvoma protivníkmi dalo zabrat'. Zanechalo dokonca nie jedno zranenie. Napriamril sa a so škodoradostným úsmevom predniesol: „Konečne to je tak ako má byť. Tá prekliatia miešanka sa už nebude do ničoho miešať.“

Althair iba zaškrípал zubami a vyrútil sa k nemu.

Túžobné bozky ľadového ostriá sa stretávali v iskrách zúrivosti. Odtiahli sa od seba, ale to len preto, aby sa o malú chvíľu do seba znova zahryzli. Sneh sa vókol tancujúcej dvojice víril a dal vzniknúť bielemu kúdolu, v ktorom úplne zanikli.

Althair si bol vedomý, že musí súboj okamžite ukončiť, pretože sily ubúdali aj jemu a v snehu ležiaca Mordelai potrebovala nutne ošetriť. Nevedno ako vyzeral zvyšok lužanských lovcov. Musí to ukončiť! Hned!

Dravosť svojich útokov násobil poslednou silou, ktorá mu ostávala. Využíval popritom všetky Halatirove zranenia, aké stihol zbadat'. Kolenom kopol do zraneného boku, či udel do ramena, aby pyšného elfa premohol. A skutočne sa mu to darilo. Halatirova obratnosť a nepreniknuteľnosť sa strácala, dokonca i jeho namyslená grimasa zliezala a krivila sa v bolestiach.

Nakoniec sa Halatir ocitol na lopatkách, uvedomujúc si trpký fakt, že nad ním stojí syn kráľa polovičnej krvi. Ten bastard sa nad ním pýši, akoby bol snád' niečo viac!

Zbraň mu vykopol z ruky a silno dupol na zápästie. Halatir sa znova skrútil bolesťou, ktorá mu hlasito tepala v spánkoch a brala akúkoľvek možnosť rozmyšľať.

„Toto je za môjho otca, za kráľa polovičnej krvi, ktorého tvoja arogancia nemohla zniest',“ zahrnel Althairov tichý hlas a do hrude jedného cisára sa zabodla dýka. Prerazila rebrá a chladne zovrela Halatirovo srdce.

A už viac nebol čas... Nebolo viac kam utekať, nebolo ako sa brániť. Ostávalo jediné... vyčkať na koniec. Halatirov koniec. Na smrť dračieho cisára.

Althair stál nad mŕtvym telom cisára, ľadovými očami sa díval do jeho sinavej tváre. Tento muž, nespokojný elf na najvyššom poste, mu vzal otca – a kvôli čomu? Kvôli strachu z proroctva? Kvôli nezmernej pýche? Kvôli odmietaniu polovičných?

Mal by cítiť zadost'učinenie, malo by mu odľahnúť, no namiesto toho cítil prázdno. Ukojil svoju túžbu a predsa to nič nezmenilo. Napokon sa len zohol pre dýku, utrel ju do ~~trčiaceho~~ oblečenia jej obete a podivne ťažkými krokmi podišiel k Mordelai. Klakol si k nej a opatrne ju vzal do náručia.

„Otcova smrť je pomstená, môžeme sa vrátiť domov,“ zašepkal zvláštne zlomeným hlasom.

Mordelai pomaly a so zreteľnou námahou rozlepila oči. Chvíľu hľadala zachytňý bod krúživým pohľadom po mrakoch, tak zbadala Althaira. Roztrasenou a citeľne studenou dlaňou ho pohladila po líci a s jemným úsmevom hlesla: „Si blázon,... si rovnaký blázon, ako tvoj otec.“

Althair sa zamračil, no neodpovedal jej na to nič, pretože jej zraky skízli na dýku v jeho ruke.

„Týmto?“ zachripela a keď jej prikývol, tak dýku s vypätím síl obchytila aj ona. „Kedysi dávno som za podobný zločin mala pykať ja, ale...“ zamlčala sa na chvíľu, no keď sa rozhovorila znova, musel sa k nej nahrbiť, pretože ju temer vôbec nepočul.

„Mardan vzal moju vinu na seba a...“ dýchala sťažka a pomedzi rozprávanie robila čoraz väčšie prestávky, „a to ho priviedlo do vyhnanstva... Dovoľ mi splatiť tento dlh, Althair... Dovoľ mi splatiť dlh,... ktorý má moja duša voči kráľovi polovičnej krvi.“

„Ale...“ chcel namietat, no Mordelai mu to nedovolila.

„Pravdu... poznáme my dvaja... a bohovia. Pre nikoho iného... dôležitá nie je,“ zašepotala.

Althair prikývol a plniac jej pranie pustil dýku. Mordelai si ju privinula k hrudi a smutne sa na syna usmiala. V tom úsmeve sa zračila bolesť šíriaca sa jej od rán do celého tela. Slzy, ktoré jej stiekli po tvári, zotrel Althair a podržal dlaň na *matkinom* líci.

„Povedz, čo mám urobiť. Akým liekom ťa mám zachrániť?“ naliehal na ňu prosebne.

Mordelai položila dlaň na jeho ruku, ktorou ju držal, a nepatrne zavrtela hlavou. Bolo neskoro na lieky, ktoré zacelia rany. Neskoro na jedy, ktoré oddialia smrť. Celé telo jej obaľoval mrazivý závoj, akým bohovia podsvetia zahaľujú svojich poddaných.

„Zachráň polovičných,“ šepla temer nečujne, „staraj sa o nich... si ich kráľ. Kráľ... polovičnej... krvi.“ Posledné slová sa jej už kĺzali z pier v nemom zvuku. Ametystové oči zakryl večný sen čiernymi viečkami. Ruka držiaca Althairovu dlaň bezvládne padla zem.

Mordelai, princezná temných elfov a nepísaná kráľovná polovičných, zomrela. V jednej dlani držiala dýku svedčiacu o jej vine, a z druhej dlane sa na splatený dlh mlkvo dívala jazva, ktorá bola spečatením krvného puta Mordelai a Mardana. Puta, ktoré krvou začalo a krvou tiež skončilo.

Bojiskom sa rozľahol Althairov rev. Vidiac, ako kráľ polovičnej krvi drží v náručí bezvládnou Mordelai, rozplakala sa aj Auren. Ako len mohli v tak krátkom čase prísť o otca i matku všetkých polovičných?

Plačúca poloelfka ucítila na ramenách čiesi dlane. Dvaja dračí elfovia jej spútali ruky za chrbtom. Bola príliš slabá nato, aby protestovala. Nie fyzicky, ale duševne. Jej srdce utŕžilo v posledných dňoch a okamihoch toľko rán, že sa jednoducho nevládala vzpierať. Kľačiac v snehu sa dívala nato, ako dračí elfovia opatrne odnášajú Laethiu i Halatira, ako zaoberajú Althaira a berú dýku z rúk Mordelai, nazývajú ju vrahyňou dračieho cisára.

XVI

Trónna sieň cisárskeho dvora bola šumela. Šumela rozhovormi dračích elfov, lauvalských jazdcov a vládcov elfských ríš, ktorí sa tam zišli. Stáli po obvode siene, tvoriac polkruh okolo hŕstky zajatcov. Spútaní poloviční, ktorých bolo len pár desiatok, kľačali na zemi a mlčky znášali situáciu, v akej sa ocitli.

Nad všetkými sa týčili dva cisárske tróny. Kým cisárov stolec bol prázdny, cisárovná osamelo sedela vo svojom zlatom kresle a všetky pohľady sa upínali na ňu. Prišla

o manžela i brata, o cisára, o otca dieťaťa, ktoré nosila pod srdcom. Čakalo sa, ako naloží s tými, ktorí ju o Halatira pripravili.

Iba málokto však vedel, že dôvodom jej vyplakaných očí nie je strata Halatira, lež skon Mardana. Z celého cisárskeho dvora to veru nevedel nik.

Cisárovná náhle vstala a zišla z výšky trónu medzi ostatných. Zastala pred polovičnými, ktorí klopili zraky k zemi. Zdalo sa, že tak činia v hanbe, no nebola to pravda. Ich srdcia sa otriasali v žiali zo straty Mordelai a mnohých ďalších, čo padli v boji.

Laethiu bolelo vidieť tento malý národ na kolenách. Blaho polovičných jej vždy ležalo na srdci a predsa bola neustále svedkom toho, ako musia bojovať o svoje miesto a právo. S povzdychom prehovorila:

„Vy všetci, všetci poloviční!“ Počkala, kým jej budú venovať pohľady a potom sa rozhovorila: „Viete, prečo ste tu. Viete, čoho ste sa dopustili. Viete aj to, že za každý prehrešok príde trest. Dračí elfovia a elfskí vládcovia trvajú na tom, aby poloviční boli potrestaní za vzburu proti cisárovi a za jeho usmrtenie. Vražda najvyššieho elfského panovníka je vskutku neodpustiteľný hriech.“

Kedže nemé tváre polovičných nenapovedali, žeby ich cisárovná zatražila alebo v nich vyvolala akúkoľvek inú emóciu, jej príhovor pokračoval: „Nikto z nich však nepozná okolnosti, ktoré vás viedli k vášmu konaniu. Aj mne boli zatajené a keby som sa ich náhodou nedozvedela, musela by som zmýšľať rovnako ako všetci vyšší elfovia v tejto miestnosti. Dávajúc veci naporiadok ohlasujem, že cisár Halatir osobne zavraždil kráľa polovičnej krvi Mardana. Dopustil sa zločinu na jednom z elfských vládcov. Mardanovi poddaní ho prišli pomstiť v štýle oko za oko, zub za zub.“

Medzi dračími elfmi sa vzniesla vzrušená vrava. Niektorí krútili hlavami, iní hlasno protestovali a nechcelo sa im veriť tomu, čo im cisárovná prezradila.

„Nehovorím, že to schvaľujem. Ale ani vás zato nekáram. Nie vás, ktorí tu predom mnou kľáčite. Vrahom cisára je Mordelai. Tá za svoj čin zaplatila vlastnou krvou priamo na bojisku. Vinník bol potrestaný. Nie je dôvod, aby trpeli ďalší poloviční. Svoj trest ste si vytrpeli už tým, že ste prišli o otca svojho národa.“

Pri zmienke dvoch veľkých mien sa poloelfovia zamrvili, no keď padlo meno kráľovnej polovičných, matky mnohých detí, vtedy myklo hlavne Althairom a dvíhajúc zrak ku cisárovnej, musel si zahryznúť do pery, aby v sebe udržal krivdu dejúcu sa na Mordelainom mene, pretože nebola pravdivou. Žiaľ bol jediným v miestnosti, ktorý to vedel a kvôli sľubu, aký dal umierajúcej Mordelai to tak i muselo ostať. Zaťal päste a sklopil pohľad naspäť k podlahe. Pokúšal sa vydržať to ostré bodanie hrotmi viny.

„Rozhodujem nasledovne: vinník za smrť dračieho cisára je už v ríši bohov podsvetia. Preto nikto ďalší nebude pykať za tento čin. Poloviční sa vrátia do Južného údolia.“ Laethiin hlas sa rozľahol miestnosťou a vyvolal rôznorodé reakcie.

Poloviční užasli v úsmeve či neveriacky otvorili ústa. Nečakali, že ich cisárovná nijako nepotrestá. Lauvalskí jazdci, rovnako ako dračí elfovia, to nečakali tiež a hundrali síce, no neprotivili sa vôli cisárovnej. Kto však pobúrene nesúhlasil, to boli lesní elfovia: kráľovná lesnej ríše a jej synovia. Majúc na pamäti podobnú situáciu, v ktorej korunovala

smrť kráľa lesnej ríše, nehodlali byť nemými svedkami toho, ako už po druhý raz poloviční odchádzajú bez trestu.

„To nemyslíte vážne!“ prskol najstarší syn a vyšiel pred svoju matku. „Prežreli sme krivdu rozhodnutia, ktoré padlo pred mnohými rokmi po zabití kráľa lesnej ríše, tentoraz však mlčať nebudeme. Pri všetkej úcte, ocitli sme sa v tej istej situácii, ba ešte horšej, teraz bolo siahnuté na život samotného cisára! To sa máme znova pozerat', ako tá banda miešancov zase odíde bez potrestania? Koľkokrát sa budeme musieť točiť v tomto kruhu, koho ešte zabijú, než bude nastolená spravodlivosť?“

Po tomto zvučnom hlase nastalo v sále ticho, no v tvárach mnohých sa zračil súhlas a nepatrné kývanie hlavou bolo toho dôkazom.

„Presne tak!“ zvolal i druhý syn kráľovnej lesnej ríše a postavil sa vedľa svojho brata. „Život dračieho elfa a ešte k tomu cisára sa predsa nerovná nejakej miešanke! Cisárovná, žiadam vás, aby ste prehodnotili vaše rozhodnutie.“ Obzrel sa lesný elf k Laethii, avšak v jeho výraze už nebola čistá úcta, s ktorou sa na ňu dívali, keď po jej boku sedel Halatir.

V tejto chvíli pocítila tenký ľad, aký si svojou láskou k polovičným pod sebou vytvorila.

„Neopovažuj sa o Mordelai hovoriť takto!“ zahrmel doteraz poslušne vyčkávajúci Althair a zodvihol sa na rovné nohy. „Na konci sú si všetky životy rovné. Ani ten cisárov neznamená viac!“

„To je drzosť!“ plúvol na zem jeden z lesných elfov. „Ty nemáš pravo...“

„Čo? Mat' svoj názor? Žiť?“ zatiahol sarkasticky tentoraz Korven a tiež sa postavil, síce mu to so zraneným lýtkom šlo pomalšie, no zvládol to. „Ešte stále sa točíme v tejto nevraživosti? A ja som si myslel, že vás to už prešlo, že ste za tie roky nebudaj trochu vyrástli.“ Pokrútil hlavou a keby nemal spútané ruky, isto by ich dal v bok. „Očividne som vás precenil.“

„Cisárovná snáď rozhodla!“ zahrmel hlas kráľa Mezzeiaha. V jeho tvári sa nezračili emócie, no v srdci cítil prázdnotu zo straty svojej milovanej dcéry. Nechcel sa rozčuľovať, lebo bol plný trúchlenia za Mordelai, ale prístup lesných elfov ho ako vždy vytáčal. „Kto vám dal právo priečiť sa jej rozhodnutiu? Vy ste tu od toho, aby ste ju poslúchali! Keď rozhodla, že poloviční pôjdu, tak pôjdu.“

Jeden z lesných princov skrivil pery a zlomyseľne utrúsil: „Samozrejme. Temný kráľ. Otec miešanky, ktorá zabila cisára. Nič iné som od vás ani nečakal.“

Kráľ temných elfov mu odvrkol: „A ja som nič iné nečakal od synov kráľa, ktorý dlhé roky zatváral oči pred vyvražďovaním polovičných. Isteže teraz budete brániť toho, kto bol hlavou čističov.“

Hlasy dračích elfov a lesných princov sa rozbúrili ešte väčšmi. Neprijímali Mezzeiahovo tvrdenie, hoci on im ho potvrdil a zvyčajne by stačilo jeho slovo ako záruka pravdivosti. Lež teraz, ako sa zdalo, sa aj on prepadal do nemilosti. „Je to tak! Poloviční vám to potvrdia! Tí poloviční, ktorí boli pritom, keď cisár v spoločnosti čističov zavraždil ich kráľa. Tí poloviční, ktorí svojho kráľa spálili a prisahali krvnú pomstu. Tí poloviční, ktorí

sú vo vašich očiach od narodenia nečistí a zatratenia hodní! No predpokladám, že vaša zaujatosť neprijme ani svedectvo desiatok polovičných, lebo pre vás nemajú dostatok čistej krvi v žilách.“

Laethia si nervózne hrýzla spodnú peru. Počúvala Mezzeiahovo rozhorčovanie a vrela v nej krv, lebo vedela, že temný kráľ má pravdu. A zároveň si uvedomovala, že Mezzeiah mal polovičných zastaviť, no neurobil to. Čo by sa zmenilo, keby poslúchol? Žil by ešte cisár? Stihla by sa o všetkom dozvedieť včas?

„Kráľ Mezzeiah hovorí pravdu,“ prehovorila, strhujúc pozornosť opäť na seba, „cisár Halatir naozaj bol vodcom čističov.“

Čakala síce, že to elfov umlčí, no opak bol pravdou. Dvihla sa nová vlna nesúhlasu, ktorá Laethii búšila do uší, až to bolelo.

„Tak dost!“ vložil sa do hovoru starý dračí elf, ktorému už vek poriadne pozlátil vlasy. Vyšiel do popredia a ostatní dračí elfovia pred ním sklonili hlavy, lebo to bol bývalý cisár, Laethiin predchodca. „Nad vami všetkými visí slovo toho, kto sedí na cisárskom tróne. Kým som to bol ja, poslúchali ste. Kým to bol Halatir, poslúchali ste. Prečo neposlúchate, keď na stolci sedí cisárovná Laethia? Nezabúdajte, že to ona bola hviezdami vyvolená k cisárskemu titulu. Nie jej brat, ten sa vždy mal iba dotýkať jej koruny. Pamätáte? A predsa stojíte všetci za ním, neveríte v jeho hriechy a činíte z neho nevinnú obeť. Halatir nebol obeť. Halatir bol predátor. Vy všetci to viete, ale stojíte za ním, pretože keby ste priznali jeho chyby, priznali by ste tým aj svoju nevšímavosť a ignoranciu voči jeho chybám a nespravodlivosti, ktorej sa dopúšťal.“

Vyslúžilý cisár docielil, že v sieni zavládlo hrobové ticho. Jeho múdrosť vzala všetkým výčitky z pier. Pokračoval: „No nech je ako chce – Laethia je vaša cisárovná. Vaša jediná najvyššia vládkyňa, ktorú budete nasledovať ešte ďalších sedemdesiat rokov! Jej slovo je zákonom pre všetkých kráľov! Nerešpektoval ho cisár Halatir a vidíte, kam ho to doviedlo? Osud ho zato potrestal a už je v ríši podsvetia. Chcete aj vy nerešpektovať nariadenia cisárovnej?“

Laethia sa na svojho predchodcu dívala s bážňou v očiach. Nečakala, že za ňu bude práve on tak vehementne bojovať. Bolo jej od dojatia do plaču, keď si vypočula aj záver jeho reči:

„Ona jediná stála za tými, ktorých sme my ostatní vysunuli na okraj spoločnosti. Ako ja, tak aj vy, každý jeden z vás. Nie je správne, že sa jej zato obraciate chrbtom. Ona zato má byť oslavovaná, nie zavrhaná. Nezaslúži si váš vzdor. A vy si nezaslúžite svoje koruny, keď sa jej vzpierate. Pamätajte, že ste prisahali vernosť cisárskemu trónu, keď vás korunovali. Vzpierajte sa cisárovnej, ak chcete, ale ten, kto jej ešte raz zaprotirečí, zloží k jej nohám svoju korunu i svoj status v elfských ríšach. Lebo kto ide proti cisárskemu slovu, ten si zaslúži vyhnanstvo.“

Po jeho slovách nastolené ticho naďalej pretrvávalo a trvalo by dovtedy, kým by sa nenašla bytosť dostatočne odvážna na to, aby ho prerušila. Musela to byť Laethia, koniec koncov bola hlavou elfských ríš, musela nadobudnúť pevnú pôdu pod nohami a na to

dostala dostatok času. Vstala a hrdo sa napriamila, hoc jej telo s tým pre pokročilé štádium tehotenstva nesúhlasilo.

„Odznelo tu mnoho názorov, mnoho slov a mnoho tvrdení. Pocity sa ešte stále točia vo vzduchu, no ako cisárovná musím mať na zreteli spravodlivosť. Musím vidieť veci v širšom merítku, než ich určuje čistota krvi. Som hlavou tejto ríše a pod mojimi krídlami sú všetci, či už lesní elfovia, dračí, alebo poloviční. Všetci sú pod mojou ochranou a navždy to tak bude.“ Krátkym pohľadom nahliadla do každej tváre, pričom na Althairovi spočinula o sekundu dlhšie, no napokon pokračovala:

„Moje rozhodnutie sa nemení a hoc mnohých tým rozhnevám, stojím si za tým, čo som už povedala. Poloviční zaplatili dostatočnú cenu za život môjho manžela a preto viac nie je dôvod ich súdiť. Chodte a žite si svoje životy mimo ríše elfov, tak ako ste to robili doposiaľ.“

Po tejto reči už viac nik nezdvihol hlas, neprejavil nesúhlas. Niektorí nespokojne, iní až nadmieru, no každý v tichosti prijal konečný verdikt cisárovnej. Sieň sa behom krátkej chvíle vyprázdňovala, no poloviční odchádzali ako poslední a ich nového kráľa si cisárovná odchytila. Chcela sa s ním porozprávať tesne predtým, než sa jej znova stratí zo života.

„Neviem, ako ťa Mardan s Mordelai vychovali,“ hovorila nechodiac okolo horúcej kaše, „či ti povedali, kto som...“

„Viem to,“ prikývol Althair.

Laethii preletel perami úsmev. Roztvorila náruč, aby svojho syna po toľkých rokoch odlúčenia konečne objala, ale on pred ňou ukročil. Srdce dračej elfky zabilo na poplach. Povedala: „Som tvoja mama, Althair. Dovoľ mi priblížiť sa k tebe. Už mi na tomto svete neostal nik blízky okrem teba.“

Althair s ľadovým výrazom odvetil: „Mojou matkou je Mordelai. Vy ste cisárovná. Sama ste si tak zvolila, tak teraz nechcete meniť pravidlá hry.“ V jeho vnútri sa ozýval hrot krivdy. Nevedel však určiť, či to bola krivda, ktorú spáchala Laethia na ňom, keď ho v podstate odvrhla, alebo to bola krivda, ktorú teraz páchal on na nej. A možno oboje.

Laethiino srdce zovrel chlad Althairových slov a vytisol jej slzy do očí. „Si neférový,“ zašepkala zlomene. Sklamalo ju počuť, aký postoj jej syn voči nej zaujal. „Keď vravíš, že som si tak sama zvolila, tak zaiste aj vieš prečo. Musela som tvojho otca opustiť a musela som sa vzdať teba, no to neznamená, že som vás niekedy prestala milovať. Každým dňom, každou nocou ma sprevádzali myšlienky na vás. Myslíš si, že ma to netrápilo? Myslíš si, že som nechcela za vami utiecť? Chcela a veľmi! Lež aký by to malo zmysel, keby v mojom tieni pritiahol Halatir s armádou a povraždil by vás?“

Po dlhej odmlke, kedy Althair premýšľal o Laethiinej obhajobe a ona sa doňho s nádejou vpíjala pohľadom, poloelf konečne prehovoril: „Každý má možnosť voľby. Cisár sa rozhodol zavraždiť môjho otca. Nemusel no zvolil si to. Auren sa rozhodla varovať môjho otca. Nemusela, no zvolila si to. My všetci sme sa rozhodli pomstiť môjho otca. Nemuseli sme, no zvolili sme si to. Takisto ste si vy zvolili cisársky dvor. Nemuseli ste, no urobili ste to. Nezáleží na tom, aké pohnútky vás či nás viedli k týmto rozhodnutiam. Stali

sa. Všetky majú svoje následky a s tými sa musíme naučiť žiť. Nezmeníme ich. Tak, ako nič nezmení Mordelainu či otcovu smrť.“

Dračia elfka prehltna trpkú pravdu, s ktorou vyrukoval jej syn. Vedela, že je to tak, ako povedal. Ale bolo jej smutno z toho, že ju k sebe nepustí ako matku. To bolo zasa jeho rozhodnutie, ktoré nemusel urobiť, no urobil. Rozhodol sa, že matkou pre neho navždy ostane Mordelai. Aj keď sa jej z toho chcelo plakať, Laethia jeho rozhodnutiu rozumela. Bola to predsa Mordelai, koho tvár si odjakživa pamätala. Mordelai ho vychovala. Mordelai ho večer ukladala na spánok a ráno zobúdza, krmila ho, šatila, učila. Ošetrovala mu rozbité kolená a utierala jeho detské slzy. Mordelai. Nie Laethia. Ona s ním nebola, keď ju potreboval. Mal pravdu v tom, že sa sama pripravila o jeho detstvo a tým aj o právo nazývať sa jeho matkou. Napriek tomu, že ho porodila, matkou mu bola iná žena. Žena, ktorá vlastné deti nikdy nemala a predsa sa stala matkou mnohých...

S hlbokým povzdychom napokon riekla: „Po otcovi si kráľom polovičnej krvi. Po matke, ktorú neprijímaš, si tiež dračím elfom. Vedz, že brány cisárskeho mesta sú pre teba vždy otvorené. Môžeš tu žiť a pobývať, ako dlho budeš chcieť.“

„Ďakujem cisárovnej za veľkodušnosť,“ odvetil Althair, „ale ja sem nepatrím. Moje miesto je s Južanskými lovcami. Ako hovoríte, som teraz kráľom polovičnej krvi. Preto sa vrátim s polovičnými do Južného údolia.“

„Vidím, že rovnako ako Mordelai si verne oddaný aj polovičným. Môžu byť hrdí nato, že si ich kráľom. Si celý srdcom syn svojho otca.“ Laethii preletel tvárou smutný úsmev. „Moje pozvanie bude trvať po celý život. Kedykoľvek tu budeš vítaný.“

Althair prikývol a keďže viac nebolo čo povedať, odišiel.

Keď Laethia osamela, smutno sklopila zrak na svoje spojené ruky spočívajúce na tehotnom bruchu. V duchu sa zaprisahala, že dieťa, ktoré teraz nosí pod srdcom, nebude nikdy ukrátené o svoju skutočnú matku. K jeho počatiu privolila skôr z povinnosti než z lásky, no každým dňom, kedy v nej rástlo, ho ľúbila viac a viac. Teraz k nemu už bola pripútaná rovnako silnou materinskou láskou, aká ju viazala k Althairovi. Puto s ním musela pretrhnúť, keď ho v dobrej vôli poslala za otcom. No puto s dieťaťom, ktoré sa malo čochvíľa vypýtať na svet, si zaumienila neporušiť nikdy a za žiadnych okolností. To bolo jej rozhodnutie, ktoré urobila a podľa ktorého sa bude odvíjať jej ďalší život. Nikto a nič ho nezmení.

XVII

Skupinka polovičných na nádvorí čakala na svojho kráľa. Ten šiel od cisárovnej ťažkým krokom a bránil sa nutkaniu otočiť sa k nej. Kdesi v hĺbke svojho srdca cítil, že bol na ňu pritvrdý, no zároveň si stál za tým, čo jej povedal a nevzal by to späť. Akurát čo sa mohol vyjadriť trochu ohľaduplnejšie, no toto on nikdy nevedel. Nikdy neodhadol ako komunikovať, aby druhým neublížil.

Tieto myšlienky ho však netrápili dlho, pretože k nemu dokrival Korven so slovami: „Althair, zle je,“ krútil hlavou poloelf, „Auren, laualskí jazdci ju niekam odvedli. Určite ju chcú potrestať, čo budeme robiť? Nemôžeme ju nechať len tak.“

„Cisárovná nám predsa dala slobodu, prečo...“ nedohovoril Althair, pretože sa k nim primiešal Mezzeiah a dokončil za neho:

„Vaša priateľka je v prvom rade lauvalská jazdkyňa, súdia tú a nie polovičnú. Ako polovičná dostala slobodu, no ako lauvalská jazdkyňa nie.“

Althair si ulľavil nadávkou a zahromžil: „Neprežila si toho už dost? Ešte ju niekto musí súdiť?!“

Toto jeho rozhorčovanie počula aj cisárovná, schádzajúca zo schodov krátko po svojom synovi. Našla odpoveď na jeho otázku: „Auren je lauvalská jazdkyňa. Previnila sa voči rádu jazdcov a je v ich práve vystaviť ju spravodlivosti,“ priznala, aj keď nerada. Tú dievčinu mala rada, veľa rokov jej predsa robila spoločnosť na dvore. Sledovala, ako sa z dievčatka posadnutého koráľkami stáva mladá žena a plnohodnotná lauvalská jazdkyňa. Neveľmi sa jej chcelo nechať Auren napospas súdu jazdcov, ale bola to súčasť Aureninho stavu v ich spoločenstve. Musela sa tomu podrobiť.

Poloelf nesúhlasil: „Nie je! Nie je to ich právo a ona nie je jednou z nich. Kde sa koná ten súd?“

Laethii sa páčila rúznosť, akou sa Althair o Auren starostil. Pripomínalo jej to chovanie Mardana voči polovičným. Tiež bol vždy ochotný biť sa za nich. Hoci by svojmu synovi mala zaraziť nápad vtrhnúť na lauvalský súd, neučinila tak. Vycítila totiž možnosť zachrániť dievčinu pred trestom od jazdcov.

„Zavediem ťa tam,“ ponúkla sa a vskutku vzala Althaira na nádvorie, kde sa zhromaždili jazdci z Lauvale. Vytvorili veľký kruh okolo zbeha, ktorý pred nimi kľáčal. Althairovi zabúšilo srdce hnevom, keď uvidel Auren, ako skormútene kľáči na nádvorí s hlavou sklonenou k zemi. Chveli sa jej pleciami, z čoho usúdil, že plače.

„Lauvalská jazdkyňa Auren! Si vinná z nepovoleného útoku z cisárskeho dvora. Vzbúrila si sa proti cisárskemu dvoru a priviedla si do Lesov Lauvalie ďalších vzbúrencov. Tvojím pričinením zahynula vzácna biela lauvalská levica Silea i veliteľ lauvalských jazdcov Sidorian. Chceš niečo povedať na svoju obhajobu?“ Sudca, ktorý jej vyčítal previnenia, bol tiež lauvalský jazdec, ibaže namiesto ich bežnej rovnošaty mal na sebe sudcovský talár siahajúci mu po členky.

Auren ho opravila: „Sileu zastrelil veliteľ Sidorian a ten zomrel v boji. Odišla som z dvora, aby som varovala kráľa polovičnej krvi pred hrozbou od cisára. Ale zlyhala som... tá hrozba sa aj tak naplnila.“ Ťažko povzdychla, stále hľadiac do zeme.

Sudcu vskutku nezaujímal jej objasnenie situácie, v jeho očiach bola vinná. Rozhorčene pokračoval: „To ma privádza ku tvojej ďalšej a najhoršej vine. Namiesto toho, aby si v boji bránila najvyššieho vládcu, stála si na strane rebelov, ktorí cisára Halatira zavraždili. Porušila si svoju prísahu brániť cisársky rod!“

Lauvaksí jazdci sa rozkričali jeden cez druhého, nesúhlasne krútili hlavami a ukazovali na Auren. Sudca ich utišil gestom rúk a povedal: „V očiach rádu lauvalských jazdcov si vinná vo všetkých bodoch obžaloby. Zhanobila si status lauvalského jazdca. V našej spoločnosti pre teba viac niet miesta! Zbavujem ťa titulu lauvalskej jazdkyne! Za tvoju vzburu a hrubé porušenie prísahy ťa odsudzujem na smrť s'atím!“

Opäť prepukol huriavk, do ktorého sa odrazu vložil Althair. Rozrazil si cestu pomedzi elfov, ktorí sa najskôr zlostili, kto ich to sáče bokom, no len čo ho zbadali, utíchlí. Sudca pred ním neisto prešliapol a opýtal sa:

„Kto si, že rušíš naše zasadnutie?“

„To je dračí elf,“ šumelo medzi jazdcami, „to je ten, čo prišiel s polovičnými.“

Althair chytil Auren za rameno a vytiahol ju do stoja. „Nie som dračí elf,“ prehovoril, „som kráľ polovičnej krvi. Som kráľ tejto poloelfky. Iba ja mám právo rozhodnúť o jej osude. Nie vy a vaša spoločnosť.“

Auren naňho prekvapene zažmurkala. Nechácala, čo tam robí a prečo sa takto správa. Hľadala odpoveď v jeho tvári, ale tá bola ako vždy nepreniknuteľná.

Sudca sa dal s Althairom do sporu: „Auren je laualskou jazdkyňou a zradila nás, previnila sa voči nám. Preto bude súdená a potrestaná nami.“

Červenovlasý poloelf o tom nechcel ani počuť: „Ja som kráľ. Kráľ je hodnosť vyššia než nejaký sudca či laualský jazdec.“

„Naším kráľom nie si!“ zrukol pobúrene sudca a niekoľko jazdcov sa pohlo vpred s rukami pripravenými na hruškách mečov.

Althair si zachoval mramorovú masku a chladnú hlavu. Pritakal sudcovi: „Pravda, nie som váš kráľ.“ Vzápätí mu zasa protirečil: „Ale Aurenin áno. Ako kráľ jej porúčam opustiť Lesy Lauvalie a vrátiť sa do Južného údolia.“

Lauvalskí jazdci už tasili proti tomu namyslenému miešancovi. Althair však vôbec neznel namyslene. S rozhodnosťou bojoval za Aurenin život a jeho zbraňou v tomto boji sa stala jeho hodnosť.

Tu sa do jednania vložila Laethia. Preletela ponad hlavy pobúrených jazdcov a zosadla vedľa Althaira. Rodiaci sa útok zastavila slovami: „Nechajte ju ísť. Mladý kráľ má pravdu. Iba jemu náleží rozhodovať o osude polovičných.“

Kedže laualskí jazdci po sebe nerozhodne pozerali, cisárovná tvrdším tónom dodala: „Vy dvíhate zbrane proti kráľovi polovičnej krvi! Prisahali ste brániť elfských vládcov a proti jednému z nich teraz tasíte meče! Čím sa potom líšite od zradcov?“

„Ale-ale cisárovná...“ zakoktal sudca, rýchlo ukazujúc ostatným, aby odložili meče.

Ona dvihla ruku, zastavujúc jeho výhovorku. „Povedala som. Nechajte ju ísť. Auren odchádza zo stavu laualských jazdcov a vracia sa do služby kráľa polovičnej krvi. Ja som teraz jediný vládca na cisárskom tróne. Chcete protestovať aj proti môjmu slovu?“

Lauvalskí jazdci ponížene padli na kolená a prosili cisárovnú o odpustenie.

Althair nečakal takú súdržnosť od cisárovnej. Zaskočene na ňu pozrel a potom vďačne prikývol, načo sa ona letmo usmiala.

Sudcovi sa nevelmi chcelo pustiť zbeha, no nemohol sa priečiť rozhodnutiu cisárovnej. Neochotne rozviazal Aurenine putá a rozkázal elfom, aby nechali polovičných prejsť. Tí sa rozostúpili a mlčky sledovali, ako Althair odvádza poloelfku preč.

Ked' boli mimo ich dosah, Auren z ničoho nič zastavila Althaira a prehovorila: „Ďakujem ti. No nemusel si to robiť. Vedela som, do čoho idem. Bola som zmierená s tým,

že za svoje činy ponesiem následky. Zradila som lauvalských jazdcov. Musia ma zato odsúdiť a ja zato musím niest' zodpovednosť.“

Poloelf ju chytil za ramená a dôrazne riekol: „Ty si nepočula, čo som povedal? Oni nemajú nárok ťa súdiť! Nemajú, lebo k nim nepatríš. Nikdy si nepatrila. Hrala si sa na niečo, čím nikdy plnohodnotne byť nemôžeš, lebo si sa nenarodila ako jedna z nich, ako elfka. Narodila si sa ako polovičná a k polovičným tiež patríš. Nedokázala si to azda dostatočne, keď si zbehla z Lauvalie a prišla varovať kráľa polovičných? Podľa mňa si dala jasne najavo, kto je tvojmu srdcu prednejší. A tak je to správne. Tvoje miesto nie je po boku elfov, ale medzi polovičnými. Nie v Lauvalii, ale v Južnom údolí. Patríš k južanským lovcem, ku Korvenovi a ku mne.“

Na dôvažok svojich slov dievčine stisol ramená a poľahky sklúzol k jej dlaniam, ktoré vzal do svojich rúk. Auren celkom zabudla dýchať od prekvapenia. Dojímalo ju, že Althair ju považuje za jednu z nich a že je mu natoľko blízka, až jej odhalil svoje city, ktoré boli zvyčajne pred všetkými dobre schované pod zamračenou škrupinou.

„Auren, si mi viac ako sestra. Viac ako priateľka. Vychovali ťa moji rodičia, si s našou rodinou spätá. Aj keď ťa poznám krátko, cítim, že ku mne patríš.“ Hovoril jej polohlasne. „Neviem to inak popísať. Neviem to pomenovať. Nepoznal som taký cit, kým som ťa nestretol. Viem iba toľko, že by som si neodpustil, keby som nechal tamtých, aby ti ublížili.“

Pustil ju a oddialil sa od nej doložiac: „Vráť sa do Južného údolia so mnou. Vráť sa tam s nami. Ako jedna z nás. Ako južanská lovkynia. Ako polovičná medzi polovičných. Prosím.“

Auren sa rozpačito usmiala. Od dojatia nevedela hovoriť, v hrdle mala navretú hrču, ktorá ju chcela čochvíľu rozplakať. Cítila naozajstné šťastie, že našla niekoho, ku komu skutočne patrí.

„No to ma podržte, veľký šéfko prosí dievča, aby s ním išlo domov!“ zahrnel Korvenov hlas a jeho majiteľ sa prihnal spolu s ostatnými polovičnými ku dvojici. Auren očervenela ako západ slnka a Althairova tvár skamenela.

„Jój, šak sa neodite, aj tak je nám to šeckým jasné,“ zacmukal polo-corvid.

„Ikari?“ spýtal sa prekvapene Althair, meniac tému rozhovoru. Veľmi vhodne totiž zbadal, že poloviční vedú za uzdy žrebce i kobyly divokých koní. Bolo ich oveľa viac než jazdcov, pretože mnoho južanských padlo v boji. Ikari však počas útoku splasene zutekali do Lesov Lauvalie a odvtedy o nich nikto nevedel. Althair ich považoval za stratené.

Korven mu pomohol rozlúsknuť tento oriešok: „Elfíci ich pochytali a doviedli nám ich. Vraj to bola fuška. Ale našli šeckých, čo prežili.“ On sám držal uzdy troch ikari. Jeden žrebec bol jeho, druhý Althairov a Althair si od neho vzal svoj kožený remeň, pohliadac ikari po nose. Tretiu uzdu, na ktorej bola uviazaná kobyla gaštanovej srsti, podal Korven blondavej dievčine so slovami:

„Tá je odteraz tvoja.“

Auren chvíľu zaváhala, kým kobylu prijala. Korven ju pobúchal po chrbte so slovami: „Čo sa ostýchaš! Si južanská lovkynia. Jazdkynia na ikari.“

Althair sa na ňu povzbudivo usmial a ona sa zmocnila uzdy, čím prijala kobylu za svoju.

Tak sa z Auren, čistokrvnej poloelfky a niekdajšej lauvalskej jazdkyne, stala južanská lovkyňa.

XVIII

Národ polovičných odišiel z lauvalskej ríše v spoločnosti kráľa temných elfov a jeho družiny. Mezzeiah ich voviedol do Temného lesa, kde mali na večný spánok uložiť Mordelai. Hoci zvykom polovičných bola posledná cesta v ohni, poloviční rešpektovali také odovzdanie duše do podsvetia, aké prináležalo temnej princeznej.

Po niekoľkohodinovom putovaní Temným lesom sa ocitli na mieste, ktoré Mordelai milovala najviac zo všetkých zákutí otcovho kráľovstva: Gryfie hniezdo. Vyhliadka čnejúca nad vrcholce Temného lesa spala zimným spánkom a skrývala sa v nočnej hmle, zakrývajúc tak výhľad, pre ktorý si Mordelai toto miesto zamilovala.

Ikari polovičných, čierne jednorozce temných elfov a panter Mezzeiaha zastali na snehu. Ich jazdci zosadli a odľahčili Mordelainho žrebca od saní, na ktorých spočívala jeho pani.

Temný kráľ ju vzal do náručia. Po bledých lícach mu sitekli slzy, keď sa poďíval do meravej fľakatej tváre poloelfky. Srdce sa mu zachvelo a ramená oťaželi váhou, ktorou ho osedlal žiaľ. Mocne ju zovrel v náručí, akoby ju nikdy nechcel pustiť. Nechcel sa rozlúčiť so svojou dcérou, s dieťaťom, ktoré bolo plodom jeho lásky s milovanou spelenou.

Spelenská šamanka menom Raagel, ktorá sa k smútočnému sprievodu pripojila v Podzemnej ríši, pohladila svoju dcéru po líci. Zotrela jej slzy, ktorými ju pokropil Mezzeiah. Priložila svoje čelo na Mordelaino v nemej rozlúčke.

Keď sa od nej oddialila, Mezzeiah dcéru pobozkal a položil ju na miesto, odkiaľ najradšej pozorovala šíry Temný les. Odstúpiac od nej, povedal:

„Bud' zbohom, dieťa temných elfov a spelenov. Bud' zbohom princezná Temného lesa. Bud' zbohom dieťa hviezd, ktoré ti vyvolili stať sa matkou mnohých, hoc nepovíť potomka vlastnej krvi. Bud' zbohom, matka polovičných.“

„Bud' zbohom, sestra Mardanova,“ dodala Raagel, majúc na pamäti pokrvné puto, ktoré neslobodno opomenúť.

„Bud' zbohom, matka,“ zašepkal Althair potichu a počul, že mnohí poloviční urobili to isté. Aj Korven, aj Auren, ktorí stáli vedľa neho.

„Bud' zbohom, Mordelai,“ povedal nakoniec Mezzeiah, „svoj osud si naplnila. Splnila si úlohu, ktorou ťa poverili hviezdy. Tvoja duša odchádza v mieri. Nech ťa Sythi prijme vo svojej ríši a strážcovia podsvetia Maerte s Nassi nech dohliadnu na pokoj tvojej duše.“

Potom mávol dlaňou nad telom svojej nebohej dcéry, akoby ju bol prikríval neviditeľným paplónom, aby ju snád' neoziabalo v spánku večnosti. A veruže jej studenú pokožku skutočne zakryli dlhé stebľá trávy, ktoré sa odrazu začali hýbať vlastným umom.

Obtáčali sa a vlnili, no čo bolo ešte zvláštnejšie a poloviční to sledovali so zatajeným dychom, telo poloelfky postupne mizlo, až sa úplne stratilo v zelených chápadlách.

Spiaca otázka na perách azda všetkých poloelfov bola zodpovedaná v okamihu, kedy si Mezzeiah čupol a položil dlaň na miesto, kde jeho dcéra ležala. Zavrel oči a tichými slovami dokončil pohrebný rituál. Behom krátkej chvíle mu pomedzi prsty začala bujniť malá rastlinka. Z malej stonky sa stal tenučký peň a z neho vyrástol mladý stromček.

„Vždy si bola nedočkavá.“ Pousmial sa smutne Mezzeiah a láskyplne pohladil kôru stromu. „Vítam ťa späť, nech je tvoj ďalší život čoby dlhoveký strom rovnako prospešný, ako bol tvoj život čoby temnej poloelfky. Toto Gryfie hniezdo nech sa stáva tvojím novým domovom.“

Odrazu, akoby odnikiaľ a možno práve zo Sythiho ríše zafúkal studený vietor, ani čoby chcel podtrhnúť Mezzeiahovu reč. Zakrútil sa kol mladého stromčeka, zamrazil okolostojacích a rozbehol sa do diaľky, no iba preto, aby rozdúchal hmlu a nechal tak vyniknúť čarovnému výhľadu.

Hmla sa rozutekala ponad zasnežené vrcholce stromov Temného lesa. Jej kvapôčky sa trblietali v červeni rodiaceho sa dňa. Boli ako milión sĺz, ktoré poloviční, temní elfovia a spelenovia vyronili za Mordelai. Avšak lúče vstávajúceho slnka slzy osušili a pohladili rastlinku, v ktorej navždy žila spomienka na temnú princeznú.

XIX

Hviezdna veštkyňa upierala svoj bdely zrak do nebies noci. V očiach sťa dve okrúhle lupy sa jej odrážalo more mlkvyh hviezd – a jedna, ktorá padala. Presvišťala oblohou krátko a rýchlo v náhlej rozlúčke so svojimi sestrami. Za okamih jej svetlo zhaslo.

„A predsa,“ zašepotala Hviezdna veštkyňa do posvätného ticha nočnej ríše, „kráľ polovičnej krvi spôsobil pád dračieho princa. Úsilie dračieho princa predísť svojej smrti ho priamo vohnalo do jej náruče. Hviezda dračieho princa zhorela v žiare hviezdy kráľa polovičnej krvi.“